JUDSON ROBERTS

DRAGONII MĂRILOR

Danemarca și Francia de Vest, 845 e.n.

Calea răzbunării

De-a lungul unei bogate și interesante cariere, JUDSON ROBERTS a fost polițist, agent federal, procuror împotriva crimei organizate și detectiv particular. Fascinat încă din copilărie de vikingi și iubitor înfocat de povești captivante, Judson a decis în 1999 să își combine pasiunile scriind un roman istoric plasat în lumea temuților luptători. Doi ani mai târziu, după mii de ore de cercetare, a luat naștere Saga ARCULUI LUNG. Combinând ficțiunea cu descrierile istorice detaliate, seria urmărește aventurile lui Halfdan Hroriksson în lumea vikingilor din secolul al IX-lea. Judson locuiește în Houston, Texas, și lucrează la următorul volum din Saga ARCULUI LUNG.

Pentru Jeanette,
spre care m-a purtat soarta în cele din urmă

1. Hedeby

La începutul anului pe care creștinii îl socotesc 845 după nașterea zeului lor, Hristos cel Alb, soarta m-a condus până la marginea orașului Hedeby, cel mai mare oraș din ținutul danezilor. Am sosit acolo după-amiaza târziu, obosit, flămând și cu dureri în tot trupul după ce mersesem călare câteva zile. Măcar nu suferisem foarte mult din pricina frigului în călătoria mea. Deși după calendar ne aflam încă în ultimele săptămâni de iarnă, vremea fusese nefiresc de caldă începând cu festivalul Jul și, în ziua în care am ajuns la Hedeby, în aer se simțea o prospețime care sugera venirea primăverii.

Hedeby nu era doar un oraș. Era o fortăreață care se sprijinea, masivă și solidă, de malul unui golf mic, de-a lungul unei laturi a Sliefjordului, o fâșie lungă și îngustă de mare, care pătrunde adânc în coasta estică a Iutlandei. Un canal adânc se întindea între cele două maluri, înconjurând întregul oraș. Pământul scos din șanț fusese așezat în spate și forma un zid care fusese acoperit cu o palisadă din lemn.

Mi-am oprit calul la marginea pădurii și am privit câmpul deschis care se întindea între mine și zidurile orașului Hedeby. Dat fiind anotimpul, miriștile erau încă goale, acoperite doar cu rămășițele tocite ale holdelor din anul de dinainte, cenușii precum barba abia crescută pe obrazul unui bărbat vârstnic.

Iapa mea smucea de hamuri, nerăbdătoare, îndemnându-mă să pornesc spre oraș, unde aveam să găsim hrană și adăpost. Era a mea de doar câteva zile. O luasem de la un bărbat mort. De fapt, o mare parte dintre lucrurile mele – coiful de fier, scutul, vesta din piele și securea, ba chiar și bruma de bani de argint din punga de piele de la brâu – proveneau de la bărbați care erau morți. Bărbați pe care îi omorâsem. Doar hainele de pe mine, arcul lung și greu pe care îl duceam și pumnalul de la cingătoare erau cu adevărat ale mele. Pumnalul fusese un dar de la Harald, fratele meu vitreg și profesorul meu. Mi-l dăruise atunci când împlinisem vârsta de cincisprezece ani și devenisem bărbat. Îmi părea că trecuse atât de mult timp de atunci – să se fi întâmplat cu adevărat doar în urmă cu câteva zile? Pumnalul era unul dintre cele două daruri pe care mi le făcuse Harald în acea noapte. Celălalt era viața mea.

Încă ascuns de ultimul rând de copaci, am ignorat îndemnurile calului și am rămas acolo, privind orașul. Nu era

prea târziu să mă întorc și îmi doream foarte mult să fac asta, căci inima mea fusese cuprinsă brusc de frică. În parte era frică de necunoscut, pentru că nu mai văzusem niciodată un oraș atât de mare și nici nu-mi imaginasem atâția oameni într-un singur loc. Mai mult însă, mă temeam că nu mă voi putea ridica la înălțimea a ceea ce se afla în fața mea.

Mă temeam de soarta pe care Nornele, cele trei surori care stabileau cursurile vieților tuturor oamenilor, mi-o țeseau. Oare cum puteam să duc la îndeplinire cu succes sarcinile care mă așteptau? La anii mei, eram considerat bărbat și, într-adevăr, eram înalt și puternic pentru vârsta mea. Dar eram singur, cât se poate de singur și, în adâncul inimii, o parte din mine încă se simțea ca un copil care are nevoie de cineva care să-l oblăduiască. Dar nu aveam pe nimeni. Toți cei care mă sprijiniseră la nevoie – mama, fratele meu, chiar și oamenii lui – erau acum morți. Ursitoarele tăiaseră firele vieții lor și mă lăsaseră să-mi întâmpin singur soarta.

Rușinea față de propria mea lașitate m-a condus, în cele din urmă, înainte. Ştiam că trebuia să-mi înfrunt frica și să o înving, altminteri aveam să mă dezonorez. Aveam o datorie de sânge. Jurasem să răzbun moartea celor dragi.

Am lovit cu călcâiele coastele iepei și am pornit în jos, de-a lungul drumului care străbătea pajiștile și câmpurile și ducea până la poarta orașului Hedeby, o deschidere care semăna cu un dinte lipsă în zidul care înconjura orașul. În față, calea continua cu un pod din lemn peste un șanț murdar și dispărea într-o deschizătură din zid.

Apropiindu-mă, am zărit un războinic înarmat, care stătea de pază pe zidul de lângă poartă. M-a urmărit cum înaintez, privind apoi plictisit peste vârfurile țepoase ale palisadei. Soarele după-amiezii era puternic, iar coiful său lustruit, cămașa de zale și lama ascuțită a suliței sclipeau ca focul.

Copitele calului meu scoteau zgomot de tobă pe plăcile din care era construit podul. Când am ajuns la deschiderea din zid, am zărit alți trei războinici, care stăteau pe bastion, în spatele paznicului, și, așezați pe vine, rostogoleau zaruri. Mi-am dat seama că erau războinici ai casei regale, luptători cărora stăpânul le ordonase să protejeze orașul și să strângă partea care se cuvenea regelui din marfa care trecea pe acolo, în drumul spre piața aglomerată.

Mă întrebam dacă erau în căutarea unui proscris și ucigaș. Aceasta era minciuna pe care o spusese despre mine căpetenia oamenilor care îl omorâseră pe fratele meu, Harald. Oare ajunsese această poveste până aici, departe, în sud? Oare sosise la Hedeby înaintea mea?

M-am chinuit să-mi iau o expresie goală, nepreocupată când am trecut prin poartă, deși simțeam un nod în stomac și de-abia mai respiram. Eram pregătit să-mi întorc iapa și să fug în pădure dacă paznicul avea să mă provoace, dar nu o făcu. Când am trecut pe lângă el, și-a sprijinit sulița de peretele din lemn al palisadei și s-a lăsat pe vine, alăturându-se tovarășilor săi care jucau zaruri. Am expirat lung, ușurat, și am intrat în oraș.

Odată aflat în interiorul zidurilor, drumul prăfos pe care venisem s-a transformat într-un drum pavat, acoperit cu scânduri groase, așezate una lângă alta în pământ. La mică distanță de drum, în șanțul care înconjura orașul în interiorul perimetrului zidului, doi porci mâncau dintr-o grămadă de gunoi. Au ridicat privirea spre mine când m-am apropiat, apoi și-au băgat râturile înapoi. Un băiețel care îi păzea a întors capul spre mine când am trecut, urmărindu-mă cu privirea.

După multe zile petrecute sub cerul liber în călătoria mea prin Iutlanda, traversând pârloage bătute de vânt și păduri întunecate, mirosul orașului era copleșitor. Izul gunoiului care putrezea, al bălegarului și al reziduurilor umane se amesteca neplăcut cu arome de mâncare. Fumul care ieșea pe nenumărate hornuri acoperea totul. În plus, un vuiet puternic îmi asalta simțurile. Câinii lătrau, porcii guițau, puii cotcodăceau, vacile mugeau, iar bărbații și femeile străbăteau drumul în lung și în lat, vorbind unii cu alții.

Deși îmi păruse mare atunci când îl văzusem de la marginea pădurii, acum, când mă aflam în interiorul zidurilor, orașul mă intimida și mai mult. Mă simțeam de parcă aș fi mers printr-un uriaș labirint. Aleile porneau adesea în mănunchiuri dintr-o parte și din alta a drumului principal. Erau pline de case, șiruri-șiruri, toate mai mici decât casa căpeteniei în care crescusem.

Nu înțelegeam cum suportau oamenii să trăiască astfel. De ce și-ar dori așa ceva?

Într-un final, am ajuns în centrul orașului. Drumul se deschidea acolo într-un spațiu în formă de pătrat. După

mulțimea de oameni care mișunau înăuntru, era clar că aceea era faimoasa piață a orașului Hedeby, unde bunuri din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii puteau fi vândute sau cumpărate.

Piața pătrată era înconjurată de țarcuri mici, îngrădite, în care se aflau oi, vite și porci care guițau. După aceste țarcuri, pe o platformă joasă erau expuse spre vânzare un alt fel de animale. Trei copii, doi băieți de vreo zece ani și o fetiță mult mai mică, stăteau pe vine în centrul platformei. Erau murdari și păreau flămânzi. Purtau doar niște tunici zdrențăroase. Mizeria îmbibase țesătura din lână aspră. Erau sclavi. Era limpede după sforile subțiri legate în jurul gâturilor lor, care îi țineau împreună. Chiar și fără să fie legați mi-aș fi dat seama. Recunoșteam privirea ștearsă, resemnată din ochii lor. Oare de unde fuseseră luați? De prin ce ținut fuseseră răpiți? Ce se întâmplase cu familiile și casele lor?

Întorcându-mă, am rămas în șa, privind piața. Cu siguranță, aproape orice și-ar fi dorit sau ar fi avut cineva nevoie se putea găsi aici, în Hedeby. Ceea ce nu vedeam însă era ceea ce sperasem cel mai mult să găsesc. Trebuia să-mi vând iapa și harnașamentul. Nu mai aveam nevoie de cal, căci venisem la Hedeby ca să intru în echipajul unui vas, de preferință un vas viking. Dar nici unul dintre țarcurile din jurul pieței nu avea cai și nimeni nu părea să se tocmească pentru așa ceva. De fapt, nici nu prea erau cai în piață, iar cei pe care îi vedeam păreau să fie mai degrabă pentru transport decât pentru vânzare.

Nu știam încotro să o iau. Ar fi trebuit să fie simplu. Piața era plină cu oameni. Trebuia doar să întreb pe cineva unde aș putea găsi un cumpărător pentru calul meu, dar mă temeam că voi părea un idiot. Mă temeam că voi părea exact ceea ce eram: un tânăr nepriceput de la țară.

Pe când aruncam o ultimă și descurajată privire către piață, am zărit, printre oameni, un bărbat angajat într-o activitate pe care o făcusem de multe ori și eu. Era scund și suplu, cu fața îmbătrânită. Stătea pe un scăunel și ținea în poală o doagă îngustă. Trecea o bucată subțire și plată de oțel de-a lungul lemnului, cu mișcări ample, cioplind așchii ondulate, în căutarea arcului ascuns în lemn. Făcusem și eu aceleași mișcări de nenumărate ori, în atelierul lui Gudrod, tâmplarul de pe proprietatea tatălui meu.

Văzând pe cineva care făcea o muncă atât de familiară mie, orașul mi s-a părut mai puțin ciudat și amenințător. Am coborât de pe cal și m-am apropiat de bărbatul care lucra. Am văzut grămezi de săgeți și un arc terminat – mărfurile pe care le oferea spre vânzare – așezate pe pământ, la picioarele lui.

Bărbatul a ridicat ochii, a văzut că îl privesc și m-a studiat, apoi s-a uitat la calul pe care îl trăgeam după mine.

— Numele meu este Raud, a spus, și dacă ești în căutarea unui arc sau a unor săgeți, ai venit în locul potrivit. Cu toate că, din câte văd, ai deja unul, adăugă, arătând spre cel din mâna mea.

— Nu am nevoie de un arc, am recunoscut. Dar te-am văzut lucrând cu lemnul. Este primul lucru familiar pe care îl întâlnesc de când am venit în orașul acesta.

Raud a rânjit auzindu-mi confesiunea, dar mi-a vorbit cu o voce blândă:

— Da, Hedeby poate părea ciudat pentru cineva de la țară. De ce ai venit aici?

— Ca să intru în echipajul unei nave și să-mi caut norocul. Dar mai întâi trebuie să vând calul acesta.

Raud a încuviințat.

— Poți să folosești arcul acela? Un căpitan înțelept primește întotdeauna arcași pricepuți în echipajul său.

— Pot să-l folosesc, am răspuns.

Mă simțeam nesigur în multe privințe, în special de când sosisem la Hedeby, dar la trasul cu arcul mă pricepeam, asta era adevărat.

A lăsat jos doaga la care lucra.

— Pot să-ți văd puțin arcul? m-a întrebat. Pare de calitate.

I l-am întins. Şi-a trecut mâinile de-a lungul lemnului, mângâindu-l, și a examinat îndeaproape agățătoarele ascuțite, decorate cu benzi înguste de bronz, care prindeau fiecare capăt al arcului. În tot acest timp, a strâns din buze și a încuviințat apreciativ. În cele din urmă, și-a întins brațul și a lăsat arcul să se balanseze în palma lui.

— Pot să-i pun coarda? m-a întrebat.

Am încuviințat. S-a ridicat, a fixat arcul de picior și l-a îndoit, glisând bucla corzii în agățătoarea din vârf. Cu o singură mișcare, a împins arcul în față cu brațul stâng, trăgând în același timp coarda înapoi cu mâna dreaptă. A ținut arcul așa și

a studiat curba lemnului, apoi a împins coarda înainte. Fără să scoată nici un cuvânt, a eliberat-o și mi-a înapoiat arcul.

— Cine l-a făcut? a întrebat.

— Eu, am răspuns.

— Ești prea tânăr ca să te pricepi la așa ceva. Un arc lung ca ăsta este mult mai greu de făcut decât un arc obișnuit, iar acesta este unul dintre cele mai bune pe care le-am văzut. Nici eu nu l-aș fi făcut mai bine, iar aceasta este cea mai mare laudă pe care Raud Făuritorul de Arcuri o va rosti vreodată despre arcul altcuiva.

A privit spre cer.

— Curând se va lăsa înserarea. Dacă tocmai ai sosit aici, în Hedeby, presupun că nu ai unde să stai peste noapte.

Am scuturat din cap.

— Sunt pe drum de multe zile și am dormit sub cerul liber. Aș putea să o fac din nou, am răspuns.

— Nu este nevoie, m-a contrazis Raud. Nu aș refuza un alt făuritor de arcuri, cu atât mai puțin unul atât de priceput. Oricum mă gândeam să plec din piață în curând. Dă-mi voie să-ți ofer ospitalitatea casei mele în această noapte. Mâncarea va fi simplă, dar măcar ai să dormi sub un acoperiș. Calul tău se va afla în siguranță, în spatele casei, și în zori am să te duc la un bărbat care poate va dori să-l cumpere. Ţine un grajd cu cai. Nu este ceva neobișnuit, a adăugat Raud, ca un călător să ajungă la Hedeby pe vas și apoi să trebuiască să-și continue călătoria pe uscat. Acest bărbat vinde cai acestor călători și întotdeauna caută să cumpere animale bune la prețuri rezonabile.

— Îți mulțumesc, i-am spus. Îți apreciez bunătatea.

Şi, într-adevăr, gândul că voi dormi din nou înăuntru, cu mai mult decât o pelerină și un foc plăpând care să alunge frigul nopții, mă bucura mult.

Raud s-a aplecat, și-a ridicat mănunchiul de săgeți și mi le-a dat ca să le car.

— Poftim. Am să te fac să câștigi acest favor. Dar, înainte să te las să intri în casa mea, va trebui să-mi spui cum te cheamă.

M-am înroșit, jenat pentru că-mi uitasem bunele maniere.

— Numele meu este Halfdan, am spus.

Raud m-a condus prin piața pătrată și apoi pe niște alei din ce în ce mai înguste. Într-un sfârșit, s-a oprit în fața unei case

micuțe și a descuiat poarta gardului care o înconjura. În curte erau un țarc cu o scroafă și cinci purceluși și o grădină în care niște pui vânau gândaci printre răsadurile de varză.

Ușa bordeiului era deschisă. Raud a pășit în curte și a spus:

— Asa, avem un invitat la cină.

Soția lui Raud, Asa, era o femeie grăsună, cu păr șaten, prins în două cozi. Hainele ei, ale lui Raud, precum și casa lor sugerau faptul că erau oameni săraci. Femeia avea un chip prietenos și un zâmbet cald, așa că m-a făcut să mă simt imediat bine-venit.

Înăuntru, casa lui Raud și a Asei avea doar o cameră cu o vatră în mijloc și bănci scunde din lemn și chirpici așezate de-a lungul a trei dintre pereți. Un război de țesut era sprijinit de cel de-al patrulea perete, împreună cu două cufere din lemn, unul mare și unul mic.

În timp ce Asa făcea ultimele pregătiri pentru cină, Raud m-a prezentat celorlalți membri ai familiei. Hake, fiul lor, era încă la vârsta la care învăța să meargă. Thora, fiica lor, avea zece ani.

M-a mirat diferența de vârstă dintre cei doi. Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Raud mi-a spus:

— Am mai avut un fiu, Gif. Ar fi avut șapte ani. A murit din cauza febrei, acum două ierni.

Am luat cina pe o măsuță pe care Asa și Thora o dăduseră jos de pe peretele pe care era prinsă și o așezaseră pe cel mai mic dintre cufere. Thora s-a hotărât să fie singura care mă servește și a stat lângă mine la masă, ascultând cu atenție fiecare cuvânt pe care îl rosteam. Atenția ei mă stânjenea cumplit, iar Raud și Asa s-au veselit teribil.

Cina a fost compusă dintr-o tocană groasă, cu orz, ceapă, morcovi și bucăți de pește, toate gătite într-un vas din fier agățat deasupra focului. Mă hrănisem prea multe zile doar cu animalele mici pe care reușeam să le vânez și apoi le frigeam sau cu carne de porc uscată și sărată, atunci când nimic nu se ivea în calea arcului meu. Deși tocana era simplă, mie mi se părea că are un gust minunat.

Pe când mâncam, Raud i-a povestit Asei cum m-a întâlnit.

— Halfdan, aici de față, este și el creator de arcuri, a explicat. L-am întâlnit în piață. A trecut pe lângă mine și i-am observat arcul. Este un arc minunat și l-a făcut el însuși.

Asa m-a privit și mi-a zâmbit.

— Trebuie să fie un arc foarte bun, dacă Raud te laudă, a spus ea, dând din cap. Toată lumea din Hedeby știe că Raud face arcurile cele mai bune din sudul Ribului.

— N-o crede, a spus Raud. Fac cele mai bune arcuri și din nordul Ribului. Apoi s-a întors spre Asa: Halfdan speră să facă parte din echipajul unui vas.

Thora m-a privit făcând ochii mari.

— Ești un războinic? m-a întrebat ea, cu surprinderea citindu-i-se în voce.

Reacția ei m-a descurajat. Dacă nu semănăm a războinic nici măcar în ochii unei fetițe de zece ani, atunci cum puteam convinge căpetenia unui vas?

Şi Asa a părut surprinsă.

— Mama ta ce părere are despre asta?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere în așa măsură încât am înghițit prost niște supă și m-am înecat. Am început să tușesc, iar fiertura îmi țâșnea pe nas. Raud părea jenat în locul meu.

— Asa, a dojenit-o el, un bărbat nu are nevoie de permisiunea mamei sale ca să meargă pe mare. S-a întors apoi spre mine, cerându-și scuze din privire. Fratele Asei a făcut parte dintr-un asemenea echipaj, pe când era foarte tânăr. Avea doar cu doi ani mai mult decât Thora. I s-a permis să facă această călătorie doar pentru că am garantat eu pentru el. Eram căpetenia arcașilor de pe vapor. Am plecat într-un atac în Anglia și el a fost ucis acolo. Asa încă îl mai plânge, cu toate că au trecut mai bine de cinci ani de atunci.

— Gisli îl chema. Era atât de tânăr, și-a amintit Asa. Prea tânăr pentru război. Prea tânăr ca să moară. Nu a avut ocazia să trăiască. Şi tu pari foarte tânăr, a adăugat.

Nu știam ce să spun. Dacă pierderea ei încă îi provoca durere, nu voiam să risc a-i stârni încă și mai mult amintirile. Am ales să răspund întrebării pe care mi-o pusese mai devreme.

— Mama nu știe de planurile mele, i-am spus. Nu are cum să știe. Este moartă. Întreaga mea familie a murit.

De fapt, sora mea vitregă, Sigrid, încă trăia, dar era ca și moartă pentru mine. Se afla acum în puterea dușmanului meu, bărbatul care ne omorâse fratele, pe Harald.

— Mulți tineri care pornesc în viață cu nimic ajung să-și cunoască norocul ca vikingi, a spus Raud. Cred că ai luat o decizie înțeleaptă.

— Şi mulți tineri au murit încercând, a pufnit Asa. Slavă zeilor, Raud, că tu ți-ai venit în fire după ce Gisli a fost ucis. Nu avem avere, dar măcar nu sunt văduvă, iar copiii noștri au un tată.

Era rândul meu să mă simt jenat pentru Raud. Nici unui bărbat nu-i place să fie cicălit de nevastă în fața invitaților. Raud era roșu la față. Şi-a pus vasul cu mâncare pe masă, s-a ridicat și a traversat camera, apropiindu-se de doaga la care lucrase în piață și care era acum sprijinită de perete.

— Am să ies nițel, a anunțat el. Mai e destulă lumină cât să urmăresc textura lemnului.

După ce a plecat, Asa mi-a vorbit.

— Mergi cu el, Halfdan. Nu avem invitați prea des și îi lipsește compania bărbaților. A renunțat la viața de războinic pentru mine. Îi sunt recunoscătoare. Nu ar fi trebuit să vorbesc așa în fața unui străin.

Când am ieșit după el, Raud a scuturat din cap.

— Nu da importanță vorbelor Asei, a spus el. Viața de viking e o viață bună pentru un bărbat. Mie îmi lipsește. Dar atunci când fratele ei, aflat în grija mea, a murit, am simțit că-i sunt dator. Este o soție devotată. Am aflat în piață că mai multe vase vikinge au ajuns în Hedeby astăzi, a continuat el. Probabil că cel puțin una va avea nevoie de membri pentru echipaj. Vom vinde calul tău de dimineață, apoi îi vei căuta pe căpitanii vaselor pe mal. E o viață bună, a repetat el. Bărbații pot muri și acasă. Aș prefera să mor rapid și curat în bătălie decât bolnav și slăbit în pat.

Mă întrebam dacă fratele Asei ar fi fost de acord cu asta.

2. Nobilul

În dimineața următoare, după o masă simplă – fiertură de orz –, Raud m-a dus la bărbatul despre care îmi vorbise, cel care avea un grajd cu cai. Părul negru și barba proprietarului grajdului păreau unsuroase, iar bărbatul mirosea de parcă ar fi dormit cu animalele sale. După ceva tocmeli, m-a plătit în argint pentru cal și pentru șa. După rânjetul de pe fața lui și după expresia mirată a lui Raud atunci când am convenit asupra unui preț, mi-am dat seama că mă înșelase. Habar nu aveam cât valora un cal sau cât făceau monedele de argint pe care mi le dăduse. Totuși, m-am gândit că am ieșit în câștig, pentru că nu plătisem nimic pentru cal.

Era timpul să ne despărțim. Raud și cu mine ne-am strâns mâinile.

— Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru ospitalitatea casei tale, i-am spus. Şi mulțumește-i din nou Asei din partea mea.

— A fost plăcerea noastră, a replicat. Aș fi vrut să pot merge cu tine. Mi-e dor de mare. Mi-e dor să văd alte tărâmuri. Este o viață bună pentru un bărbat, în special dacă nu ai o familie care să te aștepte acasă. M-a bătut cu palma pe umăr. Ești foarte tânăr, dar sunt sigur că te vei descurca. Succes în găsirea unui vas. Mult noroc în călătorie și în viață.

Raud s-a întors și a pornit înapoi spre casa și familia lui. Nu mă cunoscuse și, cu toate acestea, fusese generos și îmi oferise prietenia lui. L-am privit cum pleacă, o parte din mine dorindu-și să-și schimbe viața cu a lui. El tânjea după o viață de viking pentru că nu o mai avea. Eu tânjeam după o familie și o casă pentru că ale mele se spulberaseră. Totuși, era soarta mea să devin războinic. Pentru asta, trebuia să intru în echipajul unui vas. Calea pe care trebuia să o urmez ducea către mare.

Am mers pe aleile din Hedeby până când am ajuns în port. Era prima oară de când făcusem rost de scut, de vesta de piele și de coif când trebuia să le duc singur în spate, împreună cu restul lucrurilor. Mi s-a făcut repede dor de micuța iapă.

După ce am ajuns la mal, am rămas acolo pentru o vreme și am privit agitația din port. Patru vase lungi erau ancorate lângă un dig de care se spărgeau valurile, construit din trunchiuri de copaci trași până în golf, care protejau corăbiile de furia mării. O barcă mică era legată de o latură a unuia dintre vasele

scunde de război. Mai aproape, un doc din lemn fusese construit de-a lungul malului. Câteva debarcadere înguste porneau dinspre acesta, intrând în mare. De mai multe erau legate knarre, vase cu pânze mai scunde și mai late decât vasele lungi. Unul dintre knarre trebuie să fi sosit recent, pentru că membrii echipajului încă îl descărcau, cărând baloți cu piei de animale până la un șopron și depozitându-i la adăpostul acestuia. Un bărbat stătea alături, făcând semne pe un băț ori de câte ori un balot nou era livrat. Alți doi bărbați stăteau lângă el, întinzând mâna din când în când ca să pipăie pieile atunci când o nouă încărcătură era așezată în șopron. M-am apropiat de ei și am încercat să zâmbesc încrezător.

— Îi caut pe căpitanii acestor vase lungi, am spus. Ştiți unde i-aș putea găsi?

Cei trei bărbați s-au întors și m-au privit. După o clipă, bărbatul care ținea evidența mărfii a privit în zare, expresia lui plictisită trădând lipsa de interes pentru întrebarea mea. Dar nepolitețea lui m-a înfuriat și am simțit cum fața mi se încinge și se înroșește.

Ceilalți doi bărbați au studiat felul în care arătam, analizându-mă din cap până în picioare. Expresia lor și hainele fine pe care le purtau m-au făcut să-mi dau seama de propria-mi condiție. Şi ale mele fuseseră de calitate cândva, dar acum erau pătate și foarte uzate.

Unul dintre bărbați a zâmbit. Nu era un zâmbet neprietenos. M-am simțit încurajat.

— Ce treabă ai cu căpitanii? m-a întrebat el.

— Sper să mă alătur unui echipaj. Echipajul unei corăbii lungi, am răspuns.

Atunci a vorbit cel de-al doilea bărbat:

— Ești războinic? m-a întrebat surprins.

— Da, sunt, am declarat pe un ton care se dorea convingător.

Auzind acest răspuns, amândoi bărbații au părut amuzați. Eu nu. Oare era chiar atât de neverosimil? De ce anume era nevoie pentru ca un bărbat să fie războinic, în afară de îndemânare și de dorința de a lua viața altor bărbați? Mai omorâsem înainte.

Bărbatul care îmi vorbise primul mi s-a adresat din nou:

— Căpitanii celor două vase lungi îl servesc pe nobilul Hastein. Şi-a ridicat brațul și a arătat undeva în spatele meu. Iată vasul lui acolo, pe plajă.

M-am întors și am privit în direcția în care îmi arăta. Dincolo de docuri, pe o bucată liberă de plajă, fusese tras un vas lung, cu pupa în față, pe jumătate pe uscat. Am dat din cap drept mulțumire și am pornit pe plajă înspre vas.

Când m-am apropiat, am văzut că mai mulți bușteni fuseseră aliniați ca niște tăvălugi de la marginea apei până la locul în care se afla pupa, iar chila navei fusese trasă peste aceștia. Alți bușteni erau proptiți de cala corăbiei, de fiecare parte, pentru a o stabiliza. Cele trei file de bordaj din partea de sus a laturii dinspre mine fuseseră desprinse ceva mai încolo de mijlocul vasului. O bucată de pânză fusese bătută în cuie de-a lungul lemnelor sparte, pentru a împiedica apa să pătrundă. Doi tâmplari, unul pe punte și altul pe o scară scundă sprijinită de latura vasului, munceau împreună ca să repare spărtura, tăind peticul din cârpă și scoțând niturile care fixau plăcile lungi, sparte.

Nu mai văzusem o asemenea corabie. Liniile erau atât de grațioase, încât părea vie. Cala, lată în mijloc și conică la pupa și la prora, se curba dramatic în fiecare capăt. Etravele, precum și filele de bordaj la îmbinarea cu etravele, erau acoperite cu sculpturi complicate, pictate în roșu aprins și auriu. Capul de dragon sculptat, așezat la prora, era de asemenea auriu.

Am înconjurat corabia, admirându-i curbele.

Tatăl meu, Hrorik, avusese un vas lung, *Vulturul Roșu*. Nu avusesem niciodată ocazia să călătoresc cu el, deși, pe când tatăl meu era încă în viață, iar eu încă eram sclav, îi spălasem puntea și cala atunci când fusese scos din debarcader, la sfârșitul iernii, și ajutasem la vopsirea lui. *Vulturul Roșu* era un vas bun, dar nu avea grația celui pe care îl studiam acum. Această corabie părea netedă, sinuoasă, de parcă ar fi putut să înoate prin mare, nu să plutească deasupra ei.

— E frumoasă, nu-i așa?

Vocea venea din spate.

— Da, am răspuns. Cel care a construit-o a adus lemnul la viață.

M-am întors să-l privesc pe cel care îmi vorbise. Doi bărbați stăteau în spatele meu. Cel aflat mai aproape își ținea mâinile în șolduri și privea admirativ corabia. Era îmbrăcat în haine scumpe – o tunică vișinie, tivită în jurul gâtului, la mâneci și pe margini cu benzi verde-închis, în care fusese împletit fir auriu. Ţesătura era foarte fină și cădea în valuri care se unduiau la cea mai mică mișcare a celui care o purta. Mi-am dat seama că trebuie să fie mătase. Fratele meu, Harald, și tatăl meu, Hrorik, își decoraseră unele dintre cele mai bune tunici ale lor cu benzi de mătase la mâneci și pe margini. Mama mea, care le cususe veșmintele, mă lăsase să le ating și să simt cât de moale și de ușor era acest material prețios. Niciodată nu mai văzusem o tunică făcută în întregime din țesătura aceea. Era minunată. Nu-mi puteam imagina cât trebuia să fi costat.

Restul veșmintelor bărbatului erau la fel de scumpe. O capă scurtă, bleumarin, tivită cu blană albă de vulpe îi atârna pe umeri, prinsă cu o broșă mare din argint. Picioarele îi erau acoperite cu pantaloni din lână verde închis, vopsiți astfel încât să se asorteze cu tivul tunicii. Era încălțat cu cizme din piele maroniu închis. La brâu îi atârna o sabie cu plăselele și măciulia din argint, gravată cu modele argintii și cu rune.

Cel de-al doilea bărbat, care stătea în spatele lui, avea de asemenea o înfățișare remarcabilă, dar nu datorită felului în care era îmbrăcat. Era cea mai înaltă persoană pe care o văzusem vreodată. Îl întrecea cu un cap și jumătate pe tovarășul său, care era la rândul său un bărbat de statură apreciabilă. Hainele gigantului erau și ele bine croite, dar mult mai simple decât cele ale camaradului. Părul lung și întunecat îi trecea de umeri, dar era pieptănat pe spate și prins la ceafă cu un inel gros de argint. Asemenea celuilalt bărbat, uriașul avea o sabie la brâu, neobișnuit de lungă.

— Numele meu este Hastein, a spus bărbatul cu veșminte bogate. Arătând spre uriașul de lângă el, a adăugat: Iar acesta este Torvald, numit și Starki cel Puternic. Este cârmaciul meu. Vasul pe care îl admiri îmi aparține. Se numește *Pescărușul,* pentru felul în care își croiește drum prin valuri.

Bărbatul care îmi arătase acest vas spusese că proprietarul era nobilul Hastein. În ciuda bogăției reflectate de hainele sale prețioase, m-a surprins că era căpetenie. Părea să aibă puțin peste douăzeci și cinci de ani, nițel mai mare decât fratele meu,

Harald. Suplețea trupului și părul blond, pieptănat cu grijă, până și înfățișarea lui îmi aminteau de Harald. Cum poate cineva atât de tânăr să conducă un întreg ținut pentru rege?

— Ai dreptate, a spus. Nu știam la ce se referea. În ce privință aveam dreptate? Bărbatul care a construit această corabie a creat o făptură vie, a continuat el. A adus lemnul la viață. Când era nevoie de reparații, aduceam vasul aici, la Hedeby, la maestrul care l-a construit. Nu l-aș încredința nimănui altcuiva.

— Ce s-a întâmplat cu vasul? am întrebat.

— Urmăream un vas franc dincolo de coasta Frisiei. Când ne-am apropiat de el și ne-am aruncat căngile, căpitanul a încercat să intre în noi. L-am omorât chiar eu pentru că a lovit *Pescărușul*. Ai spirit de observație bun pentru că ai văzut viața din *Pescăruș*, chiar dacă acum este andocat, a continuat Hastein. Frumusețea liniilor nu este greu de observat, dar atunci când se află în apă viața lui devine evidentă. Te pricepi la corăbii?

— Nu, am recunoscut. Dar mă pricep la lemn.

Auzindu-mi remarca, Hastein și-a mutat privirea spre arcul pe care îl țineam în mână.

— Ţi-am observat arcul când am ajuns în spatele tău, a spus. Este o armă foarte frumoasă. Tu ai făcut-o?

— Da, eu, am răspuns, încuviințând din cap.

— Trebuie să fii foarte priceput dacă ai reușit să creezi un asemenea arc.

A zâmbit și a dat din cap, apoi el și uriașul au trecut pe lângă mine și s-au apropiat de muncitorii care scoteau plăcile sparte dintr-o latură a vasului.

Ce bine ar fi dacă aș putea lucra pentru un asemenea om, m-am gândit eu. Dacă se ocupa de ținut la vârsta aceea însemna că era o căpetenie grozavă. Dintr-un impuls, am strigat:

— Nu mă pricep doar să confecționez arcuri, știu să și trag cu ele!

Nobilul s-a oprit și s-a întors cu fața spre mine, amuzat.

— Şi cât de bine știi să tragi cu arcul? a întrebat.

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte. Voiam să-l impresionez, dar fără să pară că mă laud.

— Este dificil să răspund la această întrebare, am răspuns. Pot spune că trag foarte bine, dar de unde să știu că avem aceleași standarde? Ceea ce mie mi se pare o dovadă de măiestrie ar putea ca dumneavoastră să vi se pară doar acceptabil. Sau, dimpotrivă, eu aș putea fi dezamăgit de felul în care am tras, dar, după standardele altcuiva, ar fi o lovitură excelentă. Nu aveți de unde să știți cât de bine trag cu adevărat dacă nu mă supuneți unui test.

Un licăr de interes s-a ivit în ochii lui Hastein, iar pe buze i-a înflorit un zâmbet.

— Mi-ai transformat simpla întrebare într-o explicație elevată. Dacă tragi cu precizia cu care folosești cuvintele, voi fi impresionat.

— Îmi doresc mai mult decât să vă impresionez, domnule, am spus, uimit de propria-mi îndrăzneală. Am venit la Hedeby cu speranța de a găsi un loc pe un vas de război și de a face avere. Vreau să mă alătur echipajului și să lucrez pe această corabie. Dați-mi voie să vă arăt cât sunt de priceput la trasul cu arcul. Alegeți o țintă și testați-mă.

Uriașul, Torvald, a pufnit indignat:

— Ce pușți obraznic! Nici nu i-au dat tuleiele! Bărbatul căruia îi vorbești este căpetenie peste toate ținuturile din nordul Iutlandei. Echipajul lui este format doar din războinici aleși cu grijă și experimentați. Copiii nu au ce căuta pe *Pescărușul.*

— Nu sunt un copil! m-am stropșit. După cum nici dumneavoastră nu sunteți un copac vorbitor, deși aveți dimensiunea unuia. Sunt bărbat.

Torvald a deschis gura, fără îndoială ca să mă insulte din nou, dar Hastein și-a ridicat mâna, făcându-l să tacă.

— Nu știi ce îmi ceri, mi-a spus. Chiar dacă nu ai fi atât de tânăr, nu aș lua pe vasul meu un om despre care nu știu nimic. Îmi cunosc foarte bine oamenii din echipaj. Curajul, loialitatea și priceperea lor în folosirea armelor au fost dovedite. Despre tine nu știu nimic, nici măcar cum te cheamă, cine a fost tatăl tău sau de unde vii.

„Halfdan, fiul lui Hrorik” era să încep eu, dar m-am oprit. Dacă nobilul acesta îl cunoscuse pe tatăl meu? Atunci ar fi știut de fratele meu, Harald, dar nu și de mine. Cum îi puteam explica? Ar fi trebuit să dezvălui faptul că am fost sclav pe

proprietatea tatălui meu. Ce șansă aveam atunci să mă alătur echipajului vreunui vas, ca să nu mai vorbim de cel al acestui nobil?

— Pe tatăl meu îl chema Eric, am mințit. A fost un simplu fermier. A murit de febră. Locuiam lângă Ribe. Dacă nobilul Hastein administra nordul Iutlandei, atunci speram să nu cunoască oamenii din Ribe, aflat în mijlocul teritoriului. Numele meu este Halfdan, am spus.

Măcar atâta lucru era adevărat.

Nobilul m-a privit în tăcere câteva clipe, cu o expresie din care nu puteam citi nimic. I-am întâmpinat privirea, fără să clipesc sau să mă uit în altă parte.

— Ei bine, Halfdan, a spus într-un final, m-ai făcut curios. Vreau să văd cât de bine știi să tragi cu arcul.

Hastein a vârât mâna în punga de la brâu și a scos o monedă de argint.

— Nu îți voi oferi un loc pe corabia mea, chiar dacă mă impresionezi cu măiestria ta. Dar dacă reușești să nimerești ținta, îți dăruiesc acest ban de argint, ca să te recompensez pentru strădanie și pentru distracția pe care mi-ai oferit-o.

Hastein s-a întors, a aruncat o scurtă privire asupra portului, apoi a arătat înspre capătul digului din bușteni.

— Vezi pilonul acela, ceva mai înalt decât celelalte? a întrebat.

Îl vedeam. Am încuviințat surprins. Ţinta pe care mi-o propunea nu era foarte departe.

— Pilonul acela are un nod, la o palmă distanță de vârf, a continuat el. Îl vezi? Ești destul de priceput cât să nimerești nodul acela cu arcul tău?

Nodul nu era mai mare decât palma mâinii mele. Era o țintă pe care doar un arcaș foarte priceput putea fi sigur că o nimerește. Totuși, nu aveam nici cea mai mică îndoială că voi reuși. Învățasem să trag cu arcul țintind veverițe, păsări și alte animale mici. Frecvența cu care acest vânat apărea la masa tatălui meu era dovada abilității mele de a nimeri chiar și cele mai mici ținte.

Dacă ținteam nodul acela, arătam că sunt un arcaș priceput, dar eu voiam să dovedesc mai mult decât atât. Voiam să-l uimesc pe nobil. Poate că atunci avea să se răzgândească. Am

căutat o țintă mai dificilă. Departe, pe mal, într-un tufiș de lângă zidul orașului, am văzut ceva mișcând.

Era prostesc să încerc o asemenea țintă. Totuși, dacă reușeam să o nimeresc, cu siguranță impresionam pe oricine. Pe de altă parte, dacă ratam, păream doar un lăudăros și un prostănac.

Venisem la Hedeby ca să-mi încerc norocul. Mai degrabă câștigi prin îndrăzneală decât prin precauție. M-am hotărât să risc.

— Nu ați prefera o rață proaspătă pentru masa de prânz, nobil Hastein? am întrebat.

Vocea mea părea calmă, deși eu nu prea eram.

— Poftim? a întrebat el confuz.

Torvald și-a dat ochii peste cap.

— Nu poate nimeri ținta pe care i-ai propus-o, a murmurat el. Vrea să aleagă alta.

— Sunt niște rațe de mlaștină care și-au făcut culcuș în iarba aceea înaltă, am spus, arătându-i locul cu pricina. Vedeți că una tocmai a ieșit pe mal? Dacă vă place carnea de rață, pot omorî una pentru dumneavoastră.

Ţinta pe care i-o propuneam se afla de două ori mai departe decât cea pe care mi-o indicase el.

Hastein m-a privit pătrunzător câteva clipe.

— Unii sunt de părere că rața de mlaștină are un gust prea puternic de pește, a spus. Dar, dacă poți nimeri acea țintă, atunci o voi mânca la prânz, iar tu te vei alătura echipajului meu.

Mi-am întins arcul, apoi am dat jos ambele tolbe de pe umăr și am ales o săgeată pe care o făcusem eu și știam că țintește bine. Pe când îmi așezam săgeata în arc, Torvald a spus:

— Hei, băiete, ai arginți ca să-ți susții lăudăroșenia? Pariez doi bănuți de argint că nu nimerești ținta.

— Pun eu pariu cu tine, Torvald, a spus nobilul Hastein, iar cârmaciul său a făcut ochii mari. Dacă nimerește, îmi vei da mie banii. Acum taci și lasă-l să tragă.

Cuvintele nobilului m-au mirat. De ce ar fi pariat în favoarea mea?

Rața se plimba pe marginea apei, ciugulind nisipul, oprindu-se și mișcându-se, fără să stea nemișcată mai mult de o secundă. Am privit-o, cu arcul pregătit, dar nu întins și m-am

mustrat în tăcere. De ce fusesem atât de prost? De ce îmi încredințam viitorul unei rațe? Dacă nu stătea nemișcată, trebuia să încerc să anticipez încotro o va lua în răstimpul dintre momentul în care săgeata pornea și cel în care ajungea la destinație. Creatura aceea putea să o ia în orice direcție.

Începeam să întind arcul când o a doua rață a ieșit dintre ierburi, și-a zbârlit penele pentru o clipă, apoi s-a așezat în căldura nisipului și a început să-și aranjeze penele.

— A doua rață, i-am murmurat lui Hastein și am tras de săgeată.

Pe când priveam dincolo de vârful ei, malul s-a întins în fața mea, orașul, casele și atelierele de o parte și marea de cealaltă. Imaginea s-a îngustat, până când am zărit cu claritate doar fâșia de plajă pe care se afla rața. Am lăsat orice altceva să se disipeze din imagine și din minte. În cele din urmă, am văzut doar rața, apoi punctul în care gâtul i se unea cu spinarea. În clipa aceea, am țintit.

„Odin, ghidează-mi săgeata”, m-am rugat eu, și aceasta a pornit în viteză. „Şi nu lăsa rața să se miște!”

Săgeata s-a arcuit și a pornit spre mal, apoi a început să o ia în jos, traiectoria ei formând o curbă grațioasă, la fel ca unduirile arcului. Asemenea unui fulger aruncat de Thor, a căzut din cer și a străpuns rața într-o parte, doborând-o și lipind-o de nisip. Cealaltă rață a măcănit îngrozită și și-a luat zborul.

— Remarcabil, a murmurat Hastein. A fost de-a dreptul remarcabil. Nu am mai văzut o asemenea lovitură.

S-a întors spre mine și m-a privit.

— Când tragi la o asemenea distanță, cum măsori cât de sus să țintești pentru ca săgeata să cadă unde trebuie?

Am scuturat din cap.

— Când trag, privesc doar la ținta mea și aleg unde vreau s-o lovesc. Când văd doar acel unic punct, eliberez săgeata.

— Remarcabil, a spus Hastein din nou. Apoi s-a întors spre Torvald. Îmi datorezi doi bani de argint. Şi, pentru că ai pierdut pariul, vei merge să iei rața.

— De ce ați pariat pe mine? am întrebat, în timp ce îl priveam pe Torvald cum străbate malul până în locul în care se afla rața doborâtă de săgeata mea. Nu m-ați văzut niciodată țintind.

— Am pariat pe încrederea ta, a răspuns Hastein. Nu ai părut a te teme că vei rata și, cu toate că ești tânăr, nu pari genul de nesăbuit care se laudă cu lucruri pe care nu le poate face. Sigur, aș fi putut să mă înșel în privința ta, a continuat, dar consider că mă pricep la oameni. Nu aș fi în viață astăzi și nici nu aș deține această poziție dacă nu ar fi așa. Şi dacă m-aș fi înșelat, nu m-ar fi costat decât doi peni de argint. Nu mi-am câștigat averea și puterea temându-mă să risc.

Mă întrebam dacă nobilul Hastein ar mai fi pariat pe mine dacă și-ar fi dat seama că aveam inima cât un purice în clipa când am țintit.

3. Spune-mi povestea ta

Cât timp *Pescărușul* era andocat pentru reparații, nobilul Hastein și echipajul său locuiau în corturi așezate de-a lungul malului. Cortul nobilului era dungat, făcut din benzi roșii și albe de pânză de vele, cusute unele de altele. Vârfurile buștenilor înalți, încrucișați pentru a susține acoperișul, erau sculptate cu capete de dragoni, asemănători celui de pe vasul lui Hastein.

Un foc mic ardea într-un cerc din pietre, în fața cortului nobilului. Două țepe din fier, bifurcate în vârf, fuseseră înfipte în pământ, de o parte și de alta. O vergea lungă de fier, sprijinită de aceste țepe și așezată deasupra focului, era acoperită cu șiruri de cârnați din care curgea grăsime.

Când ne-am apropiat, un omuleț ciudat a ieșit din cort și a împuns unul dintre cârnați cu un cuțitaș. Purta doar o tunică lungă din lână aspră, maronie, iar capul îi era ras în vârf, deși în părțile laterale și la ceafă avea destul păr cât să-și poată face o coadă împletită.

— Acesta este Cullain, mi-a spus Hastein, dând din cap spre omuleț. Este sclavul meu. Este priceput la multe, printre care și la gătit. Dă-i rața și o s-o pregătească.

Cullain. Sunetul acelui nume a stârnit în mintea mea amintirea vocii mamei, poveștile pe care mi le spunea despre casa ei îndepărtată din Irlanda. Îmi plăcea felul în care rostea numele regilor și ale eroilor irlandezi din poveștile ei.

— Cullain este din Irlanda? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns Hastein. L-am capturat în timpul unui atac la o abație de acolo. L-aș fi putut înapoia pentru răscumpărare, căci creștinii plătesc de obicei pentru a-și recăpăta preoții capturați, dar mi s-a părut prea util. Pe lângă faptul că este un bucătar excelent, se pricepe să facă bere și mied. În plus, este un tămăduitor bun și știe să trateze rănile și să vindece bolile.

Mama mea își pierduse casa și viața din Irlanda din pricina frumuseții. Acest omuleț le pierduse din cauza îndemânării. Era ciudat că ceea ce ar fi trebuit considerate daruri de la zei se transformaseră în blestemul vieții lor.

— *Chiar dacă ai un drum lung și singuratic, îți doresc să găsești pacea la sfârșit*, i-am spus lui Cullain în latină, atunci când i-am întins rața.

S-a holbat la mine, uluit, apoi a întrebat:

— *Cum de vorbești limba oamenilor civilizați?*

— *Mama mea era irlandeză,* i-am răspuns, *și a învățat limba vechilor romani*.

Cuvintele lui Cullain mi-au recreat în minte o imagine a mamei. „Ar trebui să înveți latina, Halfdan”, îmi spusese ea, atunci când protestasem în fața eforturilor ei de a îmi preda. „Este limba civilizației.” Mi se păruse un motiv neconvingător pentru ca un sclav al danezilor să învețe limba aceea ciudată, de vreme ce, după cum recunoscuse și ea, nu îi considera civilizați pe oamenii tatălui meu.

— Ce spuneți voi doi acolo și de unde cunoști tu limba preoților creștini? a întrebat Hastein.

— Îl salutam doar. Cunosc latina de la mama. Era irlandeză, i-am spus lui Hastein, încă purtând în minte imaginea mamei. A învățat să vorbească și să citească în latină într-o mănăstire din apropierea casei.

— Am petrecut mult timp în Irlanda, a spus Hastein. Doar câțiva dintre preoții și călugării de acolo – și foarte puțini dintre nobili – pot vorbi și citi latinește. Este foarte neobișnuit ca o femeie să dețină asemenea cunoștințe.

— Da, am continuat, fără să mă gândesc. Tatăl ei a fost rege, iar mănăstirea se afla lângă pământurile lui. Iată de ce preoții au învățat-o latina.

Hastein m-a privit cu atenție preț de câteva clipe.

— Foarte ciudat, a spus în cele din urmă. Mama ta a fost fiica unui rege irlandez, dar tatăl tău a fost un biet fermier din Ribe? Pentru o vreme, comentariul lui m-a zăpăcit. Mi-am amintit prea târziu minciuna pe care i-o spusesem despre tatăl meu. Înainte să apuc să inventez o poveste, Hastein a vorbit din nou: Am bănuit mai devreme că minți. Nici un bărbat nu trebuie să stea pe gânduri atunci când spune numele tatălui sau unde s-a născut, dar tu ai ezitat când ți-am pus aceste întrebări. Adevărul este ca o cărare bine cunoscută, pe care pașii tăi o urmează fără să te mai gândești. Minciunile însă nu sunt la fel de familiare. Vocea te-a trădat atunci și chipul te trădează acum. Expresia asta e mult mai sinceră decât a fost limba ta mai devreme.

Fața mea, care părea să gândească singură, confirma într-adevăr acuzațiile lui Hastein, căci era roșie ca focul.

Cullain, care așezase rața lângă foc și intrase în cort, se clătina acum aproape ascuns sub o grămadă mare de lână maronie – blana unui urs uriaș – pe care a întins-o apoi pe pământ. După ce a terminat, Hastein s-a așezat pe ea, cu picioarele încrucișate. Torvald a luat loc alături de el, în dreapta. Hastein a arătat spre locul gol din stânga sa.

— Stai jos, mi-a spus.

Aș fi preferat să fug de rușine, dar vocea lui avea un ton de poruncă pe care nu îndrăzneam să nu o ascult. Deja dădusem dovadă de lipsă de respect mințindu-l. Dacă îi întorceam spatele și fugeam, mă temeam că avea să pună uriașul pe urmele mele.

— Va dura ceva până când Cullain va pregăti rața. Cât timp așteptăm, vom sta de vorbă. Ai grijă să nu mă mai minți, pentru că sunt mai isteț decât majoritatea oamenilor. Vreau să știu cine ești și de ce ai simțit nevoia să-mi ascunzi adevărul despre tine însuți. Acum spune-mi povestea ta.

Nu îndrăzneam să-i spun nimic altceva decât adevărul. Dar viața mea avusese un drum sinuos și nu știam de unde să încep. Simțindu-mi ezitarea, Hastein m-a îndemnat:

— Cine este tatăl tău? Cine sunt oamenii tăi?

Cine erau oamenii mei? Îmi aduceam aminte ziua în care fratele meu, Harald, mă dusese să văd mormintele strămoșilor noștri.

— Tatăl meu se numea Hrorik, am început. Era fiul lui Offa, care era fiul lui Gorm, care era fiul lui Haldar Greycloak. Tatălui meu i se spunea Secure-Puternică și era căpetenie.

— Îl cunosc, a spus Hastein. L-am întâlnit și am participat la atacuri împreună cu el. Am auzit un zvon cum că ar fi murit.

— Este adevărat. A fost grav rănit într-o bătălie din Anglia. Fratele meu, Harald, l-a adus acasă. Hrorik a murit în noaptea în care s-au întors.

— Ştiu și de Harald, a spus Hastein, dând din cap. Îmi aduc aminte un proces intentat împotriva lui la Adunarea de la Limfjord, când a fost acuzat că a omorât un bărbat. Am ajutat la judecarea lui. S-a hotărât că a avut dreptul să-l ucidă. Totul s-a terminat cu un duel, din câte îmi amintesc. Hastein mă privi în ochi. Dar nu-mi aduc aminte ca Hrorik să mai fi avut vreun fiu. Cine ești tu?

Cu toate că era dificil, i-am susținut privirea.

— Numele meu este Halfdan, după cum v-am spus. Hrorik a fost tatăl meu. Mama mea a fost fiica unui rege irlandez, dar Hrorik a capturat-o în timpul unui atac și a păstrat-o drept amantă. A fost sclava lui.

— Deci ești și tu un sclav? a întrebat Hastein. Poate un fugar? Cu toate că a început să crească, părul tău încă este mai scurt decât al unui om liber.

Am scuturat din cap.

— Nu, am răspuns. Este adevărat că am fost cândva sclav. Dar în noaptea în care s-a întors acasă, înainte să moară, Hrorik m-a eliberat.

— Iar mama ta? Mai trăiește? a întrebat Hastein.

Acum am privit în altă parte. Nu voiam ca nobilul să vadă lacrimile care apăruseră în ochii mei.

— Nu, am răspuns. A murit și ea. Trupul ei a fost ars împreună cu cel al lui Hrorik, pe rugul mortuar al acestuia. Mama a acceptat să-l acompanieze pe tata în călătoria lui spre cealaltă lume cu condiția să fiu eliberat și recunoscut ca fiu al lui.

Îmi era dor de mama, dar nu de asta aveam lacrimi în ochi. Încă mă durea faptul că murise pentru mine. Că îmi dăruise libertatea cu prețul morții ei. N-ar fi trebuit să-i dau voie.

— De ce ai încercat să-mi ascunzi toate astea? a întrebat Hastein. Şi de ce te afli aici, în Hedeby, în căutarea unui echipaj căruia să i te alături? Dacă Hrorik te-a recunoscut ca fiu al său, n-ar trebui să rămâi pe proprietatea lui? Oare Harald nu dorește să-și împartă moștenirea cu tine?

— Nu, nu este adevărat, nici pe departe, am spus bâlbâindu-mă. Nu voiam ca vreo persoană să gândească ceva rău despre Harald. Fratele meu vitreg a fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. M-a învățat arta războiului și obiceiurile unui om liber.

— Dacă vorbești despre el la trecut, înseamnă că a murit, a intervenit Hastein.

— Într-adevăr, am confirmat. Gândul la moartea lui Harald mi-a adus din nou lacrimi în ochi. A fost ucis. Iată de ce mă temeam să vă spun cine sunt. Bărbatul care l-a omorât pe Harald mă urmărește și pe mine. Şi a răspândit minciuni despre mine, pentru a-și ascunde ticăloșiile. Pretinde că eu am făcut parte dintre cei care i-au ucis pe Harald și pe oamenii săi.

— Harald Hroriksson este mort? a întrebat Hastein. Ucis? Nu am auzit despre așa ceva. Am fost plecat în recunoaștere, pe coasta Franciei. Astea sunt știri grave. Cum s-a întâmplat?

— Harald și cu mine călătorisem, împreună cu vreo câțiva dintre oamenii săi, până la proprietatea mai mică de la nord de Limfjord, i-am explicat. Acolo s-a întâmplat. Ferma a fost atacată în timpul nopții. Am încercat să ne luptăm cu ei, dar erau prea mulți. La sfârșit, toți cei de la fermă – chiar și femeile, copiii și sclavii – au fost masacrați. Toți în afară de mine.

— Cum ai scăpat?

— În timpul ultimului atac, Harald și-a dat viața, croind un drum printre inamici, astfel încât să pot fugi. Nu am vrut să-l părăsesc, dar mi-a ordonat să fug. A spus că cineva trebuia să scape. Cineva trebuia să trăiască pentru a răzbuna morții.

— Iar tu spui că acești oameni care l-au ucis pe Harald te urmăresc și pe tine? a întrebat Hastein. Cine sunt?

— Şeful lor se numește Toke, i-am spus. Este fiul vitreg al lui Hrorik.

Am putut citi surpriza pe chipul lui Hastein.

— Îl știu pe Toke. Este o căpetenie. L-am întâlnit odată în Dublin. Nu am participat niciodată la atacuri împreună cu el, dar se spune că este un războinic fioros și care nu se teme în bătălie. Nu este un om pe care l-aș bănui de perfidie. Şi de ce și-ar omorî propriul frate vitreg?

— Este berserk, am spus. Când locuia în casa noastră, era adesea posac și violent. Nimeni, cu excepția lui Hrorik și a lui Harald, nu se afla în siguranță atunci când îl apucau crizele și, într-un final, a încercat să pună la îndoială chiar și autoritatea lui Hrorik. Până la urmă, Hrorik l-a alungat. Dar, după ce Hrorik a murit, Toke s-a întors pentru partea lui de moștenire. S-a înfuriat peste poate când a aflat că Hrorik nu i-a lăsat nimic.

— Dar dacă Harald este mort și nu mai există nici un alt moștenitor bărbat, atunci Toke poate nutri încă speranța de a deveni moștenitor, a sugerat Hastein.

Am încuviințat.

— Cred că acesta este planul lui. El și Harald s-au certat violent, iar Harald i-a ordonat lui Toke să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Am crezut că va fi vărsare de sânge în

noaptea aceea, dar Toke și echipajul său au plecat pașnici. Acum știu că nu a făcut altceva decât să aștepte momentul prielnic.

— Iar tu spui că Toke i-a ucis pe Harald și pe toți oamenii săi?

Am încuviințat din nou.

— Toți cei care erau cu noi. Nu știu cum a aflat Toke că plecasem la proprietatea din Limfjord în număr mic, dar el și echipajul său au ajuns la țărm în acea noapte și au înconjurat casa cea lungă. Harald știa că suntem prea puțini. A negociat pentru ca femeile și copiii să plece în siguranță, dar, odată scoși din casa cea lungă, Toke și oamenii lui i-au omorât pe toți. Voiau să nu existe martori ai ticăloșiei lor. Au dat foc casei. Noi am încercat să ieșim și să ne luptăm cu ei, retrăgându-ne spre pădure, dar erau prea mulți.

Hastein a scuturat din cap.

— A ucis femeile și copiii? După ce li s-a promis siguranța? Şi și-a omorât propriul frate vitreg? Aduci o acuzație foarte gravă. Este greu să crezi așa ceva despre o căpetenie precum Toke.

Ştiam ce lăsase Hastein nerostit. Toke era o căpetenie, un războinic respectat și un șef, în timp ce eu eram doar un fost sclav. De ce să aibă încredere în cuvintele mele? Am simțit cum mi se înroșește fața de furie.

— Faptul că te-ai născut nobil garantează că vei face fapte nobile?! am exclamat. Îl vedeți pe Toke ca pe o căpetenie, dar îl cunoașteți doar după reputație. Eu știu de ce este capabil cu adevărat, pentru că l-am văzut. Este un Nithing, un bărbat fără onoare. Am jurat să-i omor pe el și pe toți războinicii care au ajutat la uciderea lui Harald și așa voi face sau voi muri încercând.

Torvald, care fusese tăcut până atunci, a pufnit disprețuitor.

— Cred că ultima variantă este cea plauzibilă, a spus. Toke a omorât mulți oameni. Eu însumi l-am văzut ucigând un bărbat într-un duel, în Dublin. Nu ai nici o șansă împotriva lui.

— Nu-ți aduci aminte că oamenii spuneau asta cândva și despre mine? l-a întrebat Hastein pe Torvald cu voce scăzută. Pe când mă luptam cu Grim Ormsson pentru dreptul de a conduce nordul Iutlandei? Hastein s-a întors spre mine și a continuat: Tatăl meu a fost căpetenie înaintea mea, mi-a

explicat, dar când a murit, eu eram foarte tânăr. Grim, o căpetenie și un războinic experimentat, s-a gândit că este mai potrivit să conducă decât mine, un băiat căruia nici nu-i dăduseră încă tuleiele. Probabil că regele era de aceeași părere, căci nu a intervenit atunci când Grim și oamenii săi au pornit împotriva mea. Oamenii tatălui meu m-au sprijinit din loialitate pentru memoria lui, dar puțini alții mi-au fost alături. Am fost sfătuit să-i cedez lui Grim dreptul de a conduce și să jur a mă supune lui. Mi s-a spus că nu voi avea nici o șansă împotriva lui. Şi, cu toate acestea, astăzi sunt nobil, iar oasele lui Grim putrezesc în mormânt. Sunt nobil pentru că am avut îndrăzneala de a înfrunta soarta pe care mi-au țesut-o Nornele, în ciuda faptului că puțini în afară de mine au crezut că am sorți de izbândă. Hastein a tăcut pentru o vreme. Conduc pământurile din jurul Limfjordului pentru rege, a spus într-un final. Sunt responsabil pentru menținerea păcii acolo. Dacă toții locuitorii unei proprietăți sunt uciși, aceasta este preocuparea mea. Trebuie să mă gândesc la asta. Hastein s-a lăsat pe spate, într-un cot, și-a întins picioarele în fața lui, apoi a strigat: Cullain!

Micul sclav, care stătuse pe vine lângă cort, scoțând măruntaiele și smulgând penele raței, a ridicat privirea.

— Adu-ne niște vin! a ordonat Hastein. Şi ceva de mâncare cât așteptăm să pregătești rața aia. Sunt hămesit.

Şi mie îmi era foame. Cullain ne-a adus o farfurie de lemn pe care se aflau o bucată mare de brânză, o pâine proaspăt coaptă, trei potire de argint și un ulcior de lut. A pus tava jos, în fața lui Hastein, apoi a scos un cuțit din bucata de brânză și l-a folosit ca să taie trei cârnați din șirul care se frigea la foc.

După ce a adăugat cârnații bucatelor de pe platou, Cullain a ridicat ulciorul și a turnat lichidul în cele trei potire.

Hastein a luat un potir și mi l-a dat, spunând:

— Ești invitatul meu la această masă. Sănătate!

Cullain i-a întins cel de-al doilea potir lui Hastein, care a sorbit prelung și apoi a oftat mulțumit. În timp ce Hastein bea, Torvald a întins mâna și a apucat cel de-al treilea potir. Şi el a băut cu poftă și a râgâit apreciativ apoi.

Am privit neîncrezător la lichidul din potirul meu, apoi am sorbit cu precauție. Lichidul era de un roșu aprins, aproape de culoarea sângelui, deși mai diluat. Hastein a rânjit la mine.

— Nu ai mai băut vin până acum?

Am scuturat din cap. Mai băusem bere și, de câteva ori, mied, dar niciodată vin.

— Pe ăsta l-am găsit pe vasul pe care l-am prădat în Francia. Cel care a lovit *Pescărușul.* Preoții Hristosului Alb beau vin în ritualurile lor. Ei cred că se transformă în sângele zeului lor și îi protejează de moarte. Din câte am văzut eu, nu are nici o putere în acest sens, dar este o băutură foarte bună.

Hastein s-a aplecat, a tăiat o bucată de pâine și a acoperit-o cu felii de cârnat și cu brânză, apoi s-a sprijinit din nou într-un cot.

— Servește-te, mi-a spus, arătându-mi spre tava cu mâncare.

Torvald a scos un cuțit de la brâu și l-a înfipt într-un cârnat. L-a dus la gură și a rupt o bucată mare dintr-un capăt. Am așteptat să mă asigur că a terminat cu merindele din tavă înainte să-mi tai și eu niște pâine, brânză și carne. M-am gândit că n-ar fi înțelept să mă așez între un uriaș și mâncarea lui.

— Ai spus că bărbații care l-au ucis pe fratele tău Harald te urmăresc și pe tine, a zis Hastein. Ce ai vrut să spui?

— La sfârșitul luptei, am scăpat în pădure. Când a venit dimineața, Toke a trimis războinici, ajutați de oameni cu câini dintr-un sat apropiat, ca să mă vâneze.

— De ce l-au ajutat sătenii? a întrebat Hastein.

— Toke le-a spus căpeteniei lor că bandiții au atacat casa și i-au măcelărit pe cei dinăuntru. A zis că el avea tabăra prin preajmă și a văzut flăcările, dar că a ajuns prea târziu ca să mai facă altceva decât să se răzbune. Toke a pretins că el și bărbații lui au omorât toți bandiții, mai puțin unul care a scăpat. Se referea la mine, desigur.

— Iar căpetenia țăranilor a crezut povestea asta?

— Ca și dumneavoastră, îl cunoștea pe Toke, am răspuns. Presupun că și lui i se părea greu de crezut că o asemenea căpetenie ar omorî toți oamenii dintr-o fermă, inclusiv pe propriul frate vitreg.

— Toke nu te poate lăsa să trăiești, a spus Hastein cu un zâmbet trist. Poți să depui mărturie despre minciuna și trădarea lui. Este cale lungă de la Limfjord până la Hedeby, a continuat. Cum ai scăpat de urmăritori? Sau sunt încă pe urmele tale?

— În pădure mă simt ca acasă, am zis. Mai mult decât oricine altcineva. Avantajul lor nu a fost atât de mare pe cât și-au închipuit și asta i-a făcut să dea dovadă de nesăbuință. Nu i-am omorât pe cei doi săteni, pentru că nu m-am luptat cu ei. Dar nici unul dintre oamenii lui Toke din acea primă vânătoare nu mai trăiește. Sunt sigur însă că Toke va trimite alții.

— Povestea ta este greu de crezut. Puțini oameni ar supraviețui dacă ar fi vânați după cum spui, și cu siguranță n-ar fi victorioși. Iar tu nu ești decât un băiat, fără experiență în bătălie și, până de curând, un sclav.

A luat o înghițitură de vin, apoi m-a privit cu atenție, fără să spună nimic.

Mă simțeam bine spunându-i povestea lui Hastein. Era ca și cum m-aș fi ușurat întrucâtva de povara pe care o purtam, acum că și altcineva știa de trădarea lui Toke. Dar, cum tăcerea lui Hastein se prelungea, m-am întristat. Nu mă credea.

În cele din urmă a vorbit:

— Povestea ta este greu de crezut, a repetat el. Cu toate acestea, există niște semne care mă fac să cred că spui adevărul. Felul în care arăți se potrivește cu ce mi-ai spus. Părul scurt și timpul necesar pentru a crește corespund poveștii tale. Se vede că hainele tale, chiar dacă acum sunt pătate și rupte, au fost cu siguranță de calitate cândva și sunt pe măsura ta, nu par a fi furate. Poate cuvintele mint, dar asemenea lucruri – nu. Poți să-mi mai spui și alte lucruri care să susțină povestea ta?

Mi-am lăsat mintea să revadă evenimentele la care luasem parte în ultimele zile.

— Ştiu numele șefului satului, cel care a vorbit cu Toke. Îl cheamă Hrodgar.

Hastein a încuviințat.

— Îl cunosc, a spus. Este un om bun.

— Iar sătenii pe care Hrodgar i-a trimis să-l ajute pe Toke se numesc Einar și Kar, am continuat. Într-un final, Einar și-a unit forțele cu ale mele și m-a ajutat să-l înving pe ultimul om al lui Toke. El cunoaște adevărul. L-a auzit pe omul lui Toke confesându-se înainte de a muri. Şi am acestea.

Am vârât mâna într-o tolbă și am scos două bețe, pe care erau săpate rune. Hastein le-a luat.

— Ce sunt astea? m-a întrebat.

— Sunt numele oamenilor lui Toke care au atacat ferma. Einar le-a gravat pe aceste bețe pentru mine. L-am forțat pe omul lui Toke să ni le spună înainte să-l ucidem.

Nu i-am spus lui Hastein că nu știam să citesc runele, așa că nu știam ce scria pe bețe. Era o problemă pe care aveam să o rezolv la timpul ei.

— Dacă Einar l-a auzit pe unul dintre oamenii lui Toke confesându-se, după cum ai spus, atunci este un martor important, a zis Hastein. Aș dori să discut cu el. Bărbatul a tăcut o vreme, apoi a scos un oftat adânc. Nu am reușit niciodată să ignor crima, trădarea și faptele unui Nithing, a spus. Este o slăbiciune de-a mea. Dar nu am timp să mă ocup de asta acum. Chestiuni mult mai importante sunt pe cale să înceapă, iar eu iau parte la ele. Cu toate acestea, mă întreb dacă Nornele au făcut ca drumurile noastre să se încrucișeze. Atunci când țes soarta oamenilor, rareori cele trei surori unesc firele unor vieți separate fără un motiv anume. Am învățat să urmăresc cărarea pe care viața mea o urmează, ca să văd semnele sorții. Mă întreb dacă felul în care te-am văzut țintind astăzi nu a fost un semn pentru mine – un semn că soarta ta a fost atinsă de zei. Şi, dacă a fost astfel, nu cred că ne-am întâlnit din întâmplare. A oftat din nou. Nu există altă cale. Trebuie să te țin cu mine pentru moment, până când am timp să investighez acuzațiile tale împotriva lui Toke și să decid ce trebuie făcut. În ciuda tinereții tale și a lipsei de experiență, te vei alătura echipajului *Pescărușului*.

4. Pescărușul

Am fost surprins când am auzit cuvintele lui Hastein. Torvald a fost mai mult decât surprins. A fost indignat.

— Stăpâne, a exclamat, acesta este doar un copil căruia nici nu i-a dat barba! Nu se poate alătura echipajului *Pescărușului!* Suntem cu toții aleși pe sprânceană.

— I-ai auzit povestea, a răspuns Hastein. Are mai multă experiență de luptă decât te-ai aștepta la vârsta lui. Şi l-ai văzut trăgând cu arcul. Nici un arcaș de pe *Pescărușul* nu ar putea trage astfel, nici măcar Tore. Hastein s-a întors apoi spre mine: Dar Torvald are dreptate. Membrilor echipajului nu le va plăcea. Cu toții au participat la multe campanii, care le-au dovedit meritele. Nu te aștepta ca acceptarea să vină repede din partea lor. Va trebui să o câștigi.

— Vor apărea resentimente, a zis Torvald, scuturând din cap. Este o greșeală.

— Eu decid cine servește pe corabia mea, i-a replicat Hastein. Echipajul îmi va respecta decizia și la fel vei face și tu. Şi ești secundul meu. Mă aștept să te asiguri că nu vor exista probleme din această pricină.

Torvald s-a întinse pe spate, pe pielea de urs, sprijinit într-un cot, încruntat și fioros. A luat potirul și a băut îndelung, fără să mai spună nimic.

— Ca membru al echipajului *Pescărușului*, mi-a spus Hastein, vei avea dreptul la o parte din felag, proprietatea comună a celor care lucrează pe cele trei corăbii ale mele. Asta înseamnă că vei avea o parte din orice pradă pe care o vom captura împreună. Orice pradă individuală va fi a ta. Am văzut că ești un arcaș priceput. Îmi spui că te descurci în pădure și că ai învățat limba latină, ceea ce se pare că ne va fi de folos în această călătorie. Mai ai și alte talente pe care nu le cunosc?

— Pot să fac arcuri și săgeți, i-am răspuns, și de la vârsta de zece ani am lucrat ca ajutor de fierar pe proprietatea tatălui meu.

Un zâmbet larg a apărut pe fața lui Hastein.

— Acesta este un alt semn pentru mine, a zis. Fierarul de pe proprietatea mea din Limfjord a alunecat pe gheață în această iarnă și și-a rupt piciorul. Nu s-a vindecat și nu a putut merge pe mare. *Pescărușul* nu a avut un fierar în călătoria aceasta...

Până acum. S-a întors spre cârmaciul său: Vezi, Torvald, așa e scris să fie. Iar acest lucru va ajuta ca oamenii să-l accepte.

Torvald a mormăit doar. Avea îndoieli.

Hastein aștepta privindu-mă, dar n-am spus nimic. Cu siguranță nu aveam să protestez pentru că urma să lucrez ca fierar pe corabie. Eram bucuros că făceam parte din echipaj.

— Ca fierar, măiestria ta o depășește pe cea a unui membru oarecare al echipajului, mi-a spus într-un final. Un războinic experimentat s-ar tocmi pentru părți adiționale din câștig. Eu nu voi profita de lipsa ta de experiență. Vei avea dreptul la o parte și jumătate, nu doar la una.

Hastein a privit lucrurile pe care le adusesem cu mine în tabăra lui. Pe lângă arc, două tolbe, securea și pumnalul de la brâu, aveam un scut, un coif, un balot rulat în care se aflau două pelerine, o vestă din piele cu ținte metalice, punga cu mâncare și plosca pentru apă. Era tot ce dețineam pe lumea aceasta.

— Este clar că nu ai nici un fel de unelte pentru fierărit, a observat.

A vârât apoi mâna în punguța de piele de la brâu și a scos mai multe monede de argint. Întinzându-mi-le, mi-a spus:

— Folosește-le ca să cumperi uneltele de care ai nevoie. La sfârșitul călătoriei, mă poți plăti înapoi dacă dorești să le păstrezi. Folosește banii care îți rămân ca să cumperi fontă brută.

Am luat monedele, dar am rămas cu ele în palmă, privindu-le, fără să spun nimic. Am simțit că fața mi se înroșește.

— Ştiu de ce unelte am nevoie, am spus privind în pământ, nu în ochii lui. Dar am fost sclav aproape întreaga mea viață, nu cunosc valoarea adevărată a lucrurilor pe care trebuie să le cumpăr ori valoarea acestor arginți. Nu știu cum să cumpăr ceea ce îmi trebuie.

— Ești un copil ciudat, într-adevăr, a spus Hastein, însă ceea ce îmi spui se potrivește cu ce mi-ai povestit. Torvald, acompaniază-l pe Halfdan și asigură-te că nu îl va înșela nimeni.

Torvald și-a dat ochii peste cap, dar nu a spus nimic. Simțeam că scad și mai mult în ochii lui.

— Cât despre tine, a spus Hastein privindu-mă din nou, ai procedat înțelept spunându-mi întregul adevăr. Nu am nimic împotriva ta pentru că te-ai născut sclav. Dar ar trebui să știi că mulți oameni te vor judeca mai degrabă pentru ceea ce ai fost decât pentru ceea ce ești. Este mai bine să ții secret acest lucru.

După ce am mâncat, Torvald și cu mine am pornit prin oraș. Am sugerat să găsim un fierar și să vedem dacă are unelte în plus pe care este dispus să le vândă, însă Torvald a insistat să mergem întâi în piață.

— Dacă într-adevăr nu știi nimic despre valoarea argintului sau despre târguială, trebuie să înveți, a insistat. Altminteri, te vei face de râs în fața echipajului. Şi așa va fi greu să te accepte. În special lui Tore nu îi va plăcea.

— Cine este Tore? l-am întrebat.

— Este șeful arcașilor de pe corabia *Pescărușul.* În bătălie, vei lupta de obicei sub comanda lui. Dacă te acceptă el, ceilalți membri ai echipajului măcar îți vor tolera prezența. Dar Tore nu va fi încântat să aibă sub comandă un om atât de tânăr și de lipsit de experiență. Torvald a oftat. Este caracteristic lui Hastein, a adăugat, să ia asemenea decizii, apoi să lase totul în seama mea. Trebuie să mă gândesc la un plan. A oftat din nou. E norocos că mă are pe mine ca om de bază.

Când am ajuns în piață, ne-am plimbat printre mărfurile care fuseseră expuse spre vânzare. Torvald se oprea adesea și se târguia la sânge pentru câte ceva. Deși nu a cumpărat nimic, negocierile sale cu negustorii m-au ajutat să încep să înțeleg valoarea pe care o aveau monedele de argint pe care le aveam la mine. Spre surpriza mea, nu tipul de monedă – peni englezesc, denier franc sau monedă ștanțată în Hedeby – impunea valoarea. Cantitatea de argint conta. În singura ocazie cu care Torvald chiar a făcut o achiziție – o ploscă plină cu vin franc, pe care am purtat-o cu rândul în timp ce mergeam – nu a folosit o monedă pentru a plăti. În schimb, a scos o bucată subțire și răsucită de argint, care arăta de parcă ar fi făcut cândva parte dintr-un colier de metal, și a tăiat cu cuțitul o bucată mică din ea.

În ciuda mormăielilor inițiale la adresa nobilului Hastein pentru că mă adusese printre membrii echipajului

Pescărușului, am descoperit că Torvald era un tovarăș plăcut și amuzant. Zâmbea adesea, râdea ușor și părea să se bucure că are un ascultător doritor să-i audă poveștile despre Hastein și despre echipajul de pe corabie.

Am aflat că Torvald nu era doar cârmaciul vasului lui Hastein, ci și un războinic care purta stindardul nobilului în bătălie și lupta alături de el. Hastein și Torvald fuseseră prieteni încă din copilărie și – cel puțin conform spuselor lui Torvald – o mare parte din succesele nobilului nu ar fi existat fără ajutorul lui. M-am întrebat dacă Hastein împărtășea acest punct de vedere.

Îmi înclinam capul ca să mai sorb o dată din plosca plină cu vin, când Torvald mă împunse cu cotul. Un ghiont din partea lui Torvald era ca o lovitură din partea unui om mai mic de statură, așa că m-am clătinat, iar vinul mi s-a răspândit pe față în loc să-mi curgă în gură.

— Privește acolo, mi-a spus. Bărbatul acela vinde cufere. Ştiam că trebuie să le vândă cineva într-un oraș-port precum Hedeby. Acum este rândul tău. Târguiește-te pentru un cufăr și cumpără-l.

Am privit în direcția în care arăta Torvald. La mică distanță în fața noastră, un bărbat în vârstă, cu barbă albă, stătea pe un cufăr lung și jos din lemn. Un altul se afla alături, iar capacul era deschis. Bărbatul, care purta o tunică simplă și pantaloni din lână aspră, gri, cioplea un băț gros cu un cuțit cu lama subțire.

Nu îmi trecuse prin minte că voi avea nevoie de un cufăr până când Torvald îmi vorbise despre acesta, și mi-am amintit de îndată cum îi priveam pe tata și pe echipajul său pregătindu-se pentru călătoriile cu *Vulturul Roșu*. Fiecare membru al echipajului avea un asemenea cufăr, pentru a-și depozita armamentul și a-l folosi drept scaun atunci când vâslea.

— Cât ar trebui să plătesc pentru unul? l-am întrebat pe Torvald.

A ridicat din umeri.

— Află cât cere, mi-a sugerat. Apoi oferă-i ceva mai puțin.

Când ne-am apropiat, bărbatul cu barbă albă și-a ridicat privirea de la bățul pe care îl cioplea.

— Dumneata ai făcut toate aceste cufere? l-am întrebat.

A încuviințat. Am privit cufărul de lângă el. Era măiestrit lucrat. Plăcile erau dintr-un lemn tare, întunecat, pe care nu l-am recunoscut. Era neted ca oțelul și sclipea de parcă ar fi fost frecat cu ulei. Balamalele erau din bronz strălucitor și două benzi din același material înfășurau cufărul pe fiecare margine, ca să-l fixeze mai bine. O plăcuță din bronz ornamentată, pe care era gravat un șarpe încolăcit, fusese prinsă de lemnul din partea frontală a cufărului, iar în mijloc se afla o fantă pentru o cheie.

— Cât ceri pentru cufărul ăsta? am întrebat.

Nu aveam nevoie de un cufăr atât de măiestrit lucrat, dar frumusețea lui a stârnit în mine dorința de a-l avea.

— Ăsta? a întrebat bătrânul și a făcut o pauză cât să mă studieze din cap până în picioare. E cel mai bun cufăr al meu. Îl vând pentru trei peni de argint – peni de greutatea obișnuită în Hedeby, a adăugat el.

Prețul și înfățișarea bătrânului m-au trezit la realitate. Cufărul era minunat, dar nu era pentru cei ca mine. L-am privit pe cel pe care era așezat bătrânul. Deși era de dimensiuni similare celuilalt, era mult mai simplu. Plăcile erau din pin, iar balamalele și încuietoarea erau din fier.

— Pot să mă uit la acesta? am întrebat.

Bătrânul s-a ridicat, îndreptându-și spinarea încet, de parcă l-ar fi durut. Am deschis capacul. Balamalele se mișcau ușor, iar capacul se îmbina cum trebuie cu cutia. Plăcile erau strânse bine una de alta.

— Pentru acesta cât ceri?

— Un peni de argint, a răspuns bătrânul.

Torvald a pufăit și a început să privească spre piață, de parcă ar fi căutat un alt neguțător de cufere. Am apreciat insinuarea.

— Îți dau jumătate din preț, am spus.

— Peni de Hedeby? m-a întrebat.

Graba cu care mi-a acceptat oferta mi s-a părut un semn că, până și la jumătate de preț, plăteam prea mult, dar am încuviințat și am scos din punga de la brâu unul dintre penii englezești pe care îi luasem de la oamenii lui Toke atunci când îi ucisesem. Bătrânul a scos o balanță mică din punga de la brâu, a cântărit moneda, apoi a așezat-o pe un bloc din lemn și a așezat lama unui cuțit la mijlocul ei.

— Consideri că această împărțire este dreaptă? a întrebat.

Am încuviințat din nou. A lovit lama cuțitului cu lemnul la care cioplise și treaba a fost încheiată.

Așa cum bănuisem, a trebuit să dăm de fierar ca să găsesc uneltele care îmi trebuiau. Am descoperit că la Hedeby erau doi fierari. Primul nu avea unelte de vânzare, dar al doilea, un bătrân, avea un set în plus, pe care îl purtase pe vremuri în călătoriile sale pe mare: un ciocan de dimensiuni medii, al cărui cap era plat la un capăt și în formă de furcă la celălalt; un set de clești din fier; un bloc de oțel călit, cam de dimensiunea unuia dintre pumnii lui Torvald, de folosit drept nicovală; niște foale făcute din piele și lemn. I-am plătit cât a cerut, fără să mă târguiesc, și m-am considerat norocos.

Mi-am încărcat noile unelte în cufăr și l-am suit pe umăr. Am folosit restul de argint de la Hastein ca să cumpăr cinci bare de fontă brută, pe care Torvald le-a aruncat pe umăr de parcă ar fi fost lemne de foc pe care și le-a cărat depunând considerabil mai puțin efort decât mine, care duceam cufărul.

Când ne-am întors în tabără, Hastein era plecat, iar Cullain era ocupat cu cina pentru Hastein și căpitanii celorlalte două vase ale sale, care aveau să i se alăture. Torvald m-a invitat imediat să iau cina cu el în acea seară.

— Poți să împărți și cortul cu mine în noaptea asta, mi-a zis, arătând spre o bucată mare de pânză așezată peste niște bețe încrucișate, un adăpost simplu, așezat lângă cortul lui Hastein. Avem un cort mare lângă mal, pentru restul echipajului, dar, de vreme ce ei nu știu că nobilul Hastein te-a invitat să ni te alături, nu vei fi bine primit acolo. Cullain! a strigat înainte ca micuțul irlandez să apuce să scape. Când gătești masa din seara asta pentru nobil și invitații săi, asigură-te că pregătești merinde și pentru Halfdan, și pentru mine.

Cullain, al cărui cap de-abia ajungea la pieptul lui Torvald, l-a privit urât, dar nu a rostit nici un cuvânt.

— Când i se va vorbi echipajului despre mine? l-am întrebat pe Torvald.

— Cred că este mai bine să nu afle până când vom fi pregătiți să navigăm, mi-a răspuns el. Am un plan.

În timp ce îmi aranjam coiful, pelerinele, tolbele și restul de echipament în cufăr, Torvald a dispărut. S-a întors cu o bucată dintr-o placă de stejar, lungă cât brațul unui bărbat și lată de o

palmă. Mă întrebam dacă fusese tăiată din vreo doagă scoasă din cala *Pescărușului*, căci era tocită și pătată de vopsea, iar la un capăt avea o gaură pentru nit. Două găuri noi fuseseră date într-un capăt al plăcii și o bucată de sfoară, înnodată la un capăt, era trecută prin una dintre ele.

— Pentru ce este asta? l-am întrebat.

— Ai să vezi, mi-a răspuns zâmbind. Cu timpul.

În timpul ultimei ore de lumină și mai târziu, la lumina focului din fața adăpostului, Torvald a lucrat la placa aceea, găurind-o cu vârful cuțitului.

Când l-am întrebat ce face, a răspuns doar:

— Cu timpul.

Îl priveam cu interes când Hastein s-a întors, însoțit de căpitanii celorlalte două corăbii. Ambii bărbați păreau să fie cu zece ani mai în vârstă decât Hastein, dacă nu cu mai mult. Tunicile lor erau de calitate, din olandă viu colorată – material scump, chiar dacă nu la fel de fin precum mătasea cu care era îmbrăcat Hastein – și săbii măiestrit lucrate le atârnau la brâu. Torvald mi-a spus numele lor: Svein era căpitanul *Lupului de Mare*, iar Stig, al *Şarpelui*. Amândoi păreau să fie ceea ce Harald ar fi numit „bărbați importanți” și, cu toate acestea, erau mulțumiți să-l urmeze pe Hastein, care era mult mai tânăr decât ei. Tânjeam să aflu mai multe despre acest nobil pe care și eu eram acum decis să-l urmez.

Am mâncat și am băut bine în noaptea aceea, căci ni s-au servit din bucatele pe care Cullain le pregătise pentru Hastein și căpitanii săi – un privilegiu, am presupus, pentru Torvald, cârmaci și gardă personală pentru nobil. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult vinul, în ciuda neîncrederii mele inițiale. Torvald m-a distrat în timpul cinei cu povești despre aventurile sale cu Hastein.

După ce am terminat, Torvald a început din nou să lucreze la placa de lemn. A continuat să-i găurească mijlocul cu vârful cuțitului – un cuțit mare, deloc potrivit pentru această muncă – până când gaura aceea a devenit aproape de grosimea degetului meu. În cele din urmă a scos o monedă de argint din pungă, a așezat-o peste gaură, a încuviințat și a bătut-o cu mânerul cuțitului până când s-a așezat ferm în interiorul lemnului.

Torvald a părut foarte mulțumit când a terminat și a ridicat placa să o văd și eu.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

— Dacă trebuie să fie o monedă de argint prinsă într-o placă, este o lucrare măiestrită, într-adevăr. Altminteri, nu sunt sigur.

Torvald a râs.

— La ce folosește? l-am întrebat.

— Cu timpul, mi-a răspuns.

Reparațiile *Pescărușului* au fost încheiate la mijlocul dimineții următoare. Hastein și Torvald au chemat echipajul și, după multe strădanii, au împins corabia înapoi pe bușteni până în apă. Când vasul a început să plutească, ancora a fost aruncată pentru a-l ține paralel cu malul.

Peste tot în jurul meu, membrii echipajului și-au scos hainele, le-au așezat în cufere și au început să-și croiască drum prin apa care le ajungea până la brâu, ca să-și încarce echipamentul la bordul vasului. Proviziile – butoaie cu carne de porc sărată, pui vii în cuști, butoiașe cu bere, saci de orz și butoaie cu apă proaspătă – erau aduse la mal și urcate în bărcuța *Pescărușului*.

Torvald se repezea de la un vas la altul, supraveghind echipajul care încărca proviziile și echipamentul. În calitate de cârmaci, era responsabilitatea lui să se asigure că greutatea era distribuită în mod egal pe vase.

Hastein, care privise cum vasul se dezlipește de mal, s-a apropiat de locul în care stăteam, privind încărcarea vaselor.

— De ce nu ți-ai urcat lucrurile la bord? m-a întrebat el.

— Torvald mi-a spus să n-o fac, i-am răspuns. A spus să aștept până când îmi spune el.

Hastein s-a încruntat auzindu-mi răspunsul.

— De ce? m-a întrebat.

— Nu știu, i-am zis.

Mă întrebam și eu același lucru.

— Trebuie să terminăm de încărcat vasul și să pornim. Urcă-ți echipamentul la bord. Şi găsește-ți o poziție lângă pupa. Dacă ne luptăm pe mare, probabil că te vei afla acolo. Îmi place să am cei mai buni arcași lângă mine, ca să-i pot direcționa.

Îmi adusesem cufărul și bucățile de fier pe plajă, ca să le pot încărca la bord atunci când Torvald îmi făcea semn că este

timpul. M-am aplecat am ridicat două lingouri și le-am pus pe umăr.

Hastein părea amuzat.

— Ce faci?

— Duc fonta pe vas, am răspuns.

După cum îmi ordonase. M-a mirat faptul că acest lucru nu era evident.

— Ai de gând să intri cu hainele în apă?

De fapt, chiar așa intenționasem. Deja îmi făceam griji cu privire la reacția echipajului. Nu credeam că mi-ar fi ajutat la ceva să fiu dezbrăcat atunci când îi întâlneam pentru prima oară. Contrastul dintre trupul meu tânăr și mușchii lor căliți și plini de cicatrice n-ar fi făcut altceva decât să scoată și mai mult în evidență vârsta mea fragedă și lipsa de experiență. Dar nu voiam ca Hastein să mă considere un prostănac.

Şovăitor, mi-am scos hainele și le-am pus în cufăr, apoi am început să duc fonta pe vas. Apa era extrem de rece, iar lingourile aspre de metal, lipite de piele, mă oboseau și mă stânjeneau. De fiecare dată când ajungeam lângă vas, Torvald se apleca și ridica barele greoaie, de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Când am făcut ultimul drum, mi-am cărat cufărul pe un umăr și scutul și coiful, care erau prea mari ca să încapă în cufăr, în cealaltă mână. Odată ajuns lângă corabie, am văzut că Torvald nu mai era acolo, ci în capăt. Am rămas în picioare, cu dinții clănțănindu-mi, întrebându-mă cum aveam să ajung la bord. În cele din urmă, o pereche de mâini mi-a luat arcul și scutul. Am așteptat, dar nu s-au întors după cufăr.

— Niște ajutor! am strigat și un bărbat s-a aplecat peste marginea vasului.

— Te-ai rătăcit, micuțule?

Mi-a luat cufărul de pe umăr și l-a așezat pe punte, apoi a întins un braț și m-a ajutat să urc la bord.

— Mulțumesc, i-am spus, odată urcat.

— N-ai pentru ce. Îmi place să pescuiesc, a răspuns, iar tu ești cel mai mare pește pe care l-am prins în ultima vreme. Deși ești cam mic pentru vasul ăsta.

Bărbații din jurul nostru au râs. Cu toții aveau barbă, iar fețele li se înăspriseră din cauză că petrecuseră atâta timp

afară. Până și cei mai tineri dintre ei păreau mai în vârstă decât erau cu adevărat.

Pe când stăteam acolo, dezbrăcat, înfrigurat și tremurând, mi-am dat seama în mod dureros că pentru acești bărbați nu păream mai mult decât un băiețel. Efectul apei reci accentuase această impresie. Mi-am găsit cufărul, m-am îmbrăcat cât am putut de repede, apoi m-am întors să-mi caut arcul și scutul.

Un bărbat stătea pe un cufăr din apropiere și ținea arcul meu în poală. Îi pusese coarda. Când a văzut că îl privesc, m-a întrebat:

— Cum te numești, băiete?

Nu era înalt. De fapt, era mai scund decât mine, dar sub barba aceea groasă și neagră se ițea un trunchi masiv, de două ori cât al meu, iar brațele, care ieșeau dintr-o tunică cu mâneci scurte, erau foarte musculoase.

— Halfdan, am răspuns, sperând că nu mai dorește și altceva de la mine.

Avea sprâncene groase, apropiate de ochi, iar acum se încruntau la mine.

— Eu sunt Tore, a spus. Îți priveam arcul.

Văzând că nu spun nimic, a continuat: Este bine lucrat și are forță. Puțini bărbați aleg să tragă cu un arc atât de puternic. Eu sunt singurul membru al echipajului *Pescărușului* care o face.

„Nu mai ești”, mi-am spus în gând.

— Este un arc foarte frumos pentru un băiețaș așa, ca tine, a continuat el.

M-a înfuriat faptul că își permisese să pună coarda la arcul meu. Tonul vocii și disprețul de pe chipul lui mă înfuriau încă și mai mult.

— Sunt de acord, am spus. Este un arc foarte frumos pentru oricine. Dar este al meu. Şi nu sunt un băiețaș.

Am întins mâna, dar nu mi-a înapoiat arcul.

— Cum se face că un *băiețaș* așa ca tine a ajuns în posesia unui arc atât de bine făcut și ce cauți cu el pe această corabie?

— Eu l-am făcut, am răspuns printre dinți. Arcul meu și cu mine ne aflăm pe această corabie pentru că sunt arcaș și membru al acestui echipaj.

Auzind acestea, fața lui Tore s-a înroșit de furie.

— Eu sunt căpetenia arcașilor de pe acest vas, a spus. Nu știam că mai primim un arcaș în echipaj.

Vocea lui Torvald s-a auzit de lângă mine:

— Iar eu nu știam, Tore, că nobilul Hastein trebuie să îți ceară permisiunea înainte de a aduce un nou arcaș la bord. Cred că nici el nu știe acest lucru, dar iată-l la proră chiar acum. Hai să mergem să-l întrebăm, dacă vrei.

— Nobilul alege pe cine dorește, a spus Tore ursuz. Dar aici suntem cu toții războinici experimentați. Un băiat ca acesta nu are ce să caute în echipaj.

Torvald și-a frecat bărbia și a părut uluit.

— Îți mărturisesc, mi se pare și mie ciudat faptul că nobilul l-a invitat să ni se alăture. Cu toate acestea, este fierar și deocamdată noi nu avem nici unul. Poate că de aceea nobilul i-a oferit un loc. Şi înțeleg că are ceva îndemânare cu arcul.

— Ceva îndemânare! a mugit Tore. Vocea lui puternică i-a făcut pe bărbații de pe vas să se întoarcă și să-l privească. Mulți oameni au ceva îndemânare. Cu toate acestea, puțini au dreptul de a face parte din echipajul *Pescărușului*.

Torvald a ridicat din umeri.

— Poate că are mai mult decât ceva îndemânare, a sugerat.

M-am întrebat care era planul lui Torvald și când aveam să-l aflu. Până acum, lucrurile nu păruseră a merge bine.

Hastein și-a croit drum până în capătul navei.

— E vreo problemă aici? a întrebat. Torvald, tu trebuie să ai grijă ca totul să meargă bine pe corabia mea.

— E vorba despre acest băiat, stăpânul meu, s-a plâns Tore. Ne dezonorează pe toți ca un om atât de tânăr și de lipsit de experiență să servească împreună cu noi. Cu toții ne-am dovedit valoarea.

Mai mulți membri ai echipajului se adunaseră în jurul nostru și murmurau, aprobând cuvintele lui Tore. Nu am văzut nici o expresie prietenoasă pe chipurile care mă priveau.

— Ai grăit adevărul, Tore, a spus Torvald. Cu toții ne-am dovedit valoarea, iar acest băiat nu a făcut-o. Nu este doar o insultă să facă parte din echipajul nostru. Este și periculos. Nu știm dacă ne putem baza pe el într-o bătălie.

— Da, da.

Murmurul bărbaților din jurul nostru se intensificase, iar privirile lor deveneau tot mai ostile. L-am privit pe Torvald, uimit de cuvintele sale. Şi Hastein părea surprins… în mod

neplăcut. Mușchii fălcilor i se încleștaseră, iar fața începea să-i devină roșie, culoarea urcând dinspre gât, precum o maree.

— Tore, poate că ar trebui să-l testăm chiar acum, a sugerat Torvald. Am putea alege o țintă, iar tu ai putea trage contra lui. Un băiețandru nu ar trebui să aibă speranțe să facă parte din echipaj dacă nu îi întrece pe cei mai buni oameni ai noștri. Doar dacă trage mai bine decât tine ar trebui să rămână. Dacă tu ești cel care câștigă, îl poți arunca peste bord.

Nobilul Hastein și cu mine l-am privit pe Torvald, dar el ne-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Îmi place planul acesta, a zis. Cred că este un plan bun.

Şi lui Tore părea să-i placă planul.

— Vrei să pleci acum de bunăvoie, băiatule? m-a întrebat râzând batjocoritor. Sau vrei să fii aruncat de pe vas?

Torvald se apropiase de cufăr și îl deschisese.

— Aceasta ar fi o țintă bună, a spus și a scos plăcuța cu moneda înfiptă înăuntru.

Torvald a străbătut corabia până la proră și, folosind sfoara atașată de placă, a legat ținta de vârful etravei, sub capul de dragon. Apoi s-a întors fluierând în locul în care stăteam. Deja toți membrii echipajului erau curioși să vadă ce avea să se întâmple.

— Moneda aceea este o țintă mică, a zis Tore. De unde propui să tragem?

— De la pupă, bineînțeles, i-a răspuns Torvald. Ești un maestru al arcului. O lovitură prea ușoară te-ar insulta. Câte o săgeată de fiecare. Cel care nimerește cel mai aproape de monedă câștigă acest concurs.

Am întins mâna către Tore.

— Ce dorești, băiete? s-a rățoit.

— Nu pot să trag fără arcul meu, am răspuns.

A întors capul și a scuipat.

— Îți închipui că ai vreo șansă ca să mă învingi? m-a întrebat.

Nu am răspuns nimic, dar i-am înfruntat privirea fără să clipesc și am sperat să par mai încrezător decât eram. În cele din urmă, Tore mi-a pus arcul în mâna întinsă și apoi și-a ridicat propriul arc de unde era așezat, într-o piele de căprioară, în spatele cufărului său. L-a scos din înveliș, s-a ridicat în picioare și i-a pus coarda.

Eu mi-am deschis cufărul și am ales cu grijă o săgeată dintr-o tolbă. Am verificat pana și am netezit-o, apoi am privit de-a lungul ei, ca să mă asigur că nu se îndoise de când trăsesem ultima oară cu ea.

Tore, care nu părea genul care să cugete prea mult înainte de a acționa, a pășit pe o mică platformă de lângă cârma vasului și a așezat o săgeată în arc.

— Voi trage eu întâi, a anunțat.

— Tore, a zis Torvald, pun pariu pe trei peni de argint la unul că acest băiat te învinge.

Tore și-a lăsat arcul jos și l-a privit.

— Să te ia naiba, Torvald. Chiar crezi că pot fi intimidat atât de ușor? Accept pariul și îl voi câștiga.

De-a lungul și de-a latul vasului, oamenii începuseră să strige.

— Accepți și pariul meu, Torvald?

— Pariez trei peni la unul pe Tore, Torvald.

— Îți iau și ție arginții.

O umbră de îngrijorare a trecut pe fața lui Torvald, ca și cum ar fi regretat cuvintele pe care le rostise, apoi a ridicat din umeri și a spus:

— Foarte bine. Cine mai vrea să parieze?

Cu totul, treisprezece bărbați pariară – paisprezece, dacă îl punem la socoteală și pe Tore. Torvald avea să câștige paisprezece peni de argint dacă îl întreceam pe Tore. Dar, dacă pierdeam, avea să plătească patruzeci și doi. M-am întrebat dacă mai era mulțumit de planul său.

Tore și-a ridicat din nou arcul și a întins coarda. Bărbații s-au îndepărtat din centrul punții și din calea săgeții. Vasul se legăna blând din pricina valurilor care îi loveau cala. L-am privit pe Tore cum și-a flexat genunchii, în timp ce trunchiul său rămânea nemișcat. A ținut săgeata pe coardă mult timp înainte de a trage.

Când a dat drumul săgeții, într-un final, toate capetele s-au întors, urmărindu-i zborul. A străbătut lungimea corăbiei și s-a înfipt cu putere în placa de stejar, la două degete de țintă și nițel la stânga. Dacă nu ar fi fost trimisă prea jos, săgeata lui ar fi atins marginea monedei.

Eram impresionat. Judecând după rânjetul larg de pe chipul lui, Tore era și el. S-a dat jos de pe platformă și a trecut țanțoș

pe lângă Torvald, întinzând o mână și zornăind punga pe care cârmaciul o avea la brâu.

— Curând va fi mai ușoară, a spus cu un zâmbet încrezut.

Am pășit pe platformă și m-am întors ca să studiez ținta pe care trebuia să o nimeresc.

Săgeata mea trebuia să treacă pe lângă catarg și peste șirul de vâsle. Mi-am privit ținta, încercând să-mi dau seama cum să compensez legănatul vasului. Eram obișnuit să am pământ stabil sub picioare. L-am blestemat în șoaptă pe Torvald. Era clar că nu era arcaș și nu își dădea seama cât de greu era testul pe care îl propusese.

Hastein era așezat pe fila de bordaj din vârf, la mică distanță, și mă privea. Furia îi dispăruse de pe chip și fusese înlocuită de curiozitate. Poate că vedea toate acestea ca pe o altă șansă de a cântări dacă soarta țesută de Norne era să mă alătur acestui echipaj. Dar nu ursitoarele trebuiau să tragă cu arcul. Depindea doar de mine dacă nimeream sau ratam.

Torvald își muta privirea de la săgeata lui Tore, înfiptă în placă, la mine, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Asta nu mă făcea câtuși de puțin mai încrezător.

Torvald a mers cu spatele până când a ajuns chiar în fața mea, a inspirat adânc, apoi a expirat cu un oftat zgomotos, prelung, de parcă deja i-ar fi părut rău că a pierdut atâția arginți. Apoi, în timp ce încă stătea cu spatele la ceilalți membri ai echipajului, mi-a făcut semn din ochi.

— Paisprezece peni de argint, mi-a șoptit. Te-am întâlnit într-o zi norocoasă.

— Mă bucur că ești atât de mulțumit de planul tău, i-am murmurat, prefăcându-mă că-mi examinez arcul. Eu nu sunt. Dacă Tore mă învinge, voi fi aruncat peste bord. Dacă reușesc, tu vei câștiga o mulțime de arginți pe spinarea mea, iar eu nu mă voi alege decât cu ura celorlalți de pe vas, care își vor pierde banii în favoarea ta.

— Nu-ți face griji pentru asta, m-a asigurat Torvald. Oamenii din acest echipaj sunt de treabă, în cea mai mare parte. O vor lua ca pe o glumă bună.

O glumă bună? Şi dacă Torvald calculase greșit, iar eu nu îl puteam întrece pe Tore? Clocoteam de mânie, iar asta nu mă ajuta să mă concentrez asupra loviturii.

De pe punte, Tore mă lua în derâdere:

— Ai de gând să tragi sau vrei să sari singur peste bord și să mă scutești pe mine de efort?

— O, da, văd că acest echipaj este compus din oameni de treabă, am șoptit. Probabil că Tore are dreptate. Poate că ar fi mai bine să renunț și să nu trag deloc. Mulțumită planului tău, indiferent de rezultatul acestui test, nu pot decât să pierd.

Torvald m-a privit alarmat și s-a apropiat mai mult de mine.

— Nu poți face asta. Voi pierde patruzeci și doi de peni de argint. Şi voi ajunge de râsul tuturor. Tore va avea grijă să nu mă lase să uit asta.

Preocuparea lui Torvald mi-a ridicat moralul în mod considerabil. Măcar acum nu eram singurul îngrijorat pentru rezultatul acestui plan prost conceput.

— Ce faci, Torvald? s-a stropșit Tore. Dă-te de acolo și lasă-l să tragă!

— Jumătate, am murmurat.

Torvald s-a încruntat, confuz. I-am explicat:

— Jumătate din argintul pe care îl vei câștiga va fi al meu. Îndemânarea mea merită măcar atâta lucru.

O privire mânioasă a apărut pe chipul lui Torvald, apoi a dispărut la fel de repede cum apăruse, asemenea fumului în zare. A râs zgomotos, apoi mi-a șoptit:

— S-a făcut, Halfdan. De fapt, e foarte bine. Ai învățat să te târguiești.

Torvald s-a dat deoparte. Mi-am ridicat ochii și i-am lăsat să găsească moneda de argint, care strălucea în soare, în celălalt capăt al corabiei. Am lăsat furia și frica să mă părăsească. Sunetul valurilor care se izbeau de cală și fluierăturile lui Tore și ale camarazilor săi se estompau, pe măsură ce imaginea monedei creștea în mintea mea, umplând-o. Cu o mișcare iute, mi-am ridicat arcul, am întins coarda și am eliberat săgeata.

Zborul săgeții mi-a părut interminabil, de parcă zeii ar fi încetinit timpul. Săgeata a trecut peste șirul vâslelor și apoi pe lângă catarg. Când s-a apropiat de proră, timpul s-a întors. Săgeata a izbit mijlocul monedei cu atâta forță încât, în urma impactului, placa de stejar s-a spart. Cele două jumătăți s-au desprins, iar săgeata, cu vârful ieșit prin monedă, a căzut pe punte zornăind.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. După aceea toți membrii echipajului, chiar și cei care pierduseră pariul, au urlat uluiți.

Când zgomotul s-a potolit, nobilul Hastein a făcut un pas în față și și-a pus mâna pe umărul meu.

— Acesta este Halfdan, a anunțat cu voce puternică. L-am invitat să facă parte din echipajul nostru. După cum ați observat, este foarte tânăr comparativ cu voi, ceilalți. Totuși, este fierar și vom avea nevoie de unul în această călătorie. Şi cred că mai are și alte câteva calități care s-ar putea dovedi folositoare. Ceilalți au râs. Hastein a continuat să vorbească. Atunci îl acceptați pe Halfdan în felagul nostru?

Bărbații au mormăit și au scuturat din cap. Ideea tot nu îi mulțumea, dar măcar expresiile de pe fețele lor nu mai erau ostile.

— Tore, a zis Hastein, privindu-l pe învinsul mânios. Halfdan este arcaș. Tu ești conducătorul arcașilor mei. Va lupta sub comanda ta. Îl accepți acum?

Tore arăta de parcă tocmai ar fi înghițit ceva foarte neplăcut, dar a încuviințat la rândul său. Acceptase testul, iar acesta îl obliga acum.

— Da, a spus.

— Atunci haideți să pornim *Pescărușul!* a strigat Hastein. Am pierdut destulă vreme cu jocurile lui Torvald. Regele m-a convocat la consiliu.

5. Consiliul regelui

Părăsind Hedeby, am călătorit către insula Sjaelland, unde regele Horik avea o mare proprietate. Potrivit lui Torvald, regele alegea de obicei să își petreacă iarna acolo. Era prima mea călătorie pe mare într-un vas viking.

Testul de tragere pregătit de Torvald îmi asigurase acceptarea din partea echipajului *Pescărușului*, dar numai atât. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că, pentru acești bărbați, care călătoriseră și se luptaseră împreună de atâtea ori, eram încă un intrus. În bătălie sau în alte situații periculoase, știau că se pot baza unii pe alții. Nu știau însă dacă îmi pot încredința mie viețile lor.

Tore, pe care îl biruisem cu arcul meu, părea hotărât să afle cât de multe putea despre mine. A început chiar înainte să pornim pe mare.

— Pune-ți cufărul aici, mi-a ordonat cu asprime, arătându-mi a doua gaură pentru vâsle din spate, de pe partea cârmei. Eu sunt la ultima vâslă de pe partea asta. Dacă ai de gând să lupți sub comanda mea, vreau să fiu cu ochii pe tine.

Mă întrebam dacă spera să mă prindă făcând greșeli, gândindu-se că putea încă să mă scoată din echipajul *Pescărușului*. Dacă lucrurile stăteau așa, performanța mea inițială trebuie să-l fi încurajat.

Când ni s-a ordonat să ne dăm vâslele jos din rastelul unde erau așezate, am ales-o pe cea greșită – una dintre cele scurte, pentru că îmi închipuiam că este mai ușor de mânuit. Tore m-a corectat.

— Nu aia, mi-a spus, luându-mi vâsla din mâini și punând-o la loc în rastel. La prora și la pupa, unde cala este mai îngustă, folosim vâslele mai lungi, pentru ca mișcarea noastră să se potrivească cu cea a bărbaților care ocupă pozițiile din mijloc. Cele scurte sunt pentru ei. Nu ai mai fost niciodată pe un vas viking?

Roșu la față, am scuturat din cap.

— Nu, am răspuns.

Şi-a dat ochii peste cap.

La scurt timp după aceea, când ne-am strecurat vâslele prin găurile laterale ale calei și am început să vâslim în ritmul cântecului lui Torvald, mi-am demonstrat încă o dată lipsa de experiență. Nu era lucru ușor să folosești o vâslă atât de lungă

și de grea. Lama vâslei mele a rămas prinsă după ce am ridicat-o din apă și am împins-o înainte. A opus o rezistență la care nu mă așteptasem și vâsla aproape că mi-a fost smulsă din mâini, stricându-mi ritmul. A fost nevoie de două mișcări întregi ca să ajung să mă mișc din nou la fel cu echipajul.

Tore, care stătea chiar în fața mea, vâslea ținându-și capul într-o parte, ca să-mi privească vâsla. A scuturat din cap, iar fața mea a devenit din nou roșie ca racul.

L-am studiat pe Tore în timp ce vâslea. Făcea ca totul să pară ușor. Se mișca înainte și înapoi pe cufăr, cu picioarele fixate în față. Spinarea și umerii trăgeau și împingeau, cu mișcări lungi, line. Am început să-mi măsor propriile mișcări după cele ale spinării lui și, până când am ajuns la gura fiordului, am început să mă simt în largul meu în privința ritmului. Totuși, am fost recunoscător atunci când Torvald a dat ordinul de a scoate vâslele și de a ridica vela.

Dincolo de gura Schliefjordului, vântul bătea constant, într-o direcție favorabilă. Pânza cu dungi roșii și albe a *Pescărușulu*i se umfla, iar vasul înainta prin valuri. Simțeam cala cum se îndoaie și se mișcă sub picioarele mele, asemenea unei creaturi vii.

Vântul a fost constant întreaga zi. Mi-am dat seama că aveam timp liber și că nu aveam cu ce să-l umplu. Eram obișnuit să am de lucru. Un sclav are foarte rar timp de odihnă și, chiar și după ce fusesem eliberat, zilele îmi fuseseră ocupate cu lecțiile lui Harald. M-am trezit că meditez. Indiferent încotro încercam să-mi îndrept gândurile, ele continuau să se întoarcă la moartea lui Harald și a mamei mele. Fețele lor îmi bântuiau mintea și îmi îndurerau inima.

Aveam nevoie să lucrez cu mâinile. Poate dacă le dădeam lor de lucru, mintea mea ar fi renunțat la gândurile negre. Deschizându-mi cufărul, am scos vesta din piele cu ținte. În partea din față avea o gaură, deasupra burții. Aveam să folosesc acest timp pentru a o repara.

Tore și mai mulți membri ai echipajului care stăteau întinși prin preajmă discutau despre cea mai bună cale de a doborî o palisadă din lemn. Tore susținea că cel mai bine este să stivuiești mărăcini lângă bușteni și să încerci să creezi o

deschizătură dându-le foc. Odd, un alt arcaș, care vâslea vizavi de mine, a batjocorit ideea.

— Şi dacă focul se răspândește? a întrebat el. Vei arde tot ce e de valoare înăuntru. Cel mai bine este să te urci pe îngrăditură... noaptea, când majoritatea celor dinăuntru dorm.

Ascultându-i, m-am simțit singur. Aș fi vrut să mă alătur împunsăturilor lor prietenești. Era o dorință prostească. Era mai sigur să fiu ignorat, după cum mi-am dat seama atunci când Tore s-a întors brusc spre mine și m-a întrebat:

— Iar tu, Halfdan? Spune-ne, cum ai doborî o palisadă?

Cum puteam răspunde la o asemenea întrebare? Fratele meu Harald mă învățase cât putuse de multe despre calea unui războinic înainte de a muri, dar nu fusesem niciodată la război și nici în vreun raid.

— Nu am asaltat niciodată o palisadă.

Tore s-a prefăcut a fi surprins și i-a privit pe Odd și pe ceilalți, ca să le vadă reacțiile. Acum mă priveau toți curioși. Am simțit că se întrebau de ce mă invitase Hastein să mă alătur echipajului lor.

— Nu ai asaltat niciodată o palisadă? a continuat Tore. Presupun că nu este un lucru chiar atât de ciudat, la urma urmelor. Cu siguranță te-ai luptat, totuși. Sau ești prea tânăr și pentru asta?

— Da, am răspuns. Am luptat. Am ucis oameni și am văzut cum camarazi de-ai mei au fost uciși. Tore și ceilalți m-au privit, așteptându-mă să povestesc mai departe, dar nu am făcut-o. Trecutul meu nu îi privea. Am încercat să schimb subiectul. Ai un ac? am întrebat. Trebuie să-mi repar vesta.

— Dă-mi să văd, a spus Tore și a întins mâna.

Şovăielnic, i-am înmânat veșmântul. L-a examinat îndeaproape, studiind în special cele două pete întunecate, una sub deschizătura de la gât și cealaltă în dreptul burții, în jurul găurii pe care voiam să o repar.

— Pare sânge, a spus.

— Da, așa este, am recunoscut.

— E al tău?

Am scuturat din cap.

Tore și-a vârât degetele prin gaura vestei și le-a mișcat.

— E mică. De dimensiunea unui vârf de săgeată, a adăugat.

Era adevărat, dar nu am comentat. Tore nu voia să renunțe însă.

— Tu ai tras săgeata?

Nu voiam să port această discuție, dar Tore îmi pusese o întrebare directă. Ar fi fost nepoliticos să-l ignor și nu-mi doream să-l insult.

— Da, am răspuns.

Din nou, Tore și cu ceilalți m-au privit în tăcere, ca și cum s-ar fi așteptat să le spun mai multe. Din nou, n-am făcut-o.

— Așadar, ai luat vesta de la un mort? m-a întrebat Tore. De la un bărbat pe care l-ai ucis?

Mi-am amintit cum scosesem vesta de pe cadavrul din vârful dealului – trupul unuia dintre bărbații care mă urmăriseră. Am încuviințat încet.

— Da.

— Am luat și eu o cămașă de zale de la un franc pe care l-am ucis, a spus Tore, ridicându-și sprâncenele și strângând din buze.

Era pentru prima oară când era cât de cât de acord cu mine.

— Cum s-a întâmplat? Cum ai ajuns să-l omori pe omul care purta această vestă?

Mă săturasem. Am întins mâna spre haină.

— Este o chestiune personală, i-am spus lui Tore. Între bărbatul mort și mine. Între ceilalți morți și mine. Nu doresc să vă împărtășesc această poveste.

Am rulat vesta și am pus-o la loc în cufăr, apoi m-am întors cu spatele și m-am îndepărtat, mânat de dorința de a scăpa de tirul de întrebări ale lui Tore. În spatele meu, am auzit un fornăit disprețuitor.

N-ar fi trebuit să le întorc spatele lui Tore și celorlalți. Era o jignire, de parcă ei nu ar fi meritat atenția mea. „N-au să te accepte niciodată”, mi-am spus, „dacă îi insulți”. M-am oprit, am slăbit sfoara cu care îmi legasem pantalonii și m-am apropiat de marginea vasului. Nu aveam nevoie cu adevărat să-mi golesc vezica, dar îmi justifica onorabil plecarea. Am privit înapoi spre pupa. Tore mă urmărea.

— Noul nostru tovarăș este timid, a spus el.

Nu cred că se referea la faptul că mă îndepărtasem ca să mă ușurez.

Proprietatea regelui Horik de pe insula Sjaelland dădea spre un mic golf, la marginea căruia era o plajă. În după-amiaza celei de-a treia zile după plecarea de la Hedeby, am ajuns la gura golfului, am coborât vela *Pescărușului* și ne-am pregătit să vâslim pe ultima porțiune de apă. Celelalte două vase ale lui Hastein, *Lupul de Mare* și *Şarpele*, ne însoțeau de o parte și de alta, cu velele strânse și ele. Când toate cele trei echipaje s-au aflat pe poziție, pregătite, Torvald și-a început cântecul cadențat pentru vâslire. Vâslele celor trei corăbii se mișcau în sus și în jos în același timp, înaintând prin apă și apropiindu-se de țărm.

— Trageți, trageți, trageți, trageți! striga Torvald.

Cântecul lui își găsea ecoul în respirația obosită a oamenilor, care săltau vâslele cu putere.

Trei corăbii vikinge se grăbeau să ajungă la mal, una lângă alta, în cadență perfectă, mișcându-se ca un singur trup. Chiar și eu am reușit să mențin ritmul.

Torvald stătea pe platforma mică de la pupa, cârmind nava și estimând apropierea de pământ. Brusc, și-a ridicat pumnul deasupra capului.

— Ridicați! a strigat.

Am continuat să tragem la vâsle, menținând ritmul pe care îl stabilisem prin cântecul lui, dar acum îl priveam cu toții pe Torvald. Pumnul lui a coborât, iar vocea a bubuit din nou:

— Vâslele!

Cele treizeci de vâsle ale *Pescărușului* s-au ridicat din mare la unison. De-o parte și de alta, echipajul *Lupului de Mare* și cel al *Şarpelui* și-au ridicat de asemenea vâslele, ținându-le întinse în lateral în timp ce parcurgeam ultima porțiune până la mal.

Torvald a dat drumul cârmei, a ajuns în spate și a tras cu ambele mâini de funia legată de vâsla de cârmire, pivotând-o și desprinzând-o de jos.

Simțeam cum *Pescărușul* începe să șteargă nisipul și, câteva clipe mai târziu, ne-am oprit, iar prora a înaintat pe plajă.

Torvald și-a ridicat din nou pumnul deasupra capului. În jurul meu, bărbații de pe cele trei corăbii au strigat în cor:

— Hastein!

Nobilul ajunsese la consiliul regelui.

În timp ce Hastein și căpitanii săi, Svein și Stig, au plecat să își anunțe sosirea, noi, ceilalți, am rămas să pregătim tabăra pentru noapte.

Nori negri acopereau cerul, amenințând cu ploaia, iar vântul care venea dinspre mare în după-amiaza aceea era rece, așa că am coborât catargul și am întins pânza peste punte, astfel încât să formeze un cort care să ne protejeze pe timp de noapte.

Alte vase vikinge, opt în total, ancoraseră lângă mal, cu prora pe nisip și velele strânse. Torvald a arătat înspre cea mai apropiată de cele trei corăbii ale noastre. Avea șaisprezece perechi de vâsle, cu una mai mult decât *Pescărușul*, iar cala era vopsită în negru.

— Acela este Corbul, a spus el. Este vasul lui Ragnar Logbrod.

Ştiam că auzisem acest nume în poveștile care se spuneau în nopțile lungi de iarnă, în jurul vetrelor din casa tatălui meu. Totuși, acum nu-mi mai aminteam nimic din ce auzisem, exceptând porecla ciudată: Pantaloni Păroși.

— Cine este? am întrebat.

— Este o căpetenie, a răspuns Torvald. Poate cea mai mare care a trăit vreodată, un adevărat stăpân al lupilor. Nu conduce ținuturi în numele regelui, asemenea nobilului Hastein, chiar dacă este rudă de sânge cu regele. Ragnar nu deține decât o proprietate modestă la Vik, deasupra Iutlandei. Totuși, la război sau în timpul unui atac, dacă Ragnar este prezent, bărbații îl vor urma pe el.

Un deal abrupt se ridica deasupra golfului. Puteam zări silueta casei lungi a regelui proiectată pe cer, înconjurată de clădiri mai mici. O procesiune pornise dinspre vârf către mal.

Sclavii regelui mânau căruțe conduse de boi, unele pline cu lemne de foc și altele cu butoaie cu bere. Le duceau până jos, pe plajă, și le descărcau în fața vaselor. În spatele căruțelor, alți sclavi mânau o mică cireadă de vite. Două dintre animale au fost alocate celor trei vase ale noastre. Regele dădea o petrecere – deși una simplă, doar cu bere și carne de vită – pentru echipajele căpitanilor pe care îi chemase la consiliu.

Am măcelărit vitele pe plajă și am făcut focuri, apoi am petrecut restul după-amiezii privind cum carnea se rumenea pe țepușele uriașe așezate deasupra flăcărilor. Sclavul lui Hastein, Cullain, supraveghea mâncarea, testând carnea periodic sau

dând instrucțiuni membrilor echipajului care stăteau lângă foc și întorceau frigările. Nimeni nu era deranjat că primește ordine de la un sclav micuț, căci ne era tuturor foame și așteptam ca el să ne-o ostoiască.

Pe când așteptam, unul dintre butoiașele cu bere a fost desfăcut. Bărbații și-au scos cupele din cufere și s-au adunat în cerc. Eu nu aveam nici o cupă – era un obiect pe care trebuia să-l adaug agoniselii mele, dar Torvald avea una de rezervă și mi-a împrumutat-o. În timp ce așteptam să se frigă carnea, am băut.

La puțină vreme după lăsarea serii, Cullain a anunțat că cina era pregătită.

Am tăiat o halcă de carne de vită, mare cât pumnul meu, și am înfipt-o în vârful pumnalului, de vreme ce nu aveam nici farfurie și nici măcar o bucată de pâine pe care s-o așez. Torvald, care stătea lângă mine, nu și-a făcut griji pentru asemenea amănunte. După ce a atacat friptura cu cuțitul și și-a tăiat o bucată de dimensiunea unei pisici, a înfipt cuțitul în teacă și a ținut carnea în pumn, rupând din când în când cu dinții din ea, pe când ne înapoiam în locul unde ne lăsasem pelerinele întinse pe jos și cupele alături.

Am înghițit primele îmbucături fără să le mestec, dar odată potolite primele junghiuri ale foamei, m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă într-un cot. Am mestecat încet, cu ochii închiși, savurând gustul cărnii. Mi se părea ciudat să pot mânca bucata mea de carne de vită. Nu puteam uita anii de sclavie, când nu puteam decât să mă uit la cei care se îmbuibau în rarele ocazii în care se sacrifica o vacă sau un taur, sperând cel mult la niște rămășițe.

Era limpede că Torvald, care stătea cu picioarele încrucișate lângă mine, se bucura și el de acest ospăț. Mormăia de plăcere ori de câte ori mușca din halca lui, mesteca cu zgomot, plescăind din buze, și ofta de plăcere ori de câte ori uda îmbucăturile cu câte o sorbitură prelungă de bere. Barba îi era plină de grăsime, la fel și mâneca cu care își ștergea din când în când bărbia.

Tore și Odd, care își întinseseră mai devreme pelerinele lângă noi, s-au apropiat puțin mai târziu cu bucăți de carne și cupe pline cu bere. Aflasem în timpul călătoriei de la Hedeby că Tore și Odd erau tovarăși apropiați, care puteau fi adesea găsiți

unul în compania celuilalt. În aparență, constituiau o pereche ciudată. Tore, cel mai tânăr dintre ei, era scund și avea picioarele crăcănate, pieptul rotund și mare cât un butoi și brațele masive, musculoase. Mă făcea să mă întreb dacă nu cumva existase vreun pitic printre strămoșii lui.

Odd, cel mai vârstnic membru al echipajului *Pescărușului*, era înalt și deșirat. Dacă Tore avea părul negru și des, al lui Odd era șaten cu fire albe, subțire, atârnând în șuvițe, și atât de rar în creștet încât își acoperea de obicei capul cu un capișon cu blană pe margini. Tore avea o barbă neagră, atât de lungă și de deasă încât îi ascundea gâtul și așa scurt – avea capul aproape lipit de trunchi. Odd purta o mustață lungă, atârnândă, dar o dată la câteva zile se chinuia să-și radă barba cu ajutorul unui cuțitaș.

Spre ușurarea mea, Tore nu mă necăjise cu întrebări în timpul după-amiezii petrecute pe mal în așteptarea cinei. Poată că berea din belșug îl înmuiase temporar.

— Ai văzut, Torvald? a întrebat Odd, așezându-se pe pelerină. Unul dintre vasele de aici este Corbul. Vasul lui Ragnar.

Torvald a încuviințat. La fel și Tore.

— Da, a zis Tore. Dacă Ragnar este aici, atunci consiliul discută cu siguranță despre război. E nevoie de miros de sânge ca să-l atragi pe Ragnar la un consiliu.

— Hastein îți face destăinuiri, Torvald, a spus Odd. Regele dorește oare să conducă danezii într-un război contra francilor? De-asta ne-a dus Hastein să cercetăm coasta Franciei?

Torvald nu a răspuns imediat. Şi-a lăsat capul pe spate, de parcă ar fi examinat stelele care străluceau deasupra noastră, printre norii răzleți, apoi și-a împins bărbia înainte, întinzând gâtul. Abia după ce eforturile sale au fost răsplătite cu un râgâit zgomotos a răspuns la întrebarea lui Odd.

— Uneori stăpânul Hastein îmi face destăinuiri, iar alteori alege să țină lucrurile pentru sine. Totuși este stăpânul meu, am încredere în el și am jurat să-l urmez. La fel și tu, Odd, împreună cu restul luptătorilor. Ne va spune ceea ce trebuie să știm atunci când va fi cazul.

— Oamenii spun că Ragnar a ucis un dragon cândva, a spus Tore, schimbând subiectul. Un șarpe uriaș, care scuipa flăcări și împroșca venin.

Atunci mi-am amintit ce auzisem în urmă cu multă vreme despre Ragnar. Era o istorisire pe care bătrânul Ubbe, supraveghetorul de pe proprietatea tatălui meu, o spunea uneori, atunci când tata și oamenii lui se adunau la căldura vetrei, bând și spunând povești, ca să le treacă mai ușor lungile nopți de iarnă.

— Da, a fost de acord Odd. Am auzit că respirația dragonului a prefăcut în scrum scutul lui Ragnar, atunci când s-a apropiat să îl atace.

— Da, a adăugat Tore. Iar Ragnar purta pantaloni speciali, făcuți din piele de urs cu blana încă pe ei. Îi fiersese în smoală și apoi îi rostogolise prin nisip, ca să-și protejeze picioarele de foc și de otravă. De asta i se spune Pantaloni Păroși.

Torvald a pufnit și și-a dat ochii peste cap. Mi-a aruncat o privire, de parcă s-ar fi așteptat să fiu de acord cu el. Am fost surprins. Ceea ce spunea Tore se potrivea cu povestea pe care o auzisem.

— Îl iei în derâdere? a întrebat Tore. A fost un plan înțelept și o acțiune curajoasă, demnă de un mare erou. Nu cred că tu ai putea înfrânge un dragon.

— Ar fi greu, a fost de acord Torvald. Mai întâi ar trebui să găsesc unul. N-am văzut niciodată un dragon, deși am călătorit aproape prin întreaga lume. Nu cred că există așa ceva.

— Dragonii sunt creaturi rare, a sugerat Odd. Puțini oameni au avut norocul – sau nenorocul — să vadă unul. Asta nu înseamnă că nu există. Sunt prea multe povești. Trebuie să existe ceva adevăr la baza lor.

— Nu ai văzut niciodată zeii, nu-i așa? l-a provocat Tore. Asta înseamnă că nu există?

— Am simțit puterea zeilor, a răspuns Torvald. Nu am nevoie să îi văd. În plus, știu adevărul despre originea poreclei lui Ragnar. Nu a existat nici un dragon. În schimb, au existat pantalonii făcuți din piele de urs.

Acum a fost rândul lui Tore să devină circumspect.

— Prin urmare, tu, Torvald Starki, știi „adevărata” poveste a lui Ragnar Logbrod și felul în care și-a dobândit numele? Oare însuși mărețul om ți-a împărtășit povestea?

— Nu, a răspuns Torvald. L-am auzit pe fiul lui, Bjorn Coaste de Fier, spunându-i-o lui Hastein. Conform spuselor lui Bjorn,

tot așa și-a dobândit și el numele și la fel s-a ales fratele său, Ivar, cu porecla de Cel fără Oase.

Odd a rânjit.

— Multă vreme m-am întrebat cum și-a dobândit Ivar numele acela. Povestește-ne!

Torvald a scuturat din cap.

— Nu pot s-o spun.

— De ce nu? a întrebat Tore.

Mă întrebam dacă nu cumva Torvald jurase să păstreze secretul. Şi-a ridicat cupa și a oftat.

— Pentru că povestea este lungă, eu am gâtul uscat, iar cupa mea este goală. Nu aș putea termina povestea în vecii vecilor. Cu siguranță că vocea mea ar ceda... Asta dacă nu îmi mai aduceți de băut.

Odd a dat să se ridice.

— Îți umplu eu cupa, s-a oferit el.

Tore l-a împins la loc, privindu-l mânios.

— Ba nu vei face așa ceva, a mârâit. Este sub demnitatea ta să-l servești pe Torvald. Ești egalul lui. Eu sunt egalul lui. Cu toate astea, mereu încearcă să pună pe câte unul dintre noi să muncească pentru el. Nu-i vom face jocul. Nu suntem servitorii lui. Își poate lua bere și singur.

— Dar vreau să aud povestea, s-a plâns Odd.

Torvald s-a întinse pe spate, cu un braț sub cap, și a început să-și curețe dinții cu degetul. Părea dispus să îndure setea.

Şi eu voiam să ascult povestea lui Torvald despre Ragnar. Nu era o jignire adusă demnității mele să îi umplu cupa lui Torvald în schimbul acestei povești. Fusesem sclav și eram obișnuit să-i servesc pe alții. Am sorbit ultimele înghițituri din cupa mea și m-am ridicat.

— Cupa mea este goală, i-am spus. Mă duc s-o umplu. Torvald, pot să umplu și cupa ta, dacă tot m-am ridicat?

Când m-am întors și-a început povestea.

— Ragnar a avut mulți fii de la cele două neveste și mai multe concubine. Patru dintre acești fii mai trăiesc încă și sunt războinici faimoși: Ubbe Frisianul, născut de Thora, prima nevastă a lui Ragnar, Ivar Cel fără Oase și Bjorn Coaste de Fier, născuți de a doua soție, Kraka, și Sigurd Ochi de Şarpe, născut de o femeie pe care Ragnar a luat-o captivă într-un atac asupra slavilor.

Când copiii erau mici, Ivar era mereu favoritul, pentru că avea mintea ascuțită. Asemenea tatălui său, era născut să conducă oamenii în bătălie. Se spune că, atunci când avea opt ani, nu mai exista nimeni în afară de Ragnar care să-l învingă pe băiat la hnefatafl, iar când a devenit bărbat putea, ca și Ragnar, să plănuiască mutarea corăbiilor și a războinicilor mai ușor decât pot majoritatea oamenilor să mute piesele de joc pe o tablă.

În iarna în care Ivar avea zece ani, el și Bjorn, care avea doar opt ani la momentul respectiv, l-au acompaniat pe Ragnar în pădure, ca să verifice o capcană pe care o pusese tatăl lor, sperând să prindă un lup care vâna periculos de aproape de casa lor.

Când au ajuns la capcană, au descoperit că își făcuse bine treaba. Mărețul lup era mort, cu spinarea frântă de bușteanul căzut.

În timp ce Ragnar jupuia animalul, cei doi băieți hoinăreau prin pădure. Lângă un deal pietros, au găsit o gaură în pământ. Bjorn i-a spus lui Hastein că el și Ivar au crezut că este vizuina unui trol. Încurajați de faptul că tatăl lor era prin apropiere, s-au hotărât să exploreze peștera, sperând să dea peste comoara trolului. Pentru că era cel mai mare, Ivar s-a strecurat în vizuină, în timp ce Bjorn a așteptat afară, ca să pândească întoarcerea trolului.

Torvald a făcut o pauză și și-a privit cupa.

— Este goală din nou, a spus și l-a privit pe Tore, zâmbindu-i cu subînțeles.

— A mea este încă plină, am zis și i-am întins-o, înainte ca Tore să înceapă din nou gâlceava.

— Era bârlogul unui trol? a întrebat Odd.

Şi eu mă întrebam același lucru.

— Nu, a răspuns Torvald. Era peștera pe care o ursoaică uriașă o alesese pentru odihnă. Avea un pui în burtă. Ursoaica era adormită, parțial acoperită de frunze. În lumina difuză, Ivar n-a văzut decât o mare movilă. Fără să-și dea seama ce era, a făcut prostia să verifice împungând-o cu sulița. Fără îndoială, ați auzit că nu este înțelept să trezești un urs care doarme. Ivar a învățat acest lucru foarte repede. A fugit din peșteră cu ursoaica pe urme. Afară, stratul gros de zăpadă i-a încetinit mișcările, iar ursul l-a lovit cu laba, doborându-l.

Auzind mormăiturile și strigătele lui Ivar, Ragnar a alergat în direcția din care veneau sunetele. Chiar când a ajuns și a văzut ursoaica deasupra lui Ivar, rostogolindu-l cu labele ei uriașe, Bjorn a fugit spre bestie și i-a înfipt sulița în trup, încercând s-o îndepărteze de fratele lui. Ursoaica s-a întors și i-a dat o lovitură care l-a făcut pe Bjorn să zboare prin aer.

Bjorn i-a spus lui Hastein că lovitura l-a lăsat fără viață pentru câteva clipe. Când s-a întors în lumea viilor, tatăl său stătea în genunchi lângă el. Ceva mai încolo, ursoaica zăcea moartă în zăpadă, lângă trupul rănit și însângerat al lui Ivar.

Ragnar și-a dus băieții acasă. Deși Bjorn era rănit grav și avea mari dureri, ursoaica nu îi rupsese nici un os. Ragnar a spus că avea pesemne coaste de fier dacă rezistase unei asemenea lovituri... Iar urmele i-au rămas de atunci, așa că este cunoscut drept Bjorn Coaste de Fier.

Totuși, Ivar a fost grav rănit. Scalpul, fața și spatele i-au fost jupuite de ghearele ursoaicei, iar din pricina forței loviturilor acesteia avea brațele, un picior și multe alte oase rupe. Curând, a făcut febră și nimeni nu se aștepta să mai trăiască mult. Dar voința băiatului era puternică și a refuzat să renunțe la viață.

Trupul lui Ivar a ars de febră vreme de zece zile. Când aceasta a cedat, în cele din urmă, casa s-a înviorat. Toți au crezut că ce era mai greu trecuse. Cu toate acestea, Ragnar și Kraka nu reușeau să-l trezească. Bjorn a spus că era ca și cum trupul fratelui său încă trăia, dar spiritul plecase.

O vrăjitoare trăia în pădure, la o zi de mers călare de proprietatea lui Ragnar. Oamenii ținutului credeau că își poate schimba forma și se temeau foarte tare de ea. Trecuseră patru zile de când febra lui Ivar cedase, iar el încă nu se trezea, așa că Ragnar a trimis după femeie.

O vrăjitoare care își putea schimba forma! M-a mirat faptul că Ragnar îndrăznise să aibă de-a face cu o asemenea ființă, chiar și pentru a-și salva fiul.

Torvald a continuat:

— Bjorn a spus că trupul lui Ivar nu mai avea culoare și slăbise atât de mult, încât i se vedeau toate oasele, inclusiv cele rupte. Vrăjitoarea a stat deasupra lui, incantând într-o limbă ciudată, și a scrijelit o vrajă în rune pe pieptul lui Ivar, cu un cuțit din os. A lins sângele care curgea din răni și și-a pus gura

asupra gurii lui Ivar, ca să-i respire suflul. Apoi i-a dezvăluit lui Ragnar ce aflase.

Vrăjitoarea a spus că ursoaica fusese un șaman printre ființele de felul ei și că moartea puiului nenăscut o înfuriase. Fantoma sa furase spiritul lui Ivar și îi cerea viața drept plată. I-a zis lui Ragnar că singura speranță pentru Ivar era să convingă spiritul ursoaicei să accepte o altă viață în schimbul celei a fiului său.

Dintre pieile de animale care îi acopereau patul, Ragnar a luat-o pe cea a unui urs și a croit din ea pantaloni, o manta cu tăieturi pentru brațe și o glugă cu care să-și acopere fața. Purtând aceste haine păroase, a mers în pădure, acompaniat de vrăjitoare și de un sclav, un băiat cam de vârsta lui Ivar.

Mai târziu în acea noapte, când Ragnar și vrăjitoarea s-au întors, au adus cu ei craniul însângerat al ursoaicei, un simbol al înțelegerii făcute de Ragnar. Pantalonii de blană aspră pe care îi purtase erau pătați de sânge. Băiatul sclav nu a mai fost niciodată văzut.

M-am întrebat ce făcuse Ragnar. Ce fel de pact malefic încheiase? Oare își schimbase și el forma, devenind parte om, parte bestie?

— Ivar s-a trezit chiar în dimineața următoare. A fost însă nevoie de multe luni ca oasele lui sfărâmate să redevină întregi. A trecut mult timp până când a reușit să se hrănească. Vara a sosit și el tot nu căpătase destulă forță încât să părăsească patul și să meargă. Cele două servitoare care au avut grijă de el în această perioadă l-au numit Cel fără Oase. Acum este bărbat și și-a revenit complet, cu excepția unui ușor șchiopătat, dar este cunoscut și acum drept Ivar Cel fără Oase, deși puțini mai cunosc adevăratul motiv astăzi.

— Dacă povestea aceasta este adevărată, atunci de ce se vorbește despre Ragnar și dragon? a întrebat Odd.

— Așa sunt poeții vikingi, a răspuns Torvald. Își câștigă faima și câștigă recompense de la regi și alți oameni mari compunând povești frumoase despre fapte răsunătoare. Uciderea unui dragon care aruncă flăcări și scuipă otravă este genul de poveste pe care vor oamenii să o audă. Pactul malefic cu o vrăjitoare care își schimbă forma nu este o poveste la fel de grozavă.

Povestea lui Torvald m-a tulburat. Ce fel de om era Ragnar? Şi ce se întâmplase cu bietul băiat sclav care murise? Ce se întâmplase cu familia lui? Nu era ceva care să-i preocupe pe oameni ca Torvald, Tore sau Odd. Dar eu fusesem sclav, și o văzusem pe propria mea mamă sacrificându-și viața, oferind-o pentru că era doar o biată sclavă. Nu credeam că Ragnar era genul de căpetenie pe care mi-aș fi dorit să o urmez.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Hastein, care se apropia cu pași mari de cercul de lumină din jurul focului, urmat de Svein și Stig. Nobilul a privit în stânga și în dreapta, cercetând fețele bărbaților care stăteau în lumină și ale celor din umbră. Stig i-a atins brațul și a arătat în direcția noastră.

Hastein s-a apropiat și i-a vorbit lui Torvald:

— Plecăm mâine dimineață, la ivirea zorilor. Ai grijă ca echipajul și vasul să fie gata. Torvald, care avea gura plină de carne, a încuviințat din cap și a ridicat potirul, în semn că a înțeles. Hastein l-a privit câteva clipe, apoi a scuturat din cap: Mă bucur să văd că nu ai flămânzit în această noapte, cât timp eu am fost la consiliu, în casa din vârful dealului a regelui, a spus el. Am cinat și noi bine, deși, în prezența regelui, este considerat nepotrivit să ai mâncare pe față și pe haine.

Hastein s-a întors și a pornit spre prora *Pescărușului*, care se odihnea pe nisip, la marginea apei. A urcat pe pasarela pentru îmbarcare, apoi a pășit pe marginea filei de sus și a rămas în echilibru, cu o mână pe gâtul dragonului sculptat.

— Războinici! a strigat cu putere. Frații mei într-ale armelor! Tocmai m-am întors din casa regelui. Am venit să vă spun ce s-a hotărât în consiliul regelui danezilor.

Bărbații așezați în jurul focului au încetat să mai vorbească și și-au îndreptat atenția spre Hastein.

— După cum știți cu toții, pământurile de la sud de regatul nostru sunt conduse de franci. Ţinutul lor este vast și bogat și totuși acești oameni sunt lacomi și caută tot timpul mai mult. Odată, pământurile care se învecinează cu sudul Iutlandei au fost casa triburilor saxone, un popor care venera aceiași zei ca și noi. Dar în vremea străbunilor noștri, regele franc Carol, pe care francii l-au numit „cel Mare”, a început să dorească pământurile saxonilor. Vreme de mulți ani a purtat războaie împotriva lor. Saxonii au rezistat cu mult curaj, dar francii au fost prea puternici. Regele franc a dat foc satelor saxonilor și

le-a măcelărit oamenii cu miile. După bătălia finală, când puterea saxonilor a fost, în sfârșit, înfrântă, zece mii de oameni au fost vânduți, iar piețele de sclavi de la Hedeby până în ținuturile arabe au fost umplute cu femei și copii saxoni. Puținii care nu au fost uciși sau vânduți au fost luați de pe pământurile lor și răspândiți prin regiunile sălbatice din estul îndepărtat. Este important ca aceste fapte să nu fie uitate, căci arată natura dușmanului nostru.

Apoi, regele franc Carol a pus ochii pe pământurile noastre. Dar noi, danezii, suntem oameni liberi și vom rămâne așa întotdeauna. Godfred, care conducea pe vremea aceea ca rege, nu a fost intimidat de puterea francilor. La chemarea lui, oamenii au răspuns și au construit Danevirke. Atunci când regele Carol a pornit înspre nord împotriva noastră, cu o armată impresionantă, regele Godfred a luat-o spre sud cu o flotă puternică și s-a năpustit asupra Frisiei, aducând moarte și distrugere pe flancul forței france.

Auzind cuvintele lui Hastein, mi-am adus aminte că auzisem povești despre regele Godfred și felul în care chemase poporul danez să învingă invazia francilor și să construiască Danevirke, marele zid estic ce străbătea baza peninsulei Iutlanda. Godfred fusese un adevărat erou. Nu era nevoie să se scornească povești false. Adevărul faptelor sale era suficient pentru a da naștere unor povești minunate.

— Regele Carol al francilor și regele Godfred au semnat un tratat, aducând pace între popoarele noastre, a continuat Hastein. Dar francii nu și-au onorat înțelegerea multă vreme. În timpul domniei lui Ludovic, fiul lui Carol, francii au atacat din nou de-a lungul Danevirkului. Dar și de data aceasta s-au izbit de curajul și de puterea danezilor, așa că au fost alungați de pe pământurile noastre.

De atunci, multă vreme, între danezi și franci a fost pace. Dar la fel cum lupii simt mirosul de la mare distanță, la fel și noi, danezii, putem simți slăbiciunea dușmanuluі. Regele Ludovic nu a fost la fel de puternic precum tatăl său. Acum, Ludovic este mort, iar cei trei fii ai lui sunt încă și mai slabi și se războiesc între ei. Imperiul franc s-a împărțit în trei regate, potrivnice unul altuia. Atâta timp cât francii sunt divizați, sunt slabi.

Deja, în ultimii ani, noi, danezii, le-am testat apărarea și ne-am umplut pungile pe seama lor. Le-am atacat orașele Dorestad, Ruda, Quentovic și Nantes. Am simțit gustul averii francilor și am descoperit că este coaptă, numai bună de cules.

În această primăvară, a continuat Hastein, vom porni atacuri puternice împotriva francilor. Vom duce focul și securea războiului în inima ținutului lor. Francii își vor aminti multă vreme de Anul Danezilor.

Simțeam că mi se învârtește capul, atât de emoție, cât și din pricina băuturii. Nu-mi venea să cred că puteam fi atât de norocos. Aveam să mergem la război. Ce aventură!

Hastein a vorbit mai departe:

— Însuși regele Horik va conduce un atac împotriva francilor și a fortăreței lor din Hamburg. O a doua flotă va ataca ținutul din vest al francilor. Ragnar Logbrod va conduce această armată, iar noi îl vom însoți. Vom ataca Ruda, lângă gura râului Sena, apoi vom urca râul, distrugând fiecare oraș, sat și mănăstire din drum, până când îl vom forța pe regele franc să-și cheme armata împotriva noastră. Iar atunci îi vom nimici.

Hastein și-a scos sabia și a fluturat-o puțin deasupra capului.

— Averea, onoarea și Gloria ne așteaptă! a strigat.

Peste tot în jurul meu, bărbații au izbucnit în urale. Unii dintre ei și-au scos săbiile și le-au ridicat deasupra capului. Eu mi-am ridicat cupa și m-am alăturat veseliei generale. Acum eram războinic. Eram membru al echipajului nobilului Hastein. Aveam să-l urmez pentru a lupta împotriva dușmanului și pentru siguranța pământurilor noastre. Visul copilăriei mele se îndeplinea. Eram viking.

6. Fantome și alte spirite

În dimineața următoare am plecat din Sjaelland, împreună cu celelalte vase care fuseseră ancorate pe malul de la poalele dealului pe care se afla casa regelui. Odată trecute de gura golfului, navele s-au răspândit care încotro. Până și vasele noastre surori, *Lupul de Mare* și *Şarpele*, s-au îndepărtat ușor de noi.

— Unde merg cu toții? l-am întrebat pe Torvald.

Un vânt bun, vioi și constant bătea dinspre est, așa că, de îndată ce am ridicat velele, am avut din nou timp liber. Am ales să-l petrec la pupa, unde puteam vorbi cu Torvald în timp ce

acesta cârmea. Hastein, care stătea în preajmă, mi-a auzit întrebarea.

— Armatele nu pornesc de unele singure, spuse el. Regele a dat săgeți de război fiecărui căpitan de vas care a participat la consiliu. Fiecare dintre noi are căpetenii cărora trebuie să le transmită chemarea lui Horik. Regele își cere drepturile. Le cere danezilor să-și aducă oamenii și flota la război.

Pentru că era conducătorul pământurilor care înconjurau Limfjordul, în nordul Iutlandei, a căzut în sarcina lui Hastein să transmită chemarea regelui căpeteniilor care locuiau acolo. După ce am părăsit Sjaelland, am mers în grabă și am acoperit prima parte a călătoriei, până la gura Limfjordului, în doar două zile. Odată ajunși în fiord însă, ritmul nostru a încetinit considerabil. Ne-am oprit în fiecare sat și la fiecare casă de căpetenie pe lângă care am trecut, iar Hastein a coborât pe mal purtând simbolul războiului, o săgeată pictată în roșu de la pene până în vârf.

Se părea că o convocare a regelui nu putea fi anunțată rapid. Trebuiau îndeplinite formalități. La fiecare oprire, coboram velele *Pescărușului* și, după ce agățam un scut sub capul dragonului de la proră, ca semn că am venit în pace, vâsleam până la mal. Hastein, purtând un coif sclipitor și o cămașă de zale, acompaniat de Torvald, Tore și alți câțiva războinici din echipaj, cu toții îmbrăcați cu armuri, dar fără scuturi, cobora pasarela pentru îmbarcare și era întâmpinat pe mal de către demnitarul local. Se rosteau discursuri. Eu, care, precum majoritatea membrilor echipajului, rămâneam la bordul vasului, nu îi puteam auzi. De obicei, vorbeau mult. Pesemne era o muncă ce le producea sete, căci, invariabil, la sfârșit căpetenia orașului sau a satului punea servitorii să aducă de băut. De mai multe ori au insistat chiar și să dea o petrecere. Asemenea ospitalitate, odată oferită, nu se putea refuza. Prin urmare, călătoria era încetinită.

Pentru mine, a fost o perioadă dificilă. Trecusem pe aici cu doar câteva săptămâni înainte, împreună cu fratele meu, Harald, și cu o parte din oamenii săi. Călătoria aceea dusese la moartea lui Harald. În fiecare zi vedeam locuri pe care le recunoșteam și care îmi stârneau amintiri dureroase. Poate că, într-o bună zi, aveam să primesc bucuros imaginea lui Harald

în minte, gândindu-mă la vremurile bune. Dar nu acum. Pierderea era prea recentă și durerea, prea mare.

Într-o după-amiază, vântul s-a oprit și a trebuit să vâslesc. Aveam ceva de făcut și asta m-a bucurat. Mi-am lăsat mintea să se concentreze asupra sarcinii simple de a mișca vâsla înainte și înapoi, gândindu-mă la felul în care îmi simțeam mușchii spatelui și ai umerilor încordându-se ca să învingă puterea mării.

Brusc, mi-am dat seama că Hastein, care îl înlocuise pe Torvald la cârmă, stătea cu ochii ațintiți asupra mea. Când privirile ni s-au întâlnit, a întors capul și s-a uitat către mare. Am privit și eu în aceeași direcție.

Nobilul cârmise *Pescărușul* până în apropierea malului sudic al fiordului. Treceam pe lângă o mică peșteră. O stâncă uriașă, care țâșnea din apă ca un stâlp uriaș, forma una dintre laturile intrării în adăpost. Dincolo de ea, malul era acoperit cu nisip și străbătut de un pârâu îngust, care se golea în peșteră. Cunoșteam acest loc. O casă lungă fusese aici cândva. O movilă de pământ, încă prea proaspătă ca să fie acoperită de iarbă, marca acum locul în care se aflase aceasta.

— Ai grijă ce faci!

Vocea furioasă a lui Tore m-a trezit din reverie. Mă oprisem din vâslit și îmi țineam vâsla deasupra apei. Îmi curgeau lacrimi pe obraji. Nu aveam cum să le șterg. Trebuia să-mi folosesc mâinile ca să vâslesc și trebuia să fiu atent. Mi-am lăsat capul în jos, sperând să nu fi observat nimeni, și m-am concentrat asupra muncii mele.

Dar speranța mea fusese deșartă. Odată ce mi-am regăsit ritmul și m-am calmat, am ridicat privirea. Hastein mă privea îndeaproape. Torvald, care stătea lângă el, mă analiza de asemenea. Chiar și pe fața lui Odd, care vâslea vizavi de mine, se putea citi surprinderea. Măcar Tore stătea cu spatele la mine, așa că nu mă putuse vedea, dar fără îndoială că Odd avea să-i spună că am plâns în timp ce vâsleam.

Soarele nu s-a mișcat prea mult pe cer până când am ajuns la următoarea noastră oprire. În timp ce Hastein și garda lui își puneau armurile, o mulțime de săteni s-au adunat pe țărm. S-au dat deoparte ca să lase un bătrân să treacă în față. Avea o barbă lungă, albă și ținea în mână o furcă, de parcă tocmai ar fi

venit din șopron sau de la câmp. S-a oprit când a văzut corabia și un zâmbet i-a apărut pe chip.

— Nobile Hastein, a strigat el, bine ai venit! A trecut multă vreme de când n-ai mai onorat satul nostru cu prezența dumitale.

Îl mai văzusem pe bătrânul acela înainte, deși numai de la distanță. Era Hrodgar, căpetenia satului, cel care trimisese oameni care să-l ajute pe Toke să mă vâneze.

Hastein și Hrodgar păreau să se cunoască foarte bine. După ce Hastein a coborât pe pasarelă, s-au îmbrățișat, iar Hastein a renunțat la discursul oficial pe care îl rostise la opririle anterioare. În schimb, cei doi au pornit împreună spre sat, vorbind și râzând, urmați de săteni și de micul grup de războinici care îl păzeau pe Hastein.

— Nobilul și bătrânul Hrodgar sunt prieteni de multă vreme. Odd se apropiase de cufărul pe care ședeam, privind mulțimea care se îndepărta. Hrodgar a fost unul dintre primii care i-au jurat supunere lui Hastein, după ce a murit tatăl său, a continuat. El și bărbații din acest sat au luptat pentru Hastein în vremurile tulburătoare care au urmat. Chiar dacă e bătrân, nu stă într-un colț, ca o decorație veche. Nu se teme să meargă la luptă. Este un războinic plin de curaj și un prieten loial. Îl cunoști?

Am scuturat din cap.

— Ești de prin locurile astea? Cunoști oameni în ținutul ăsta?

„De fapt vrei să știi de ce am plâns mai devreme”, mi-am spus eu în gând.

— O parte dintre ai mei au trăit cândva nu departe de aceste locuri, am răspuns. Dar asta a fost cândva.

Răspunsul meu era adevărat, dar lăsa multe lucruri nerostite. Mormintele tatălui și al unchiului meu se aflau nu departe de aici. Iar sub movila mai proaspătă pe lângă care trecusem se afla cenușa fratelui meu, Harald, și a oamenilor săi.

Am scos o pelerină din cufăr, mi-am înfășurat-o pe trup și m-am întins pe punte.

— Fără îndoială că nobilul va rămâne aici multă vreme, dacă vizitează un vechi prieten, am spus. Cred că voi folosi acest timp ca să dorm.

Am tras pelerina peste cap și mi-am dorit ca Odd să plece și să mă lase în pace. A fost destul de amabil și a făcut-o.

M-am trezit speriat. Piciorul cuiva mă împungea în spate.

— Trezește-te!

Mi-am dat pelerina jos de pe față. Soarele mă orbea și mi-au dat lacrimile. Tore stătea deasupra mea. În spatele lui, vedeam forma nedefinită a unui alt bărbat.

— Nobilul m-a trimis să te aduc, a spus Tore.

Bărbatul din spatele lui a pășit înainte și s-a lăsat în genunchi, cuprinzându-mi umerii cu mâinile.

— Pe toți zeii! a exclamat el. Tu ești!

— Îl cunoști pe acest băiat? a întrebat Tore.

— Îl cunosc pe acest războinic, a răspuns bărbatul. Nu te lăsa înșelat de vârsta lui. Este un adevărat luptător, unul care hrănește lupii. Aș fi mândru să lupt alături de el într-o bună zi.

— Einar? am întrebat, cu mintea încă încețoșată de somn.

— Da, băiete, a zis, eu sunt și mă surprinde că te văd din nou atât de repede și într-o companie atât de selectă. Te-ai descurcat bine. Îl servești pe nobil însuși acum. Mă bucur! Cât mă bucur că te întâlnesc!

A fost șocant pentru mine să îl văd pe Einar, dar și o mare bucurie. Cu toate că de-abia îl cunoșteam, Einar luptase împreună cu mine. Era aproape un camarad pentru mine – un om despre care știam că îmi va sta alături, indiferent ce s-ar întâmpla. Mi-am întins brațul ca să-l salut, dar el m-a tras înspre el și m-a îmbrățișat.

— Cât mă bucur că te întâlnesc!

Mi-am așezat pelerina în cufăr, apoi m-am întors spre Tore.

— Trebuie să-mi pun armura? l-am întrebat.

Hastein, Tore și ceilalți își puneau armura atunci când coborau pe țărm. Era doar ca să impresioneze, știam, dar nu voiam să stric efectul pe care Hastein dorea să-l creeze.

Tore a scuturat din cap.

— Nu, a spus el. Dar vino cu mine.

Einar ne-a acompaniat. Era foarte vorbăreț, ca întotdeauna.

— Bineînțeles, i-am vorbit lui Hrodgar despre tine când m-am întors în sat, a spus. Ştiam că sunt mari șanse ca soarta să nu te mai poarte din nou pe acest drum, dar mi s-a părut important să știe adevărul despre ceea ce s-a întâmplat. Despre

tot ce s-a întâmplat, a adăugat el, făcându-mi cu ochiul de mai multe ori și împungându-mă cu cotul.

Tore ne privea curios, dar nu a spus nimic.

Am apreciat faptul că Einar nu a adus vorba, în fața lui Tore, despre trădarea lui Toke și despre uciderea lui Harald și a celorlalți. Totuși, aș fi apreciat și mai mult dacă nu ar fi dat de înțeles că ținea un secret... unul care mă implica.

În sat erau nouă case lungi. Am mers la cea mai mare. Înăuntru, Hrodgar stătea la masa așezată cel mai aproape de vatra centrală. Hastein stătea pe locul de onoare, în dreapta lui Hrodgar. Torvald și restul oamenilor erau așezați pe băncile aranjate de-a lungul pereților, beau bere și discutau cu sătenii.

Ne-am oprit în fața mesei.

— Iată-l pe Halfdan, stăpânul meu, a anunțat Tore inutil.

— Așadar, acesta e cel care mi-a ucis câinii, a spus Hrodgar.

Nu părea să fie o primire promițătoare. Îmi dădeam seama însă că interesul lui Tore fusese stârnit. Se putea citi pe fața lui.

Hastein a dat din cap către Tore.

— Îți mulțumesc. Acum poți să ne lași.

Dezamăgirea bărbatului a fost vizibilă, dar s-a îndepărtat totuși.

— Nobilul Hastein m-a întrebat despre atacul de la ferma lui Hrorik, a continuat Hrodgar. I-am spus ce am văzut eu și ceea ce a spus Toke că s-a întâmplat. A cerut, de asemenea, să-l vadă pe Einar, aflat aici de față, și să discute cu el. Nobilul ne-a spus cum te-a întâlnit și ce i-ai povestit. Hrodgar m-a fixat cu privirea câteva clipe, fără să lase nimic să se citească pe fața lui, ascunzându-și gândurile. Apoi a dat din cap și a oftat. Mărturisesc, nu văd o asemănare prea mare între Hrorik și tine, a spus. Dar fața, ochii în special, îmi amintesc într-adevăr de mama ta. Îmi aduc aminte când Hrorik a adus-o aici din Irlanda. Era o femeie foarte frumoasă. Nu m-a surprins faptul că era atât de îndrăgostit de ea, după cum nu m-a surprins nici faptul că a rămas însărcinată. Hrodgar a oftat din nou. Măcar sângele lui Hrorik mai curge prin vinele cuiva, a spus. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea a fost Niddingsvaark. Netrebnicie și ticăloșie. Şi n-ar fi știut nimeni, dacă tu nu ai fi scăpat. Toke a fost deștept. A profitat de faptul că vă era rudă

ca să-și ascundă minciunile și trădarea. Are mâinile pătate de sânge și trebuie să plătească.

Atunci când Hrodgar a rostit aceste cuvinte, am simțit o mare ușurare. Până atunci nu știusem dacă îi credea sau nu minciunile lui Toke.

— Am jurat să-l fac să plătească, am răspuns.

— Probabil că într-o zi o vei face. Einar îmi spune că ești un războinic extraordinar, iar Hastein, că ești cel mai bun arcaș pe care l-a văzut vreodată. Sunt cuvinte de mare laudă. Într-o zi, aș vrea să văd cum tragi. Cred că voi avea ocazia. Bărbații din acest sat au o corabie mică pe care o folosim în special pentru comerț, dar o vom trimite plină cu războinici, pentru a răspunde chemării regelui. Am decis că îi voi conduce chiar eu.

O femeie, nici tânără, nici bătrână, se apropiase de masă ducând o carafă cu bere și începu să umple cupele lui Hrodgar și Hastein.

— Tată! exclamă ea. Ești prea bătrân ca să mai mergi la război.

— Fiica mea, ai dreptate într-o privință. Sunt prea bătrân... și mă paște pericolul să devin încă și mai bătrân. Doar proștii se feresc de risc sperând să aibă o viață lungă, căci există lucruri mai rele decât moartea în luptă. Bătrânețea nu dă dovadă de milă. Am trăit mai mult decât două neveste și un fiu, iar acum mă dor oasele în fiecare dimineață, așa cum mă dureau pe vremuri după ce munceam o zi întreagă la câmp. Nu vreau să mor în pat, prea slăbit ca să mai pot avea grijă de mine. Sunt bărbat și, dacă mor ca un bărbat, nu voi regreta. Acum adu-i și acestui războinic un potir, căci este fără îndoială însetat, a spus el, arătând înspre mine. Vino, Halfdan! Ia loc lângă mine și potolește-ți setea. Vreau să stau de vorbă cu fiul bunului meu prieten Hrorik Secure-Puternică.

Hrodgar mi-a făcut o mare onoare, invitându-mă să mă alătur lui și lui Hastein la masă.

La un moment dat, am privit prin încăpere și l-am văzut pe Tore stând lângă vatră și privindu-mă cu atenție. E bine că oamenii nu pot exploda de curiozitate, altminteri Tore s-ar fi aflat cu siguranță în pericol.

La o săptămână după ce am ajuns la proprietatea lui Hastein de pe Limfjord, alte corăbii au început să sosească. Nu după

mult timp, întregul țărm era plin cu vase lungi, iar ținutul se umpluse cu cete de războinici. Niciodată nu mai văzusem atâția oameni strânși într-un loc, nici măcar la Hedeby.

Căpitanii și oamenii lor au devenit curând nerăbdători să pornească spre Francia. Regele interzisese strandhoggul pe pământul danez, așa că armata era forțată să-și cumpere provizii cât timp aștepta, în loc să fure animale și alte mărfuri din satele și fermele învecinate. Deși la început Hastein fusese mulțumit de oportunitatea profitului, dat fiind numărul mare de războinici, curând a început să-și facă griji, căci turmele și cirezile se împuținau rapid.

— O armată e ca un dragon, s-a plâns el. E mare, periculoasă și mănâncă tot timpul.

În fiecare zi, bărbații erau trimiși în păduri după vânat, pentru ca războinicii să aibă cu ce să se hrănească. Şi, în fiecare zi, eu mă aflam printre cei trimiși. Datorită îndemânării sale cu arcul, Tore se afla de asemenea printre cei aleși să vâneze. Cu toate astea, calitățile sale nu includeau și priceperea în pădure. Simțeam o plăcere secretă când vedeam cât de des se întorcea cu mâna goală. Am avut grijă să observe că eu aduceam totdeauna vânat.

La o lună după consiliul regelui, peste optzeci de corăbii sosiseră pe proprietatea lui Hastein. Vasul lung și negru al lui Ragnar Logbrod, *Corbul*, se afla printre acestea, iar Torvald mi-a spus că fiii lui Ragnar, Ivar Cel fără Oase și Bjorn Coaste de Fier, se alăturaseră și ei flotei. Corabia sătenilor, condusă de Hrodgar, sosise și ea. Am fost bucuros să aflu că Einar se afla printre războinici.

— Trebuie să știi ceva, mi-a spus Einar. La patru zile după ce nobilul Hastein a vizitat satul nostru, trei războinici au venit din sud. Au fost trimiși de Toke, ca să afle ce s-a întâmplat cu bărbații cărora le dăduse ordin să te găsească și să te omoare. Hrodgar le-a spus că războinicii lui Toke au fost uciși într-o ambuscadă de fugarul pe care îl vânau. Nu le-a dezvăluit că aflase despre trădarea lui Toke, dar cei trei nu au părut mulțumiți. În mod cert, li s-a părut suspect faptul că eu și Kar am supraviețuit și doar oamenii lui Toke au fost uciși.

— Așadar, Toke știe că eu trăiesc, am spus.

— Da. Cred că este bine că vom pleca în Francia curând. Toke are prea multe de pierdut dacă trădarea lui devine

cunoscută. Nu are altă șansă decât să te vâneze și să te omoare.

Cuvintele lui Einar m-au făcut să-mi dau seama că, în timpul ultimelor săptămâni, încântat de noua mea viață și de perspectiva războiului, lăsasem undeva în adâncul minții răzbunarea lui Harald. Acum îmi era rușine. Simțeam că nu le eram loial lui Harald și celorlalți care muriseră împreună cu el. Mai mult decât orice însă, simțeam frică. În inima mea, nu puteam nega faptul că nu eram pe potriva lui Toke. Iar acum știa că trăiesc și avea să vină după mine din nou. Oare de cât timp avea nevoie ca să-mi ia urma? Mă întrebam dacă vreunul dintre săteni le spusese oamenilor lui Toke despre tânărul care călătorea împreună cu echipajul lui Hastein și care fusese întâmpinat cu atâta căldură de Hrodgar.

În noaptea aceea, l-am visat pe Toke. Ne aflam în pădure, iar el mă urmărea. Indiferent cât de rapid alergam, el continua să se apropie. Apoi, deodată, s-a năpustit asupra mea, ridicând sabia – sabia lui Harald, Biter – ca să lovească. M-am întors și am încercat să trag cu arcul în el, dar, când am tras săgeata înspre mine, mi-a tăiat arcul cu sabia, iar lemnul s-a crăpat zgomotos.

M-am trezit înspăimântat și m-am ridicat din pat. Nu mă aflam în pădure. Eram în casa cea lungă a lui Hastein. De jur împrejurul meu, bărbații sforăiau liniștiți, înveliți cu pelerinele și întinși pe bănci și pe podea. Un sclav stătea lângă vatra centrală, rupea bețe și le arunca în focul care se micșorase.

Restul nopții, ori de câte ori mi-am închis ochii, am văzut chipul amenințător al lui Toke. Ştiam că nu eram gata să-l înfrunt. *Eu* nu aveam cum să-l înving.

În noaptea aceea, am lăsat prostește frica să mă cuprindă, însă nesomnul nu m-a protejat de Toke, doar m-a obosit. Şi, în zori, am înțeles că, cel puțin pentru o vreme, nu trebuia să mă tem că Toke avea să mă găsească.

În timp ce oamenii din casa lui Hastein și echipajele celor trei corăbii ale sale luau un mic dejun simplu în sala cea mare, Hastein s-a urcat pe una dintre mese și ni s-a adresat.

— Corăbiile să fie gata! Pregătiți-vă echipamentul și duceți-l la bord. Ragnar și cu mine am căzut de acord. Mâine vom porni spre Francia. Bjorn Coaste de Fier va rămâne aici ca să-i

conducă pe cei care se vor alătura mai târziu flotei noastre. Noi, ceilalți, nu mai trebuie să așteptăm. Este timpul să pornim războiul asupra francilor. Izbucniră cu toții în urale. Vânători, făceți-vă treaba cât puteți de bine astăzi, a continuat Hastein, când zgomotul s-a diminuat. Vom petrece cu toții la noapte!

Umbrele după-amiezii se întindeau pe pământ când m-am întors pe proprietatea lui Hastein. Îmi conduceam calul împovărat cu trupurile unei purcele sălbatice și ale puilor ei spre abatorul de lângă casă. Hastein stătea în preajmă și evalua rezultatele unei zile de vânătoare. Trei bărbați se aflau alături de el, unul bătrân și doi mai tineri, cu toții căpetenii, judecând după frumusețea veșmintelor.

Cel mai în vârstă m-a privit cu atenție în timp ce am coborât povara de pe cal și am dat animalele sclavilor cu haine însângerate care se ocupau de tranșarea cărnii pentru petrecere. Era înalt și foarte slab, aproape numai oase, cu obraji care păreau goi sub pomeții înalți. Avea pielea îmbătrânită și încrețită de riduri. În vârful capului era chel, dar părul din părți și de la ceafă – aproape în întregime alb, cu doar câteva șuvițe negre – îi atârna pe umeri, fluturând în bătaia vântului de seară. Era ușor adus de spate și își ținea o mână pe un topor cu mânerul lung, de parcă l-ar fi folosit drept baston. Şi, bizar lucru, pe umărul lui stătea un corb mare.

— Cine este acest băiat? a întrebat bătrânul, întorcându-se spre Hastein. Pare a fi un vânător destul de iscusit.

— Numele lui este Halfdan, a răspuns imediat Hastein. Este cel mai nou membru al echipajului *Pescărușului.*

— Pare prea tânăr pentru *Pescărușul*. Este o rudă de-a ta?

— Nu, Ragnar, i-a explicat Hastein. În ciuda vârstei sale, este cel mai bun arcaș pe care l-am văzut vreodată. Iată de ce se află pe vasul meu... Şi mai sunt și alte motive.

L-am privit pe bătrân cu multă curiozitate. Așadar, acesta era Ragnar Logbrod. Nu mă așteptasem ca un căpitan de război atât de faimos să fie atât de bătrân.

Ragnar s-a întors din nou spre mine și mi-a întâlnit privirea. Ochii lui, străpungându-mă de sub sprâncenele groase, erau atât de întunecați încât păreau negri precum penele corbului de pe umărul său.

— Te-am privit când ai ieșit din pădure, mi-a spus. Pentru o clipă, mi s-a părut că văd pe cineva urmărindu-te. Cineva... sau ceva.

M-am întors și am privit peste umăr, în direcția din care venisem. Să fi fost unul dintre oamenii lui Toke deja pe urmele mele?

— Priveam și eu, a spus Hastein, dar nu am văzut nimic.

Unul dintre bărbații de alături a râs.

— Să nu fiți surprinși. Tata vede adesea lucruri pe care alți oameni nu le pot vedea.

Chipul bărbatului care vorbise era marcat de patru linii paralele, urmele albe ale unor vechi cicatrice, care îi străbăteau fruntea și coborau pe obraz, până la gât.

— Nu lua în derâdere a doua vedere, Ivar, îi spuse bătrânul. Chiar dacă tu nu o ai, mie mi-a servit de multe ori. Zeii ne-au dat daruri diferite. Ţie ți-au dat o a doua șansă la viață, deși îți era scris să mori. Mie, Tatăl Odin mi-a dat a doua vedere și accesul la lumea spiritelor.

M-am întrebat dacă legătura lui Ragnar cu lumea spiritelor era într-adevăr un dar de la Odin sau rezultatul pactului malefic cu acea vrăjitoare și cu spiritul ursului ucis. Totuși, indiferent de originea clarviziunii, cuvintele lui m-au îngrozit și m-au făcut să-i vorbesc.

— Lumea spiritelor? am întrebat. Vreți să spuneți că ați văzut o fantomă care mă urmărește?

Mă întrebam dacă Harald se întorsese ca să mă mustre pentru că nu îi răzbunasem încă moartea.

Ragnar a zâmbit.

— Nu era o fantomă, a spus. Nici nu sunt sigur dacă am văzut ceva. Oricum, dacă nu mi s-a părut, era mai degrabă o fylgja.

— Ce este o fylgja? am întrebat.

— Este un însoțitor. Un spirit care te păzește. Uneori, acestea iau forma unor animale și pot fi văzute de toți, cum este acest prieten al meu, corbul. Eu îl numesc Munin, după unul dintre cei doi corbi ai Tatălui Odin. Munin a venit la mine acum cincisprezece ani și mi-a rămas alături de atunci. Alte spirite însoțitoare sunt invizibile și pot fi văzute doar în vis... sau de cineva care are a doua vedere.

Am privit din nou în urma mea și m-am cutremurat fără să vreau la gândul că un spirit invizibil se strecura pe urmele mele. Ragnar a zâmbit din nou. Cred că voia să mă liniștească, dar imaginea lui mi-a amintit de cea a unui lup care își dezvelește colții.

— Nu te îngrijora, mi-a spus. O fylgja nu îți va face rău. Este un protector care îți șoptește în ureche ca să te avertizeze despre un pericol ascuns ori care, cu o ușoară suflare, schimbă cursul unei săgeți îndreptate de către dușman înspre tine. Asemenea lucruri, pe care oamenii le pun pe seama sorții, sunt adesea lucrările unei fylgja. Îți poate face și un dar special. Despre Ivar se spune că are norocul vremii bune, iar Bjorn găsește comori în majoritatea călătoriilor sale. Despre mine se spune că dușmanii care mă urmăresc mor adesea.

— Iar tu, Hastein? l-a întrebat Ivar. Pe tine ce te urmărește?

— Femeile, să sperăm, a răspuns Hastein rânjind. Multe, frumoase și dornice.

Bjorn și Ivar și-au dat capetele pe spate și au râs cu putere, dar am observat că pe fața lui Ragnar nu a apărut decât un zâmbet firav și sec. Părea un om ursuz.

— Vino, i-a spus el lui Hastein. Curând, va veni timpul să oferim sacrificiul. Să ne pregătim.

Către unul dintre capetele terenurilor defrișate care înconjurau proprietatea lui Hastein, pământul se ridicase și formase o faleză care dădea înspre apele fiordului. Un stejar solitar, cu ramuri uriașe, mărturie a vârstei respectabile, stătea de strajă în vârf.

Hastein, în calitatea sa de căpetenie a ținutului, alesese un taur masiv – de un alb aproape pur – pentru a-l oferi zeilor, ca să ne protejeze în călătorie. Avea să fie sacrificat în vârful falezei, în locul de unde se vedeau corăbiile.

Înainte de a mă alătura mulțimii care se strânsese să privească ritualul, m-am primenit și mi-am pus veșmintele noi pe care mi le dăduse Hastein. Erau niște pantaloni din lână verde și o tunică din olandă albastră, făcute de o sclavă din casa lui, pricepută la cusut.

— Eu sunt căpetenia ta acum, îmi spusese atunci când mă oferisem să i le plătesc. Din când în când le fac daruri oamenilor care mă servesc. Şi am de păstrat o reputație, care

include și aspectul oamenilor mei, adăugase. Deși este clar că hainele tale au fost de calitate cândva, s-au uzat. Îți sunt de folos la bordul vasului, în pădure sau în bătălie, dar când ne aflăm la o petrecere sau în consiliu, nu vreau să arăți ca un muncitor de la câmp.

Când m-am alăturat războinicilor care stăteau la baza povârnișului, taurul fusese deja așezat sub crengile mărețului stejar. Fiecare dintre picioarele sale din față fusese fixat cu bucăți de sfoară de țepușe groase, care fuseseră înfipte în pământ. Sfori mai lungi fuseseră legate de picioarele din spate și aruncate peste o ramură masivă a stejarului. Capetele acestor sfori erau ținute de un grup de bărbați care în mod evident fuseseră aleși pentru statura lor impresionantă. Torvald și Tore se aflau printre ei.

Hastein se apropie de taur și îi cuprinse coarnele cu brațele. Animalul își dădu ochii peste cap, mugi disperat și încercă să scuture din cap și să se elibereze, dar Hastein îi fixă picioarele și le ținu pe loc. Torvald și ceilalți traseră de sfori până când animalul rămase suspendat, cu capul în jos și cu vârful coarnelor de-abia atingând pământul.

Ragnar, care, asemenea lui Hastein, era șef peste propriile pământuri și peste oameni, se apropie de taur pe partea cealaltă. Am observat că amândoi purtau inele groase de aur pe brațe. Şi tata avusese un asemenea inel, inelul de legământ al unui preot. Mă întrebam ce se întâmplase cu el.

Dintr-o teacă de la brâu, Ragnar a scos un cuțit lung, subțire și ascuțit. Privind către cer, a strigat:

— Tată Atotputernic Odin, Stăpânul Războiului și al Morții! Măreț Thor, Stăpân al Armelor! Ascultați-ne! Noi, oamenii voștri, vă cerem ajutorul și binecuvântarea în această noapte. Pornim în război asupra francilor. Aceștia sunt discipoli ai Hristosului Alb și sunt dușmanii voștri, după cum sunt și ai noștri. Protejați-ne corăbiile de furtună când vom naviga pe mare și dați-ne vânt bun, ca să avem călătorie bună! Acceptați sacrificiul nostru de sânge și onorurile pe care vi le aducem! Ajutați-ne să călătorim în siguranță și să fim victorioși!

Când Ragnar și-a rostit ultimele cuvinte, Hastein a apucat coarnele taurului cu toată puterea și a răsucit gâtul animalului, ținându-l nemișcat. Ragnar și-a tras brațul înapoi și a împlântat un cuțit lung în gâtlejul creaturii. Taurul a scos un urlet

puternic de durere și de furie, iar Ragnar a întors cuțitul cu o mișcare circulară, apoi l-a scos și s-a dat înapoi, pentru ca șuvoiul de sânge care țâșnea din gâtul animalului să nu-l stropească.

— Iată! a strigat el. Pământul bea sângele sacru!

Ivar și Bjorn au pășit în față cu vase largi, dar nu foarte adânci, din cupru, pe care Ragnar le-a umplut cu sângele care curgea din taurul muribund. În frigul nopții, aburii se ridicau din vase. După ce amândouă au fost umplute, nobilul a dat drumul capului taurului. Animalul, agonizând, a încercat să-l împungă cu coarnele.

— Moare cum se cuvine, cu mult curaj, a spus Hastein. Zeii vor fi mulțumiți. Să nu-l mai lăsăm să sufere.

Ragnar s-a apropiat din nou cu cuțitul său lung și a tăiat gâtul animalului. În câteva clipe, zbaterea acestuia a încetat. Hastein a făcut un semn și sclavii casei s-au apropiat în grabă și au început să taie taurul în bucăți. Hastein s-a întors și s-a adresat mulțimii cu voce tunătoare:

— Fie ca fiecare vas de mâncare din noaptea asta să conțină carne din acest taur. Fie ca fiecare războinic să-i guste sacrificiul. Mâine ne vom aduna cu toții pentru atac. Vom porni în războiul împotriva francilor. În această noapte vom sărbători împreună începutul călătoriei noastre. Acum să mergem la țărm și să binecuvântăm flota noastră.

Hastein și Ragnar, fiecare ducând o creangă tăiată dintr-un molid, au condus procesiunea, coborând povârnișul, urmați de Ivar și Bjorn. Când au trecut printre oameni, mulți s-au lăsat în genunchi și și-au plecat capetele. Atunci, Ragnar și Hastein au înmuiat crengile în vase și au stropit războinicii cu sânge.

— Aduce noroc, a spus o voce din spatele meu, să fii stropit cu sângele sacrificiului.

M-am întors ca să văd cine vorbise. Era Tore. El, Torvald și alții care asistaseră la sacrificiu coborâseră povârnișul și se alăturaseră mulțimii care pornise acum pe urmele lui Ragnar și Hastein, privindu-i cum ung prorele corăbiilor. Când atingeau etravele cu sânge, Ragnar și Hastein incantau: „Talazurile să nu te izbească, valurile să ferească. Ocolește stâncile rele și zboară cu vânt bun în vele.”

— Dacă ești de părere că sângele aduce noroc, de ce nu mergi acolo ca să-ți vopsești fața în roșu? l-a întrebat Torvald.

Tore se încruntă.

— Așa am de gând, a răspuns. Iei în derâdere puterea zeilor, Torvald? Cine să ne protejeze, dacă nu ei?

— Eu mă bazez pe brațul meu cel puternic, a zis Torvald. Am mai mult încredere în el decât în sângele unui taur mort. Pun pariu că sunt mulți oameni care au fost stropiți cu sânge în această noapte și care nu se vor mai întoarce din călătoria din Francia. Nu pot evita moartea dacă soarta lor este să piară pe tărâmul francilor. Nici noi nu ne putem feri de ea, iar eu nu am de gând să-mi pătez hainele bune, de petrecere, cu sânge de taur.

— Stârnești furia zeilor cu lipsa ta de credință, a spus Tore.

S-a întors și a pornit în grabă înspre procesiune. Torvald m-a privit rânjind.

— Ei bine, nu mergi și tu? m-a întrebat.

Mi-am privit hainele noi. Era prima dată când le purtam și mi se părea că arată foarte bine.

— Nu, am spus, sperând să nu fac o greșeală.

7. Lupii de mare

Călătoria de la Limfjord până în ținutul vestic al francilor a durat mult. A fost friguroasă și câtuși de puțin confortabilă din cauză că ne aflam pe mare, iarna – chiar dacă în anul acela fusese o iarnă destul de blândă. Totuși, am mers atât de mult înspre sud încât, după o vreme, am simțit cum căldura soarelui se intensifică pe zi ce trece, iar vântul devine mai puțin tăios.

Odată trecuți de Iutlanda, toate ținuturile pe lângă care am trecut aparțineau francilor. Am început să-mi fac griji. Cu siguranță că un popor atât de puternic încât să cucerească și să păstreze un imperiu de o asemenea mărime era capabil și să mobilizeze o armată mult mai numeroasă decât cea din care făceam eu parte. Aveam doar cu puțin peste nouăzeci de corăbii, chiar dacă Bjorn cu siguranță avea să aducă și altele, atunci când avea să pornească pe urmele noastre. Când Hastein ne vorbise pentru prima oară despre această acțiune, planul de a trimite o flotă de corăbii lungi în inima tărâmului francilor păruse îndrăzneț. Speram acum ca această îndrăzneală să nu se dovedească a fi doar o prostie periculoasă.

Hastein și Ragnar căzuseră de acord că ar fi înțelept să ascundem de franci cât mai mult timp posibil faptul că o flotă invadatoare trecea prin apropierea țărmului lor. Sperau să atace ținutul de vest al francilor, înainte ca regele lor să aibă timp să-și grupeze armata.

Ziua, călătoream în afara razei vizuale a țărmului, iar vasele noastre erau atât de multe încât păreau să fi acoperit întreaga mare. Doar la asfințit vâsleam aproape de mal și aruncam ancora, poposind pe timp de noapte în golfulețe protectoare sau pe plaje acoperite cu nisip. Vasele noastre adunate la țărm păreau un cuib de șerpi. În fiecare dimineață ne trezeam devreme și, înainte ca soarele să ridice ceața care înconjura coasta, strângeam corturile, vâsleam desprinzându-ne de țărm, ridicam velele și porneam mai departe.

În fiecare zi, Hastein și Ragnar le spuneau câtorva căpitani să-și ducă vasele spre țărm, pentru ca echipajele lor să jefuiască. În fiecare noapte, animalele și grânele pe care le luau din fermele și satele pe care le vizitau erau împărțite în cadrul flotei. Războinicii noștri aveau nevoie de mâncare și nu aveam destul spațiu pe corăbii ca să depozităm suficiente provizii pentru o călătorie atât de lungă. Pentru că atacurile piraterești

erau obișnuite pe coastă, Hastein și Ragnar se gândeau că nu vor stârni prea multă panică și că, probabil, vestea nu va ajunge în inima ținutului francilor.

Într-un final, a venit o dimineață în care *Pescărușul* nu a urmat flota care se ascundea dincolo de orizont. Corăbiile noastre surori, *Lupul de Mare* și *Şarpele*, au rămas, de asemenea, în urmă. La ordinul lui Hastein, ne-am pus armurile, am scos scuturile din locul unde erau ținute, pe marginile corăbiei, și ne-am așezat la îndemână coifurile și armele.

Cămășile de zale sunt rare și scumpe, dar printre războinicii de la bordul *Pescărușului* eram singurul care nu avea una. Tore, care pentru prima oară îmi părea bine dispus, m-a lovit ușor peste umăr după ce mi-am pus vesta din piele groasă.

— Curând vei avea una mai bună decât asta, mi-a spus. Majoritatea războinicilor din armata francilor au cămăși de zale. Mulți membri ai acestui echipaj au făcut rost de cămășile lor plătind mai degrabă cu oțel decât cu argint.

— Astăzi este rândul nostru să căutăm provizii? am întrebat.

Torvald, care stătea prin preajmă și își scotea cămașa de zale din sacul făcut din piele de focă, mi-a răspuns:

— Nu. Mergem să cercetăm. După estimările lui Hastein, ne aflăm aproape de gura Senei, râul care curge din inima ținutul vestic al francilor. Nu vrem să o ratăm. Flota va călători în ritm mai lent de aici încolo. Vor aștepta semnalul nostru într-un loc unde nu pot fi văzuți. În acest timp, noi vom căuta locul de unde izvorăște râul.

— Dacă doar cercetăm râul, de ce trebuie să ne înarmăm? am întrebat.

Tore a pufnit disprețuitor.

— Acesta este teritoriul dușmanului, mi-a spus. Nu știm peste ce vom da. Numai proștii pleacă pe un drum necunoscut fără să se pregătească pentru cine sau ce îi așteaptă la următoarea cotitură.

Pescărușul a ocolit coasta. Cu puțin timp înainte de prânz, malul a început să se unduiască spre est. Hastein a făcut semn *Lupului de Mare* să ni se alăture. Când corabia s-a aflat la distanța potrivită, a strigat către căpitanul acesteia, Svein:

— Pornește spre restul flotei! Anunță-l pe Ragnar că am ajuns la golf și că ar trebui să ne caute printre insulele din

nordul estuarului. Voi găsi un loc unde să campăm și să ținem un consiliu. Începe mâine!

Am continuat călătoria, iar plajele lungi și stâncile pe care le văzusem în ultimele zile au lăsat locul unor insule joase, mlăștinoase, presărate cu nenumărate fâșii de nisip. Chiar și marea s-a schimbat, dobândind o culoare mocirloasă.

Hastein ne-a ordonat să coborâm vela și să o prindem și a făcut semn către *Şarpe* să procedeze la fel. Ne-am scos vâslele și am înaintat încă și mai încet. Un bărbat aflat la prora arunca din când în când o greutate, ca să verifice adâncimea apei și să se asigure că nu ne izbim de sol. Hastein stătea lângă el și, din când în când, îi făcea semn lui Torvald să cârmească în altă direcție.

Deodată, Torvald și-a dus mâna la ochi și a privit în zare. Vâslind, am privit peste umăr, departe, dar nu am zărit nimic.

— Hastein! a strigat Torvald. O velă! În față, dincolo de timonă!

— Ridicați vâslele! a ordonat Hastein și, în timp ce vasul se oprea încet, a alergat la pupa și a pășit pe puntea ridicată, alături de Torvald. A rămas acolo pentru câteva clipe, cercetând marea, apoi a scuturat din cap: Nu o văd! Ai ochi ca de uliu.

Torvald a ridicat un braț și i-a arătat.

— Acolo, a spus. Este doar un punct alb, care se ridică din când în când deasupra orizontului.

Hastein a cercetat în direcția indicată de Torvald. A privit în tăcere marea, mult timp, iar noi, membrii echipajului, am stat cu ochii pe el. În cele din urmă, a încuviințat.

— Acum o zăresc, a zis. Este încă foarte departe, dar se apropie. Pentru că avem velele coborâte, echipajul acela nu va reuși să ne zărească.

Şarpele a alunecat lângă corabia noastră. Stig, căpitanul, l-a strigat pe Hastein:

— Ce vezi?

— Este un vas cu pânze, a răspuns nobilul, arătându-i direcția. A pornit pe mare dinspre gura râului.

Stig s-a întors și a privit.

— Da, acum o văd. Pare fi o corabie destul de mare, dar se mișcă foarte încet. Un vas comercial, pun pariu, plin ochi. La dimensiunile astea, probabil că a coborât pe râu, dinspre Ruda.

— O atacăm sau o lăsăm să treacă? a întrebat imediat Torvald.

Hastein a tăcut preț de câteva clipe, privind în direcția vasului care se apropia.

— O atacăm, a răspuns în cele din urmă. Bărbații din ambele corăbii și-au manifestat veselia în surdină. O vom vâna așa cum lupii vânează căprioarele, a continuat, adresându-i-se lui Stig. Eu duc *Pescărușul* cât mai în josul golfului, spre gura râului. Vom sta aproape de mal. Dacă francul de la cârmă păstrează direcția de acum, nu ne va vedea atunci când trecem. Voi stați aici în așteptare. Când corabia francilor se apropie, porniți și o interceptați. Dacă fuge pe mare, va depinde de voi să o prindeți, dar nu cred că va face asta. Nu îi va lua mult căpitanului să-și dea seama că sunteți mai rapizi decât el. Dacă are cât de cât minte, se va întoarce și va porni spre gura râului. Atunci îl vom prinde între noi. Hastein a ridicat vocea: Şi voi toți, de pe ambele corăbii, țineți seama: dacă membrii echipajului comercial rezistă, fac asta cu prețul vieții. Dar nimeni să nu omoare căpetenia francilor. El cunoaște râul și vom avea nevoie de un pilot care să ne ghideze în zilele următoare.

Am apucat vâslele și am pornit. Torvald ne cârmea aproape de insulele joase de lângă mal, stând cu ochii pe bărbatul care măsura adâncimea apei. Cu pânzele coborâte, *Pescărușul* se lăsase atât de mult în jos, încât doar catargul și capul dragonului se ridicau deasupra valurilor. De la distanță, chiar trebuie să fi semănat cu un dragon care înoată în apropierea țărmului, în căutare de pradă.

— Cât de departe înspre gura râului ar trebui să ducem *Pescărușul?* a întrebat Torvald.

— Mai e de mers, a răspuns Hastein. Cu cât ne apropiem mai mult înainte să întindem capcana, cu atât va fi spațiul mai îngust, iar francii vor avea mai puțin loc de manevră.

O vreme, am vâslit în tăcere. Muream de curiozitate să știu ce se întâmplă. Se pare că și Tore era curios, așa că, într-un final, a întrebat:

— Stăpâne Hastein, unde este vasul francilor? Poți vedea *Şarpele?*

— Vasul comercial are încă pânzele ridicate, i-a răspuns Hastein. Nu văd *Şarpele*. Nu, așteaptă! Uite-l!

Hastein l-a privit în tăcere o vreme, apoi a vorbit iar:

— Căpitanul franc l-a văzut. Strânge velele și se apropie. Ridicați vâslele! a strigat apoi. Odihniți-vă puțin, fraților, cât timp francul se întoarce și o ia spre noi. Am străbătut drum lung. Capcana e pusă.

În afară de Hastein și Torvald, *Pescărușul* avea la bord treizeci și nouă de oameni, cu nouă războinici mai mult decât era nevoie pentru cele cincisprezece perechi de vâsle. Hastein a ordonat ca doi dintre membrii de rezervă ai echipajului să ne înlocuiască pe Tore și pe mine. Aceștia își puseseră deja coifurile și își luaseră săbiile și nu păreau mulțumiți.

— Tore, Halfdan, aduceți-vă arcurile și veniți cu mine la prora, ne-a spus Hastein.

Restul războinicilor de rezervă se aflau deja acolo și scoteau colaci de funie groasă dintr-o mică zonă de depozitare de sub platforma ridicată, pe care îi legau de ancore cu patru gheare. Doi dintre bărbați au dus una dintre funii în spate și au fixat-o de baza catargului. Ceilalți trei au rămas la prora, cu Hastein.

— Când agățăm vasul francilor, i-a instruit Hastein, voi veți urca la bord împreună cu mine, în timp ce Tore și Halfdan ne vor acoperi cu arcurile. Ţineți minte cu toții, îl vreau pe căpitan viu. Hastein a pășit pe puntea prorei, a verificat poziția vasului comercial și apoi i-a făcut semn lui Torvald. Torvald, întoarce vasul! a strigat el. Du-ne în golf. E timpul să ne facem apariția și să le arătăm francilor că le-a venit sfârșitul.

— La ordinul meu! a urlat Torvald. Vâslele de la timonă, înapoi, vâslele de la babord, trageți! Pregătiți! Vâsliți, vâsliți, vâsliți... Încet, *Pescărușul* s-a rotit pe loc, până când prora a ajuns în dreptul gurii golfului. Pregătiți! a strigat Torvald, iar bărbații și-au ridicat vâslele deasupra apei. Pregătiți! a strigat din nou. Trageți!

Cu toții ca unul, oamenii și-au vârât vâslele în apă, apoi s-au lăsat pe spate, așezați pe cufere, și au tras cu putere. *Pescărușul* a pornit înainte, la început nesigur, apoi prinzând viteză cu fiecare lovitură de vâslă și apropiindu-se de nava comercială.

Privind de la prora, am zărit *Şarpele* urmând vasul francilor, cu vâslele lucind în zare. Bondocul vas al negutătorilor părea încet și greoi, în comparație cu cei doi urmăritori care spintecau marea și înaintau spre el.

Tore, care stătea lângă mine la prora, a arătat înspre vasul comercial.

— Priviți vela, a spus. Își schimbă cursul. Ce face căpitanul franc?

Răspunsul a venit o clipă mai târziu, când vasul, spre care înaintasem frontal, a virat și a pornit drept spre noi.

— Tunete și fulgere! a exclamat Hastein. Are un căpitan viteaz. Vrea să ne dărâme dacă nu îi facem loc.

Totuși, luând-o spre noi, vasul a pornit și contra vântului. A început să piardă viteză, iar *Şarpele* venea cu repeziciune în urma lui. Săgețile aruncate dinspre *Şarpe* au descris o curbă în aer și s-au îndreptat spre vasul francilor. Am văzut câteva nimerind în apă, dar altele au căzut peste țintă. Distanța era prea mare și fuseseră trase de pe o punte mișcătoare, dar probabil i-au făcut pe franci să se adăpostească, pentru că un colț al velei începuse să fluture și nimeni nu s-a mișcat să o pună la loc.

Vasul comercial era încă pornit în direcția noastră și se apropia rapid, dar acum era clar că *Şarpele* avea să îl ajungă din urmă. Căpitanul franc era singur pe punte și stătea pe vine, ca să se ferească, ținând o mână pe timonă și o alta pe un scut.

Şarpele a trecut pe lângă vasul comercial. Când a ajuns lângă prora acestuia, doi războinici au aruncat niște ancore cu patru gheare. Cârligele de fier au zornăit pe punte, chiar în fața căpitanului franc, iar războinicii care le aruncaseră s-au sprijinit de marginea *Şarpelui* și au tras de funii, agățând cârligele de marginea vasului. Prora *Şarpelui* s-a înclinat spre el.

Căpitanul francilor s-a aplecat în față și a fluturat o secure, tăind una dintre sfori. Două săgeți au țâșnit de pe *Şarpe* și s-au înfipt în marginea vasului comercial, chiar lângă cea de-a doua ancoră, făcându-l pe franc să se repeadă la proră, ca să se ascundă.

Un războinic s-a urcat pe vârful prorei *Şarpelui* și s-a balansat acolo, așteptând să sară, sprijinindu-se doar cu o mână de capul dragonului, în timp ce alții din spatele lui trăgeau de funia rămasă, apropiind tot mai mult cele două corăbii. Vâslașii de pe *Şarpele* trăseseră deja de vâsle, ca să se asigure că nu vor fi strivite între nave, iar greutatea începea să tragă în jos vasul comercial, încetinindu-l încă și mai mult.

Eram foarte aproape acum.

— Ridicați vâslele! a strigat Hastein. Şi trăgeți-le înăuntru!

Torvald a săltat fusul cârmei, balansându-ne, astfel că am trecut pe lângă babordul vasului comercial, care se înălța deasupra punții joase a *Pescărușului*. Când am trecut pe lângă vasul francilor, trei ancore cu gheare, două aruncate de la prora și una din mijlocul navei, au zburat cu boltă și au agățat-o.

Vasul dușmanilor era acum captiv din ambele părți. La bordul *Pescărușului,* bărbații și-au lăsat vâslele să cadă cu zgomot pe punte și au apucat funiile cu ancore, lipind vasul nostru de cel inamic. Hastein și-a agățat scutul pe spate și a urcat pe fila de bordaj din vârful *Pescărușului*, a apucat marginea vasului comercial și s-a urcat la bordul acestuia. Ceilalți doi războinici de la prora noastră au făcut la fel, în timp ce Tore și cu mine am privit copastia vasului francilor, cu săgețile pregătite în arcuri.

Deodată, un navigator franc s-a ridicat deasupra balustradei, a fluturat un par și l-a izbit cu putere în față pe războinicul care se urca în stânga lui Hastein, lăsându-l să cadă fără cunoștință pe puntea *Pescărușului*. Am tras de arc, dar, înainte să țintesc, Tore a înfipt o săgeată în gura marinarului, care a dispărut din vedere.

Hastein a ajuns în vârful copastiei vasului comercial și a escaladat-o. Şi-a pus scutul în față, a scos sabia și s-a lăsat jos, pe puntea vasului franc. Cu el se mai afla un războinic, care a făcut la fel. Nu i-am mai văzut, dar am auzit strigăte de groază și durere. După câteva clipe, urletele au încetat.

Trei războinici de pe *Şarpele*, unul dintre ei fiind căpitanul, Stig, se urcaseră deja la bordul vasului comercial, la pupa. L-au încolțit pe căpitanul franc și s-au apropiat de el încet, cu scuturile în față. Bărbatul s-a lăsat în jos, în spatele propriului scut, privind peste marginea acestuia. În mâna dreaptă își ținea securea pregătită.

Deodată, Stig și războinicii lui s-au năpustit în față, izbindu-și scuturile de el. Dându-se înapoi, francul a lovit cu securea, dar Stig a parat-o foarte ușor cu scutul. Războinicul de lângă el și-a răsucit propria secure în mână și l-a izbit pe franc în încheietura mâinii cu patul. Căpitanul francilor a urlat de

durere și a dat drumul armei. Stig și-a ridicat sabia și l-a lovit cu măciulia pe franc, doborându-l pe punte.

Alți războinici de pe *Pescăruș* au urcat pe puntea vasului franc, dar acum era liniște. Lupta se încheiase deja.

Hastein și-a făcut din nou apariția, aplecându-se peste margine.

— Halfdan! a strigat el gâfâind. Urcă aici! Vreau să-i pun întrebări căpitanului francilor și am nevoie să traduci!

— Hai, a spus Tore, întinzând mâna. Dă-mi mie arcul și tolba cu săgeți. Nu vei avea nevoie de ele acum.

— Îți mulțumesc, i-am spus, înmânându-i-le.

Când m-am întors și am început să urc la bordul vasului francilor, Tore a adăugat:

— Adu-mi săgeata, dacă tot te duci acolo.

Când mi-am urcat picioarele peste marginea corăbiei francilor, am privit în jos. Bărbatul pe care îl țintise Tore era întins pe puntea principală, dedesubtul meu. Trupurile altor șapte marinari zăceau în jurul lui. Puntea era pătată de sângele care curgea din rănile lor numeroase. M-am lăsat cu grijă pe punte și am pășit printre pârâiașele roșii care se răspândeau tot mai mult cu fiecare legănare a vasului.

Bărbatul pe care îl ucisese Tore era întins pe spate, cu capătul și penele săgeții ieșindu-i din gură. Săgeata intrase de jos în sus și îi străpunsese craniul. Am apucat-o chiar sub pene și am încercat s-o smucesc. Nu s-a clintit din loc.

Mi-aș fi dorit ca Tore să vină și să-și recupereze singur săgeata. Ar fi trebuit să-i spun să facă asta, dar acum era prea târziu. Se aștepta să i-o aduc. Nu voiam să creadă că mă tem de sânge și de moarte.

Ochii bărbatului ucis erau deschiși. Aveam impresia că vede tot ce fac. Pentru o clipă, m-am gândit să rup săgeata și să-i spun lui Tore că nu merita recuperată, dar nu voiam să-mi mânjesc onoarea cu o minciună. Am pus un picior pe fruntea mortului, acoperindu-i ochii, și, privind în altă parte, am tras cu putere. Cu un sunet ca de ventuză, săgeata s-a eliberat.

M-am urcat pe puntea ridicată a pupei – mult mai înaltă și mai mare decât cea de pe *Pescărușul*— unde mă aștepta Hastein. Cineva aruncase o găleată cu apă peste fața căpitanului franc, ca să-l trezească. Era sprijinit de marginea vasului, cu picioarele întinse în față. Își ținea capul în mâini și

gemea. Un pârâiaș subțire de sânge îi curgea pe față, iar părul îi era încleiat acolo unde îl lovise Stig.

— Spune-i, mă instrui Hastein, numele meu și că sunt un nobil danez.

M-am adresat căpitanului în latină:

— *Numele bărbatului care îți vorbește este Hastein. Este o mare căpetenie printre danezi. Tu ești prizonierul lui acum.*

Francul a ridicat privirea când m-a auzit vorbind. A privit săgeata din mâna mea, îngrozit. Sângele care curgea din săgeată formase o pată pe punte.

— Unde este echipajul meu? a întrebat el, adresându-i-se lui Hastein pe limba noastră. I-ați omorât pe toți?

— Au ales să se lupte în loc să se predea, a răspuns Hastein. Nu a fost deloc o alegere înțeleaptă. I-a costat viața.

La cuvintele lui Hastein, m-am gândit la puntea plină de sânge de pe care tocmai urcasem. Oamenii morți erau niște simpli marinari. Nici unul nu avea armură sau măcar scut. Nu văzusem arme adevărate acolo, doar un par, un harpon cu mânerul lung și câteva cuțite. Acești oameni nu avuseseră nici o șansă în fața războinicilor cu experiență, cu scuturi, armuri și săbii. M-am întrebat dacă Hastein le dăduse cu adevărat ocazia să se predea. Dacă le-ar fi vorbit, am îndoieli că ei ar fi priceput.

Următoarea întrebare a lui Hastein a părut să-mi confirme suspiciunile.

— Cum se face că vorbești limba nordicilor? l-a întrebat Hastein pe căpitan. Puțini franci cunosc limba noastră și, cu toate acestea, tu o vorbești bine.

— Îmi câștig viața din comerț, a explicat francul. În anii trecuți, am venit adesea cu mărfuri prin ținuturile voastre. Nu sunt un dușman al danezilor. Nu ai avut nici un motiv să-mi ataci vasul și să-mi omori echipajul. Nobil sau nu, ești doar un pirat ordinar. Spre sfârșitul discursului, vocea francului a început să tremure și lacrimile i-au udat obrajii. Unii dintre oameni au navigat împreună cu mine mai bine de zece ani, a adăugat.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Hastein.

— Wulf, a răspuns francul.

Hastein s-a lăsat pe vine, lângă el.

— Îmi pare rău că te întristează pierderea oamenilor tăi, i-a spus căpitanului. Şi eu am simțit durerea unor asemenea pierderi. Nu este nici o rușine în lacrimile tale. Dar spui că nu-mi ești dușman. Aici greșești. Ești franc, iar eu sunt danez. Regii tăi au luptat împotriva oamenilor mei în trecut. Ei ne-au transformat în dușmanii lor. Este nenorocul tău că au făcut asta. Nu îi condamna pe danezi pentru că nu uită nelegiuirile care li s-au făcut cândva.

— Nu eu am ales ca francii să pornească la război împotriva danezilor în trecut, a răspuns Wulf.

— Nu, a căzut de acord Hastein. Nu a fost alegerea ta. Iar acum danezii întorc războiul asupra francilor și nici aceasta nu este alegerea ta. Este soarta ta însă și soarta tuturor francilor care se ivesc în calea noastră. Nu poți scăpa de asta.

Hastein s-a ridicat din nou.

— Vii dinspre Ruda?

— Da, a confirmat Wulf, dând din cap. Acolo trăiesc. Deși acum mă tem că nu voi mai vedea niciodată locul acela.

Hastein a zâmbit. Era un zâmbet rece, tăios.

— Cred că vei mai vedea Ruda, a zis. Destul de curând.

În noaptea aceea, ne-am instalat tabăra pe o insulă lungă de lângă gura râului. Încărcătura de pe vasul francului includea butoaie cu vin, pe care Hastein le-a împărțit flotei. În timp ce războinicii din armata noastră beau ca să sărbătorească sfârșitul lungii călătorii spre sud, căpeteniile – Ragnar, Hastein și Ivar – s-au întâlnit în consiliu, în jurul unui foc pe care Cullain îl aprinsese în fața cortului lui Hastein. Echipajul *Pescărușului* s-a adunat pe țărm, în jurul lor, bând, râzând și bucurându-se că simte din nou pământul sub picioare. Eu m-am apropiat de cortul lui Hastein, ca să ascult ce se discuta în consiliu. Era prima mea experiență de război. Voiam să știu ce se plănuia.

— Am avut parte de o călătorie lungă până în acest punct, a spus Ragnar. Dar zeii ne-au zâmbit. Vremea a fost bună și nu am pierdut nici un vas. Sper că Bjorn va avea și el o călătorie bună atunci când pornește cu restul corăbiilor în urma noastră.

— Da, a încuviințat Ivar. Se sprijinea într-un cot, stătea cu picioarele întinse și bea vin dintr-o cupă de argint. Dacă mergem prea mult în susul râului, departe de siguranța mării,

vom avea nevoie de fiecare războinic promis și ne vom dori încă mai mulți. Şi-a golit cupa și a întins-o în direcția lui Cullain: Mai pune-mi vin.

— Ivar are dreptate, a spus Hastein. Le va lua ceva timp francilor să-și grupeze forțele. Dar, odată ce-o vor face, trebuie să avem mare grijă, căci armatele lor se pot mișca rapid, iar luptătorii le sunt foarte vajnici. Am mai luptat cu ei. În plus, cu siguranță că vor fi mai numeroși decât noi.

— Trebuie să ne mișcăm și noi cu repeziciune, a spus Ivar. Înainte ca francii să aibă timp să reacționeze în fața prezenței noastre. Mâine, oamenii noștri trebuie să se răspândească prin ținut, de ambele părți ale râului, și să caute cai. Călare, pot ataca rapid și pot pătrunde adânc în ținuturile francilor. Cu ceva noroc, putem să-i nimicim și să plecăm înainte ca armata lor să aibă timp de reacție.

Ragnar a scuturat din cap.

— Nu am venit de atât de departe și cu atâta forță doar ca să jefuim câteva sate și mănăstiri și apoi să ne retragem. Oamenii noștri se așteaptă la prăzi considerabile și-i vom lăsa să le aibă. Altminteri, ne va fi greu să-i controlăm. Dar am venit aici pentru mai mult de atât. Am venit să pornim războiul contra francilor. Puterea lor scade, în timp ce a noastră crește. Trebuie să folosim această oportunitate cât timp dușmanii noștri nu sunt organizați, ca să le dăm o lovitură puternică. Ne-am dezonora eșuând de teama a ceea ce ar putea face francii.

Simțeam că Ragnar are dreptate. Nu ne aflam aici doar pentru a jefui, ci și pentru a ne proteja propriul ținut. Cu siguranță Hastein era de acord. Doar el ne spusese asta, în noaptea de după consiliul regelui.

— Ne aflăm în inima ținutului francilor, a argumentat Ivar. Atunci când vor porni împotriva noastră, vă așteptați să rezistați și să luptați împotriva unei puteri mult mai mari? Şi, dacă navigăm prea departe în susul râului, ar putea încerca să ne blocheze drumul înapoi, făcându-ne imposibilă retragerea. Este un risc pe care cred că nu merită să ni-l asumăm.

— Poate că există o cale de a micșora riscul, a sugerat Hastein. Avem nevoie de o bază pentru armata noastră. O bază destul de puternică încât francii să ezite să ne atace, dacă este apărată de o armată atât de mare ca a noastră. Cu o asemenea

bază ne putem proteja corăbiile și putem aștepta ca francii să facă o greșeală. Aflați în siguranță, putem să-i determinăm pe franci să joace după cum dictăm noi. Dar, fără ea, vom fi forțați doar să reacționăm la acțiunile armatei lor. Va fi ca și cum am juca hnefatafl. Cel care doar reacționează la mișcările dușmanului de obicei pierde.

— Ăsta nu este henfatafl. Nu ne jucăm cu piesele pe o tablă, a spus Ivar. Mutăm vase și oameni într-un ținut îndepărtat și ciudat. Ne aflăm în Francia. Unde am putea găsi o bază atât de puternică?

— În Ruda, a răspuns Hastein.

8. Ruda

— Trebuie să fii nebun! exclamă Wulf. Nu mi-aș trăda niciodată oamenii!

— Nu te gândi la asta ca la o trădare a oamenilor tăi, îi spuse Hastein. Poți salva multe vieți.

— Să salvez vieți? Ajutându-vă să puneți mâna pe oraș? Mă credeți prost?

Când Ragnar și Ivar plecaseră spre vasele lor, Hastein, care mă văzuse stând alături, mă trimisese să-l aduc pe Wulf de la bordul *Pescărușului*, unde era ținut legat și sub strictă supraveghere. Francul era vlăguit. Avea părul năclăit de sânge, iar fața îi era palidă deasupra bărbii albe, scurte.

— Vom lua Ruda cu sau fără ajutorul tău, îi spuse Hastein. Deși, fără tine, va fi o luptă grea și probabil vom pierde o mulțime de războinici.

— Nu-mi pasă dacă mor războinicii tăi, spuse Wulf. Sper să moară.

— Nu mă aștept să-ți pese de viața oamenilor mei. Dar, dacă își pierd mulți camarazi, războinicii mei se înfurie. Dorința lor de sânge și de răzbunare va fi mare și își vor vărsa mânia asupra oamenilor din orașul tău. Te-ai aflat în Ruda acum patru ani, când orașul a fost cotropit?

— Nu, eram plecat, spuse Wulf.

— Eu am fost acolo, îi spuse Hastein. Eu am fost cel care i-a condus pe războinicii care au atacat orașul. Când am reușit să intrăm în cele din urmă, mulți dintre oamenii noștri muriseră și încă și mai mulți erau grav răniți. Inimile noastre s-au umplut de furie și de dorință de răzbunare. Mulți oameni din Ruda au murit în acea zi, deși nu ar fi trebuit. Așa este războiul. Orașele care rezistă asediului plătesc un preț mare atunci când sunt, în sfârșit, învinse.

— Un preț mare? întrebă Wulf indignat. Pentru tine, astea sunt doar cuvinte. Ce știi tu despre prețul pe care l-a plătit Ruda? Când oamenii tăi au atacat orașul, fratele meu a fost ucis în timp ce încerca să-și protejeze soția. Doi dintre războinicii voștri au violat-o. L-au tăiat în bucăți atunci când a încercat să-i oprească.

Hastein ridică din umeri.

— Este exact cum îți spun. Dacă luptătorii noștri suferă pierderi masive atunci când asediem orașul, se vor înfuria și

vor căuta vărsare de sânge. Dacă se întâmplă acest lucru, nu vor putea fi controlați nici de mine, nici de altcineva. Cucerirea orașului nu este o ipoteză. Chiar *vom cuceri* și chiar v*om prăda* Ruda. Ești un prost dacă îți închipui lucrurile altcumva. Dar soarta oamenilor din Ruda se află în mâinile tale. Ajută-ne să luăm orașul rapid și cu puține pierderi de vieți omenești. Poate că cei din Ruda își vor pierde averile, dar măcar își vor păstra viețile.

Îmi era milă de Wulf. Nobilul îl punea în fața unei alegeri dificile. Am privit chipul lui Hastein, de parcă aș fi încercat să citesc gândurile ascunse în spatele ochilor săi albaștri. M-a întâmpinat o privire rece, neclintită. Hastein a rămas tăcut și i-a dat timp de gândire. În cele din urmă, Wulf a privit în zare și a scos un oftat puternic.

— Trebuie să garantezi siguranța familiei mele, a spus el. Nu trebuie să pățească nimic. Şi dacă oamenii află rolul meu în toată povestea asta, va însemna că sunt mort de îndată ce părăsești orașul.

— S-a făcut, a fost de acord Hastein.

A arătat înspre mine, apoi înspre Tore, care tocmai se apropiase.

— Când intrăm în oraș, acești doi războinici te vor urma la tine acasă și o vor proteja împotriva oricărui atac. Vor rămâne acolo cât timp vom ține Ruda sub asediu. Tu îi vei hrăni și îi vei adăposti. În schimb, ei îi vor opri pe ceilalți să atenteze la siguranța familiei tale.

Tore părea indignat. La fel și Wulf. A arătat înspre mine:

— Nu vreau ca omul ăsta să locuiască în casa mea, a protestat el. L-a ucis pe secundul meu. Alain era ca un fiu pentru mine.

Am scuturat din cap.

— Nu am omorât nici un om de pe vasul tău, i-am spus.

— Minți, m-a acuzat. Te-am văzut ținând blestemata aia de săgeată în mână și l-am văzut pe Alain căzând, străpuns cu ea.

— Nu am tras eu acea săgeată. Doar am recuperat-o. Săgețile sunt prea valoroase.

— Este adevărat, a intervenit Tore. Mă aflam lângă el pe puntea vasului nostru în timpul luptei. Nu el ți-a omorât omul.

Tore și cu mine ne-am privit scurt, apoi ne-am întors spre Wulf. Era mai bine să nu îi spunem că Tore fusese cel care îl omorâse pe Alain.

— Ţi-i ofer pe acești bărbați ca să-ți păzească familia, i-a spus Hastein lui Wulf. Nu pe alții. Nu decizi tu cum să le ordon oamenilor mei. Dacă nu dorești ajutorul lor, protejează-o singur.

— Sunteți niște diavoli păgâni, cu toții, a murmurat Wulf. Dumnezeu să vă pedepsească pentru păcatele voastre împotriva bunilor creștini.

— Cheamă-ți dumnezeul, dacă vrei, a spus Hastein. Nu ne temem de el. Şi nu cred că te va salva, după cum nu îți va salva nici familia. Numai noi putem face asta, pentru că noi deținem puterea acum. Dă-mi un răspuns. Ne ajuți sau nu?

— Ce vreți să fac? a întrebat Wulf.

Ca să mergem în susul râului, trebuia să vâslim cu putere. Călătoria noastră a fost încetinită încă și mai mult de ritmul vasului capturat, pe care Hastein insistase să-l luăm, considerându-l crucial pentru planul său. Nefericit denumit *Rândunica*, avea traversa de punte lată și, cu doar două perechi de vâsle, era clar că nu fusese construit pentru deplasarea rapidă. Torvald îi spusese lui Wulf că ar fi trebuit să-și numească vasul *Broasca Ţestoasă.*

— Insulți numele rândunelelor cu putina asta grasă și greoaie pe care o numești corabie, remarcase el. Rândunelele sunt păsări grațioase și iuți.

Avansând lent în amonte, am avut în dese rânduri ocazia să atacăm satele, iar numărul cailor noștri a crescut considerabil.

Echipajul *Pescărușului* nu a luat parte la aceste atacuri, spre nemulțumirea oamenilor săi. În călătoria în susul râului, Ragnar l-a pus pe Hastein să conducă vasul de negoț capturat, de vreme ce el insistase să-l ia. Zece membri ai echipajului *Pescărușului*, printre care Torvald, Tore și cu mine, au fost desemnați de Hastein să fie echipajul pentru vasul comercial, împreună cu Wulf. De restul oamenilor *Pescărușului* era nevoie pentru a vâsli.

Torvald a fost cel care s-a plâns cel mai mult din pricina acestei însărcinări. Tânjise să conducă atacul asupra unei

mănăstiri a francilor de la jumătatea drumului dintre mare și Ruda.

— Am atacat mănăstirea acum patru ani, mi-a spus. A fost o acțiune foarte profitabilă. Înalții prelați ai Hristosului Alb ne-au plătit douăzeci și șase de livre de argint ca să eliberăm preoții capturați acolo și încă șase livre ca să nu dăm foc mănăstirii. De-abia așteptam să atac din nou.

Hastein nu a fost deloc mișcat de dorințele lui Torvald.

— Vei cârmi această corabie în susul râului, având un avans de o jumătate de zi față de flota noastră, i-a spus. Dacă vreun franc anunță în Ruda că a văzut-o, vreau să pară că nu are nici o legătură cu forțele noastre. Ai răbdare. Îți vei primi recompensa în Ruda. Echipajul nostru va fi primul care va intra în oraș, așa că vei fi primul care-și ia partea de pradă.

Într-un sfârșit, Wulf l-a anunțat pe Torvald că ne aflam la mai puțin de o jumătate de zi de Ruda. Ne-am apropiat de malul râului, iar Torvald a trimis un bărbat în aval, într-o bărcuță, ca să anunțe flota.

Câteva ore mai târziu, un grup mare de războinici s-a apropiat, condus de Hastein și de Ivar. Apoi Ivar a trimis cercetași ca să studieze împrejurimile și să se asigure că nici un franc nu se afla prin preajmă ca să avertizeze Ruda. Ceilalți au pornit călare spre locul în care fusese ancorată *Rândunica*.

Hastein și alți zece războinici au descălecat și s-au cățărat la bord. Hastein s-a întors și a strigat înspre Ivar, al cărui cal bălțat mânca din iarba grasă de pe malul apei în timp ce stăpânul lui privea pregătirile noastre.

— Nu îți duce oamenii aproape de oraș înainte de lăsarea întunericului, i-a spus Hastein. Nu vreau ca francii să-și dea seama cât de aproape se află armata noastră. Dacă reușim să capturăm poarta orașului, vom arunca o săgeată aprinsă spre cer. Când vezi acest semnal, trebuie să veniți ca vântul. Vom fi prea puțini și nu vom rezista.

— Vom veni, a spus Ivar.

A ridicat un corn pe care îl ținea agățat de umăr. Fusese lustruit și împodobit cu argint la margine și la gură.

— Când auzi cornul acesta sunând, vei ști că suntem aproape.

Oamenii noștri au vâslit toți cu rândul, la bordul *Rândunicii.*

— Nu vreau să vâslească nimeni până obosește, ne-a spus Hastein. Cu toții vom avea nevoie de forță în lupta care ne așteaptă.

Întunericul învăluise râul de multă vreme, încetinindu-ne încă și mai mult progresul. Deodată, am văzut primele lumini care marcau prezența orașului. Păreau să plutească deasupra apei, ca și cum Ruda ar fi fost construit deasupra unei stânci. Mi-am spus părerea, făcându-l pe Wulf să râdă cu putere.

— Da, sunt stânci la Ruda, a spus el. Dar au fost construite de oameni. Ruda este înconjurat de ziduri înalte de piatră, cât doi oameni așezați unul pe umerii celuilalt. Acele lumini pe care le vezi, deasupra nivelului râului, sunt torțele purtate de paznicii care patrulează pe zidurile orașului.

Hastein ne spusese că Ruda era protejat de ziduri puternice, dar nu mă așteptasem la nimic de felul acesta. Hedeby, cel mai mare oraș din întregul ținut danez, avea doar un șanț și un zid din pământ acoperit cu palisade din lemn. Construcția unor ziduri masive din piatră de jur împrejurul orașului părea o lucrare supraomenească.

— Cum au construit oamenii din Ruda asemenea ziduri? l-am întrebat pe Wulf.

— Nu le-au construit ei, a răspuns. Zidurile au fost ridicate cu mult timp în urmă, de romani, cei care au stăpânit cândva aceste ținuturi.

Eram mulțumit că ne luptam doar cu francii, nu și cu romanii. Mă întrebam ce se întâmplase cu ei. Speram că nu francii fuseseră cei care îi alungaseră de pe aceste pământuri.

Când ne-am apropiat de oraș, opt dintre noi, inclusiv eu, Tore și Odd, ne-am pregătit. Ne-am ascuns armurile sub tunici simple, uzate, luate de pe la fermele și satele pe care le atacasem, și ne-am vârât coifurile în saci. Pe puntea prorei am făcut o targă din patru scuturi așezate peste două sulițe și am acoperit și fixat totul cu pelerine. Ne-am așezat armele în vârf și le-am acoperit cu o altă pelerină. M-am întins pe targă, jucând rolul unui membru al echipajului care, fiind rănit, trebuie transportat la țărm – rol pe care îl câștigasem pentru că eram cel mai ușor dintre noi. Doar Hastein avea mai mult decât un cuțit asupra lui – își vârâse sabia și teaca pe un crac al pantalonilor și își ascunsese mânerul sabiei sub tunică.

Ceilalți războinici de la bordul *Rândunicii* se lăsaseră pe vine, ascunzându-se în umbrele de pe puntea centrală, și se acoperiseră cu pelerinele pentru a ascunde orice sclipire a armelor sau a armurilor. Unii s-au strecurat sub prora și pupa, în spațiile în care fusese stocat vinul lui Wulf înainte să-l bem noi.

— Nu uita, i-a spus Hastein lui Torvald, pe care îl pusese să conducă oamenii rămași la bord. Când îmi auzi chemarea, aduci coifurile și restul scuturilor. Vom avea nevoie de ele.

Când vasul a trecut pe lângă marginea terenului defrișat care înconjura orașul, am auzit strigăte de pe ziduri și am văzut torțe pornind spre turnul care forma colțul de apărare din aval. La lumina focurilor, de-abia am reușit să zăresc un debarcader de-a lungul malului, sub ziduri. De mal fuseseră sprijiniți bușteni și stâlpi înguști, iar din loc în loc se vedeau vase și bărci andocate.

Wulf a cârmit vasul către un stâlp liber, în fața porții de lemn din centrul zidului. Torțele de deasupra ne urmăreau și se mișcau de-a lungul peretelui masiv, până când s-au oprit în mănunchi deasupra porții. Când ne-am apropiat de ponton, am văzut sclipirea sulițelor și a coifurilor. O voce dinspre zid a strigat într-o latină cu accent puternic:

— *Cu ce vas ați venit? Cine e acolo?*

— *E Rândunica, a răspuns Wulf. Sunt eu, Wulf.*

O voce diferită a vorbit de data aceasta dinspre grupul de paznici de pe zid.

— *Wulf, tu ești? Sunt eu, Otto!*

— Este un prieten de-al meu, i-a murmurat discret lui Hastein.

Apoi a strigat spre zid:

— *Otto? Da, eu sunt!*

— *Cum se face că te-ai întors aici acum, în miezul nopții?*

Wulf nu a răspuns imediat, căci se concentra să întoarcă *Rândunica* spre mal, lăsând curentul lent să o conducă până la chei. În acest timp, vâslașii își scoteau vâslele. S-a urcat pe margine și a legat o funie de la pupa de un stâlp, în timp ce Tore proceda la fel la prora.

De îndată ce vasul a fost asigurat, Wulf a rămas tăcut pe digul îngust, cu mâinile în șolduri, privind poarta și gardienii de pe zidul de deasupra. Brusc, a început să meargă în direcția

malului. M-am întrebat dacă are de gând să fugă la poartă și să-i avertizeze pe franci de prezența noastră. Pesemne același gând trecuse și prin mintea lui Hastein, pentru că a pășit pe marginea vasului și i-a șoptit lui Wulf când a trecut pe lângă el:

— Nu mai înainta. Nu poți fugi mai repede decât sulița mea.

Wulf a mai făcut câțiva pași. M-am gândit că este dispus să riște, dar, în cele din urmă, s-a oprit mai încolo de prora și a strigat către francii care priveau de pe ziduri:

— *N-am mai ajuns la Dorestad! Marea era plină cu nordici. Doar prin voia Domnului am reușit să-i vedem înainte să ne vadă ei și am reușit să scăpăm și să ne adăpostim pe râu.*

— *Nordicii se află pe râu acum,* a răspuns Otto. *Vasele lor au fost văzute nu departe de aici. Cum se face că nu te-au ajuns din urmă?*

— *Grația divină,* a spus Wulf. *Cu siguranță că El ne-a protejat și ne-a ascuns privirii lor. Chiar și așa, au fost pe-aproape. Chiar astăzi, la apusul soarelui, unul dintre vasele nordicilor ne-a zărit și a pornit pe urmele noastre. Trei dintre oamenii noștri au fost nimeriți de săgețile lor. Cred că am scăpat doar pentru că pirații se temeau să navigheze pe întuneric.*

Pentru a susține vorbele lui Wulf, am scos un geamăt lung, fără vlagă.

Francul care ne luase primul la rost a vorbit iar:

— *Va trebui să rămâneți pe vas până în zori. Contele a dat ordine. Nici una dintre porțile orașului nu va fi deschisă între apusul soarelui și răsărit cât timp nordicii sunt atât de aproape. Nu știm cât de repede vor veni.*

— *Dacă sosesc în noaptea asta?* întrebă Wulf. *Ştiu că nu pot fi foarte departe. Ne vor măcelări dacă ne găsesc aici. Trebuie să ne dai drumul înăuntru!*

Vedeam cum Otto, prietenul lui Wulf, se certa cu bărbatul care tocmai vorbise, dar erau prea departe ca să înțeleg ce spuneau. Wulf i-a strigat:

— *Otto, te rog, ai milă de noi! Nu ne lăsa să murim aici, în fața adăpostului. Ajută-ne! Lasă-ne să intrăm!*

Am scos din nou un geamăt, de data aceasta unul ascuțit, încheind cu ceea ce credeam eu că ar fi plânsete care înmoaie inima oricui. Tore, care se urcase din nou la bordul *Rândunicii* după ce legase prora, a murmurat:

— Parcă ai fi o femeie în durerile facerii. Sper că nu te vei comporta în halul ăsta dacă vei fi rănit cu adevărat.

Santinela de pe zid se îmbunase.

— *Bine, atunci. Intrați! Dar grăbiți-vă!*

Hastein a urcat pe chei, alături de Wulf. Mergea nițel șchiop din pricina sabiei ascunse în pantaloni. Şi-a pus un braț în jurul umerilor lui Wulf, ca și cum ar fi fost rănit și ar fi avut nevoie de ajutorul lui ca să ajungă până la poartă. Tore și Odd au transportat cu grijă targa până la marginea vasului și s-au aliniat pe chei, în spatele lui Hastein și al lui Wulf. Noi cinci ne-am apropiat de poartă, iar cei trei rămași au urcat și ei pe chei și au pornit în urma noastră. Astfel, mica noastră armată de opt oameni începuse atacul asupra orașului Ruda.

Când ne-am apropiat de zid, am văzut trei capete de franci, acoperite cu coifuri. Ne priveau de pe metereze. Doi țineau torțe ca să ne lumineze drumul sau poate ca să vadă mai bine cine se apropia. Unul dintre franci a arătat înspre noi și i-a spus ceva omului de lângă el. Acesta l-a chemat pe al treilea mai aproape și ne-a arătat cu mâna. Eram sigur că ne pricepuseră vicleșugul. Nici unul dintre oamenii noștri nu vedea ce făceau santinelele, pentru că toți încercau să-și ascundă fețele de franci. Voiam să-l avertizez pe Hastein, dar ne aflam prea aproape de zid acum și nu aș fi putut vorbi fără să fiu auzit și de franci.

Poarta, o singură ușă construită din bușteni groși, era destul de lată încât să lase o trăsură mai mică să treacă. Cu un scrâșnet din balamale, se deschise. Un singur războinic franc ținea o torță întinsă spre noi. Un altul stătea în drum, ținând neglijent o suliță în mână.

Când francul care venise să ne întâmpine a vorbit, l-am recunoscut după voce ca fiind Otto.

— Wulf, unde este Alain? Nu îl văd. Şi cine este acesta? a întrebat el, arătând înspre Hastein. Nu l-am mai văzut niciodată.

Wulf a apucat mâneca lui Otto și l-a zorit înapoi, prin poarta deschisă.

— Lasă-ne să intrăm rapid, a spus. Îți explic totul când suntem în siguranță. Alain este mort.

Wulf și Otto au trecut prin poartă, urmați îndeaproape de Hastein, și au intrat în tunelul scurt care trecea prin zidul

masiv. Doar câțiva pași mai erau de făcut și aveam să fiu înăuntru și eu, la adăpost de sulițele santinelelor de deasupra noastră.

Tore a intrat în pasaj ducând capătul din față al tărgii. Francul care stătea în drum s-a lipit de zid, ca să ne lase să trecem. Apoi Odd, care ducea capătul din spate al tărgii, s-a împiedicat de pragul din piatră al ușii, bălăbănindu-se. Targa s-a clătinat, așa că eu am apucat înnebunit de marginea unui scut, încercând să nu mă las aruncat la pământ. Simțeam stiva de arme alunecând sub mine. O sabie și o secure au căzut cu zgomot pe podeaua de piatră a tunelului, chiar în fața gardianului franc.

Acesta le-a privit fără să înțeleagă.

— *Ce e asta*? a întrebat el.

Tore a dat drumul tărgii și s-a întors spre franc. Apucându-l de umeri, l-a izbit cu putere de zidul tunelului, apoi l-a lovit în față cu cotul. Santinela a căzut în genunchi, iar Tore l-a lipit cu fața de piatră. Francul a încercat să se ridice în genunchi, dar Tore s-a urcat în spinarea lui, l-a apucat de cap cu amândouă mâinile și i l-a răsucit. S-a auzit un sunet îngrozitor, iar francul a rămas nemișcat la pământ.

Când Tore a dat drumul tărgii, capetele celor două sulițe au atins podeaua de piatră, eliberând scuturile, dezmembrând platforma improvizată și transformând-o într-un morman de haine, arme și scuturi. M-am rostogolit pe o parte, apoi am început să-mi caut arcul și tolba cu săgeți.

Otto, care, împreună cu Wulf și Hastein, ajunsese deja aproape de capătul tunelului, s-a întors și a pornit în goană spre noi. Hastein și-a scos sabia și teaca din ascunzătoare, apoi a înfipt lama sabiei în spinarea lui Otto cu atâta forță încât vârful i-a străpuns pieptul. Cu un strigăt înecat, francul muribund a căzut în genunchi.

— Este prietenul meu! a strigat Wulf.

— Ai spus că nimeni nu trebuie să cunoască rolul tău în toată afacerea asta, s-a răstit Hastein.

A pus un picior în spinarea lui Otto și i-a împins trupul, recuperându-și sabia.

Francii de pe zid strigau, întrebând ce se întâmplă. Ceilalți oameni ai noștri au alergat prin tunel și au început să-și scoată

armele din grămadă. Hastein a trecut pe lângă ei și s-a oprit chiar la intrare.

— Torvald! a strigat el. La mine! Repede!

De pe zidul de deasupra noastră s-a auzit un corn, care a dat alarma orașului adormit.

— *La arme, la arme!* a strigat o voce. *Nordicii atacă! Sunt la poarta râului!*

Am găsit arcul meu și pe al lui Tore unul lângă altul. I l-am aruncat pe al lui, apoi mi-am pus tolba cu săgeți pe umăr. Tore a trecut pe lângă mine și a ridicat-o pe a sa din grămadă. Săgeata cu foc era înăuntru.

— Trebuie să îi semnalizez lui Ivar, a spus el și a ridicat torța pe care o scăpase Otto, căzută acum lângă trupul său inert.

În timp ce Tore alerga spre poarta deschisă, un franc a apărut în capătul tunelului. Şi-a tras brațul înapoi ca să arunce o suliță înspre Hastein, care tocmai se lăsa pe vine ca să-și ia scutul din grămada de arme.

— Ai grijă! am strigat.

Hastein a ridicat privirea, apoi s-a aruncat în față. Sulița a trecut peste spinarea lui și l-a nimerit pe războinicul din spatele lui în burtă. Bărbatul a scos un urlet și a căzut peste Hastein.

Francul de la gura tunelului și-a scos sabia și s-a ascuns sub scut. O altă santinelă a apărut în spatele lui, cu o suliță pregătită.

— Odd, Halfdan, scăpați de ei! a strigat Hastein, împingând trupul rănitului și ridicându-se. Dacă ne țin prinși aici, în tunel, suntem condamnați la moarte!

Odd și cu mine am pornit prin tunel unul lângă altul, scoțând săgeți din tolbe și așezându-le în arcuri. Hastein venea în spatele nostru, urmat de ceilalți oameni. Doar Tore rămăsese în spate. Stătea în genunchi, lângă poartă. Torța arzândă se afla la picioarele lui, iar săgeata cu foc, acum aprinsă, era pregătită în arc.

Odd și cu mine am tras. Cei doi franci, aflați la doar câțiva pași, și-au ridicat scuturile în față. L-am țintit în picior pe bărbatul cu sulița. Acesta a țipat și a căzut pe spate, strângând sabia. Odd a înfipt o a doua săgeată în gâtul lui. Celălalt franc a luat-o la sănătoasa. Urlând ca un lup, Hastein a trecut în fugă pe lângă mine, urmat de alți doi războinici, iar francul s-a îndepărtat în goană.

M-am uitat la Tore. Ridicând privirea, bărbatul a ieșit cu grijă pe poartă, apoi s-a ascuns din nou la adăpostul tunelului. O suliță s-a înfipt tremurând în pământ, în locul în care se aflase cu doar o clipă mai devreme. Mai încolo, îi puteam vedea pe Torvald și pe restul războinicilor noștri de pe *Rândunica* apropiindu-se în fugă.

— Odd, Halfdan! a strigat Tore. Curățați zidul!

Odd și cu mine am alergat afară din tunel, cu arcurile pregătite. În dreapta noastră se afla o scară de piatră care ducea prin interiorul zidului la meterezele de deasupra. Hastein urcase deja jumătate și stătea deasupra trupului francului care fugise din tunel. Deasupra, pe bastion, mai rămăsese o singură santinelă. Se uita în jos, spre Hastein, ridicând o suliță ca să o arunce. Odd și cu mine am tras împreună, iar santinela s-a clătinat și a căzut, cu două săgeți înfipte în piept.

Odd a alergat înapoi la gura tunelului și i-a făcut semn cu mâna lui Tore. O clipă mai târziu, săgeata de foc a pornit pe cerul nopții.

Pentru moment, nu mai erau dușmani pe care să-i înfrângem, dar probabil aveau să-și facă apariția curând. Am scos tunicile care ne ascundeau armurile și ne-am pregătit armele. Îmi vârâsem pumnalul și securea în tolba de săgeți și am folosit răgazul ca să le transfer, prinzându-le de centură.

Torvald a ieșit tropăind din tunel, ducând un mănunchi de sulițe pe un umăr, urmat de ceilalți războinici de pe *Pescărușul* care se ascunseseră la bordul *Rândunicii*.

— Ai pierdut doar un om? l-a întrebat Torvald pe Hastein.

— Da, Olaf. E mort?

— Pe aproape. Sulița a mușcat adânc. Nu va mai apuca dimineața.

— S-ar putea să nu fie singurul, a răspuns Hastein. Până acum, norocul ne-a surâs, dar adevărata bătălie de-abia începe. Sper că Ivar nu va zăbovi. Ai adus coifurile?

Unul dintre bărbații care veniseră de pe vas a pășit înainte cu sacul plin de coifuri și i l-a întins lui Hastein pe al său, apoi a golit încărcătura pe pământ. În timp ce mi-l prindeam pe al meu, Tore a strigat:

— Priviți! Sus, pe zid!

Trei franci înarmați cu sulițe alergau de-a lungul bastionului, apropiindu-se dinspre stânga. Tore a scos o săgeată și a tras-o, înfigând-o în coapsa primului franc. Acesta s-a clătinat și a căzut, iar bărbatul din spatele lui și-a aruncat sulița înspre noi, apoi s-a lăsat jos și și-a apucat tovarășul rănit de sub brațe. Odd a tras spre el și l-a ratat, dar săgeata mea i s-a înfipt chiar în piept. S-a clătinat, apoi a căzut de pe metereze, trăgându-și camaradul după el. Cel de-al treilea franc s-a întors și a luat-o la goană. Tore l-a nimerit în spate.

— E ca și cum ai da jos veverițele dintr-un copac, s-a lăudat, apoi a alergat spre locul unde căzuseră trupurile primilor doi franci, la baza peretelui.

Bărbatul pe care îl nimerisem eu era nemișcat, dar celălalt gemea și se târa pe pământ. Tore și-a scos cuțitul și a tăiat gâtul rănitului, apoi a scos săgețile noastre din trupuri.

— Vom avea nevoie de ele înainte să se termine noaptea asta, pun rămășag, a spus el întorcându-se și întinzându-mi săgeata.

Zgomotul unor copite a răsunat pe strada care ducea la poartă, semnalând un contraatac. Un grup de franci călare și-a făcut apariția. Când ne-a văzut, cel din frunte și-a ridicat mâna și a dat un ordin. Călăreții s-au oprit și au început să se așeze în șiruri, unul după altul. Fiecare rând era compus din cinci oameni și se întindea pe toată lățimea străzii.

Nu mai văzusem niciodată asemenea războinici. Fiecare purta un coif, un scut și o cămașă de zale sau o armură din plăcuțe metalice. Mulți aveau, de asemenea, plăci de fier prinse la picioare, ca să-i protejeze. Cu toții erau înarmați cu săbii și sulițe lungi.

— Formați un zid din scuturi, repede! a strigat Hastein și micul nostru grup de războinici a format o linie în fața deschiderii tunelului.

— Aruncați sulițele spre fețele cailor! le-a strigat Torvald oamenilor, în timp ce formau linia. Faceți-i să se dea la o parte. Nu le permiteți să treacă peste noi.

Pe o voce mai domoală i-a murmurat lui Hastein, care stătea lângă el și se uita cum francii se așează în formație:

— Sunt prea mulți, a spus. Ne vor ataca în valuri, iar noi avem oameni doar cât să formăm o singură linie. Va fi prea ușor de spart. Să ne adăpostim în tunel?

— N-aș îndrăzni, a răspuns Hastein, scuturând din cap. Dacă ne retragem în tunel, ne pot bloca cu doar câțiva războinici, timp în care pot trimite alți oameni pe zidul de deasupra porții, ca să ne țină captivi în interiorul zidurilor, fără acces la întăriri. Trebuie să rezistăm aici până când sosesc Ivar și oamenii săi. Cumva, trebuie să-i împiedicăm să ne atace.

Hastein s-a întors și i-a vorbit lui Tore.

— Ia-i pe Odd și pe Halfdan. Voi trei sunteți singurii cu arcuri. Doborâți-le linia din față și împrăștiați-le rândurile.

Am înaintat și ne-am poziționat în fața zidului de scuturi. Francii se așezaseră deja în rânduri, iar războinicii din față își poziționau scuturile și sulițele gata să atace. Am căutat o țintă în timp ce îmi scoteam o săgeată din tolbă și o fixam în arc. Un franc din centrul rândului din față avea un drapel prins de suliță și le dădea ordine celorlalți călăreți. Am țintit spre fața lui, dar s-a mișcat prea repede și mi-a parat săgeata cu scutul. Tore l-a ales tot pe el ca țintă, dar săgeata lui a intrat adânc în pieptul calului. Săgeata lui Odd a nimerit în gâtul altui cal.

— Caii sunt ținte mai ușoare! mi-a strigat Tore. În felul ăsta doborâm călăreții, ca și cum am trage în ei.

Cei doi cai răniți s-au dat în spate, urlând de durere, în timp ce călăreții trăgeau de frâie încercând să-i controleze. Ceilalți războinici au început să-și dea caii înapoi în fața zbuciumului celor în agonie.

— Tragem împreună la semnul meu către ceilalți din primul rând, a spus Toke. Eu iau calul din dreapta, Halfdan pe cel de alături, iar Odd pe cel din stânga.

Am tras împreună. Eram trei oameni care se puneau cu o întreagă cavalerie.

— Trageți! a strigat Tore, iar săgețile noastre au pornit spre ținte.

Trăgând de atât de aproape, i-am măcelărit. Săgeata mea s-a înfipt până la jumătate în pieptul țintei. Calul a rămas nemișcat câteva secunde, apoi picioarele din față i s-au înmuiat și a căzut în genunchi. Călărețul și-a trecut piciorul peste capul animalului care se prăbușea și s-a eliberat.

Ţinta lui Tore s-a clătinat într-o parte și a căzut izbindu-se de peretele unei case de la marginea străzii. Călărețul a răcnit, căci piciorul îi fusese zdrobit de greutatea corpului animalului muribund. În partea opusă a străzii, calul pe care Odd îl

nimerise stătea nemișcat, cu capul atârnat în jos și cu șiroaie de sânge curgându-i din gură. În fața lui, calul pe care Odd îl țintise cu prima săgeată se agita înnebunit.

Calul căpeteniei, deși rănit mortal de prima lovitură a lui Tore, se zbuciuma și el. Călărețul, agățându-se disperat de căpăstru cu mâna stângă, a scos un pumnal de la brâu și l-a înfipt în gâtul calului. Sângele a țâșnit, iar calul s-a ridicat pe picioarele din spate, lovind aerul cu copitele din față și urlând de durere. Francul, un călăreț minunat, a reușit să-i înfigă din nou pumnalul, de data aceasta nimerind artera principală din gâtul animalului. Copitele din față au izbit pământul și animalul a căzut tremurând, cu șiroaie de sânge curgându-i din gât. Într-o clipă, căpetenia francilor s-a ridicat și a alergat înspre trupele din spate.

Călărețul care stătea pe primul cal țintit de Odd, după ce trăsese de frâie și îl lovise cu patul suliței, reușise să controleze cumva animalul rănit. Deodată, calul a pornit în galop spre noi, iar călărețul a scos un urlet de luptă și și-a fluturat sulița.

— Fugiți! a strigat Tore.

În spatele nostru, Hastein a spus:

— Repede, veniți înăuntru!

Tore, Odd și cu mine ne-am întors și am alergat înapoi spre scutul uman. Războinicii noștri ne-au făcut loc, apoi au închis din nou rândurile, cu vârfurile sulițelor creând un gard metalic sclipitor. La doar câteva clipe după ce am trecut printre rânduri, călărețul a pornit spre ei.

Deși zăpăcit de durere, calul nu voia să se năpustească asupra șirului de sulițe. În ultimul moment, s-a ridicat, iar francul din spinarea lui a început să-și înfigă lancea în oamenii noștri. Un războinic și-a scăpat sulița și s-a clătinat, ducându-și mâna la față. Alături de el, un altul s-a lăsat pe vine, cu scutul deasupra capului, ca să se apere de loviturile dușmanului. S-a aplecat încet în față și și-a înfipt sulița adânc în burta animalului. Calul a urlat de durere și s-a dat înapoi. Torvald și încă un războinic au țâșnit în față, l-au dat jos pe călăreț și l-au pus la pământ. Alți bărbați au înaintat, împungându-l cu lăncile. Câțiva au înconjurat calul și și-au înfipt sulițele în trupul acestuia, ca să-i oprească zbaterea.

— Regrupați-vă! a strigat Hastein. Refaceți linia!

În fața noastră, ceilalți franci, dându-și seama de vulnerabilitatea propriilor cai într-un spațiu atât de restrâns, au început să descalece. Câțiva au fugit în față, au ucis caii muribunzi și au tras călărețul rănit până într-o zonă sigură. Căpetenia lor și-a recuperat sulița, apoi a fluturat drapelul deasupra capului și a dat un ordin. Ceilalți bărbați au pășit în față și au format un bloc strâns în jurul lui, în fața cadavrelor cailor.

— Tore, du-i pe Odd și Halfdan pe zid! a ordonat Hastein. Încercați să-i împuținați și să câștigați timp pentru noi!

M-am întors și am alergat pe scări până în vârful zidului, cu Tore și Odd urmându-mă îndeaproape. Când am ajuns pe metereze, am privit în zare. Încă nu se vedea nici un călăreț, dar de undeva, din spatele liniei întunecate a pădurii care înconjura orașul, am auzit un sunet de corn.

Sub noi, comandantul francilor și-a ridicat sulița.

— Pentru Dumnezeu și regele Carol! a strigat.

Când Tore, Odd și cu mine am tras cu arcurile, francii au atacat, cu strigăte de luptă.

Alergând, francii își țineau scuturile cât de sus puteau, așa că prima noastră rundă de săgeți nu a doborât nici unul. Înainte să apucăm să tragem din nou, rândurile din față s-au izbit de linia noastră, împingând-o cu forța lor. Marginile liniei noastre i-au înconjurat pe franci, iar această îngemănare s-a transformat într-un haos în care războinicii se împungeau și se hăcuiau. Era imposibil să-i atacăm pe francii din primul rând fără a primejdui viața oamenilor noștri. În schimb, Tore, Odd și cu mine ne-am îndreptat săgețile asupra celor din spate. Am încetat să mai gândesc. Mă concentram doar asupra țintelor, trăgând săgeată după săgeată, imediat ce zăream o față sub scut, un gât expus ori un piept sau un umăr neprotejate. Ţinteam la mică distanță, iar loviturile erau mortale.

— Se urcă pe metereze!

Odd strigase avertismentul. M-am întors și am privit. Un grup de războinici franci se apropia de noi dinspre dreapta, cu conducătorul lor mergând pe vine și ținându-și scutul în față. Ochii de-abia i se vedeau de după marginea scutului. Războinicul din spatele lui ducea un arc și avea o săgeată pregătită.

Mă aflam cel mai aproape de franc.

— Tore! am strigat și m-am lăsat în jos, ca să poată trage pe deasupra mea. Eu trag la picioarele omului din față! Tu țintește sus!

Din spatele meu, Tore a răspuns:

— Sunt gata. Odd, continuă să tragi spre francii de dedesubt.

— Acum! am strigat și mi-am îndreptat săgeata spre picioarele francului.

Acesta a lăsat scutul în jos și a parat lovitura, dar săgeata lui Tore, trimisă la o secundă după a mea, l-a nimerit drept în față. Trupul i s-a încordat brusc, apoi a căzut pe spate, în brațele bărbatului de lângă el, făcându-l să-și scape scutul.

Rapid, am scos o altă săgeată și am pregătit-o în arc. Cel de-al doilea franc a lăsat trupul tovarășului să cadă de pe metereze. Chiar atunci, săgeata mea i s-a înfipt în piept. Cel de-al treilea franc a reacționat mai repede. Imediat ce l-am lovit pe războinicul din fața lui, l-a împins de pe zid pe muribund și și-a dat brațul înapoi, ca să arunce sulița și să fugă. Din spatele meu, Tore a înfipt o săgeată în coapsa francului. Acesta s-a clătinat, și-a scăpat sulița și a încercat disperat să apuce marginea zidului, dar s-a rostogolit urlând. În spatele lui, francii rămași s-au întors și au luat-o la goană.

Atunci, ceva care se mișca în spatele zidurilor orașului mi-a atras atenția și m-am întors ca să privesc. Dinspre pădure, cete de călăreți veneau în goană spre poartă.

Jos, Hastein și oamenii săi încă apărau intrarea în tunel, deși cu greu. Doar jumătate din oamenii noștri mai erau în picioare și fuseseră împinși înapoi până când rămăseseră umăr la umăr în fața intrării, cu Hastein și Torvald ancorând centrul a ceea ce mai rămăsese din linia noastră.

Francii, care se retrăseseră câțiva pași ca să se regrupeze pentru atacul final, își abandonaseră formația. Îi înconjurau acum pe Hastein și pe oamenii săi într-un semicerc, cu conducătorul lor în mijloc. Au început să înainteze din nou, cu săbiile și sulițele pregătite.

— Hastein! am strigat. Vine Ivar!

Chiar când rosteam aceste cuvinte, un tropăit de copite s-a auzit în afara zidului, semnalând sosirea primelor întăriri. Am scos o săgeată – ultima din tolba mea – și am tras-o spre căpetenia francilor.

L-am nimerit în umăr. Fiind acoperit cu o cămașă de zale, săgeata nu l-a rănit, ci a ricoșat în scutul războinicului din spatele lui. Totuși, impactul loviturii l-a surprins. S-a întors și și-a ridicat privirea spre zid, unde mă aflam.

Chiar atunci, Hastein și-a împlântat sulița în gâtul lui. Bărbatul a făcut un pas în spate, iar cei din jurul său au întins brațele ca să-l prindă.

Hastein și-a scos sabia din teacă și a fluturat-o deasupra capului.

— Cu mine! a strigat el. Doborâți-i!

El și Torvald s-au năpustit în mijlocul francilor, hăcuindu-i pe cei care își țineau căpetenia căzută în brațe. Restul oamenilor l-au urmat, zbierând furioși în fața a ceea ce părea moarte sigură. În spatele lor, războinicii lui Ivar își făceau apariția din tunel și se alăturau atacului.

Sosirea întăririlor și moartea căpeteniei au distrus moralul francilor. S-au întors și au luat-o la fugă în susul străzii, cu oamenii noștri pe urme, tăindu-i și înjunghiindu-i. Bătălia devenise un măcel și se îndepărta, trupurile francilor căzuți rămânând ca o mărturie a repeziciunii cu care avansau. Când zgomotele luptei au devenit tot mai slabe, niște sunete noi – țipete de frică – au început să străbată văzduhul nopții.

Tore și Odd au coborât scările în goană și s-au alăturat valului de războinici care intrau în oraș prin gura tunelului. Când a ajuns jos, Tore mi-a strigat peste umăr:

— Vino, Halfdan! Cele mai mari bogății se iau în primul atac!

I-am urmat pe scări, dar, când am ajuns jos, mi-am dat seama că nu mai am nici puterea și nici dorința de a mă alătura jefuirii orașului. Un val de oboseală m-a cuprins și am căzut pe treapta de jos, privind morții și răniții care acopereau pământul în fața mea. Supraviețuisem.

Wulf a ieșit din umbră și m-a apucat de mânecă, îngrijorat.

— Trebuie să mergem! L-am privit fără să-l înțeleg. Familia mea, mi-a explicat el. Stăpânul tău a spus că tu și celălalt războinic, cel cu pieptul ca un butoi, veți veni cu mine și îmi veți proteja familia. Celălalt a plecat cu luptătorii, dar tu trebuie să vii cu mine. Jaful a început deja.

Am oftat.

— Voi veni, am spus. Dar mai întâi trebuie să-mi recuperez niște săgeți. Nu-ți voi fi de nici un ajutor fără ele.

Am pornit printre morți și răniți, căutându-mi săgețile. Arcul meu era puternic și majoritatea săgeților se înfipseseră adânc. Era o muncă înfiorătoare. Chiar și când erau intacte, era nevoie să trag și uneori să tai ca să le scot din trupurile victimelor.

De trei ori am găsit săgeți înfipte în franci care încă mai trăiau. Prima dată, mi-am scos pumnalul și m-am apropiat cu grijă de bărbatul rănit. Gemea și strângea în mână săgeata care îi ieșea din piept. Când a tușit, sângele i-a țâșnit din gură. M-a privit cu ochi rugători. Dacă ar fi fost un cerb rănit, i-aș fi tăiat gâtul și nu mi-aș fi făcut probleme. Totuși, era un om și mi-am dat seama că nu-l puteam omorî așa, neajutorat. Mi-am lăsat săgeata în el și am mers mai departe.

Wulf m-a urmat prin câmpul de bătălie, frângându-și mâinile și îndemnându-mă să mă grăbesc. În timp ce noi căutam, Ivar a ieșit din gura tunelului, înconjurat de gărzi. Văzându-mă, m-a strigat.

— Tu ești omul lui Hastein, nu-i așa? Tânărul vânător! Cum merge bătălia?

— Francii au fost înfrânți și au fugit, am spus. Şiretlicul lui Hastein a funcționat, deși, odată intrați pe poartă, ne-am luptat din greu să rezistăm până când au sosit primele întăriri. Din echipajul *Pescărușului* vor lipsi mulți oameni după bătălia din această noapte.

— De ce te afli încă aici, dacă Hastein și restul oamenilor au plecat? Nu pari rănit.

Sensul întrebării lui Ivar era clar. Se întreba dacă eram un laș care fugise din bătălie. Eram prea obosit ca să mă simt jignit.

— Hastein mi-a ordonat să stau cu acest franc. A promis că îi vom proteja familia în schimbul ajutorului oferit. Dar mai întâi trebuie să-mi recuperez o parte din săgeți.

Ivar și-a ridicat capul și a ascultat. Sunetele bătăliei nu se mai auzeau. Totuși, țipetele deveneau tot mai puternice.

— Dacă francii au fugit de bătălia de aici, de la poartă, a spus, atunci sunt înfrânți, iar Ruda ne aparține. Frica se răspândește într-o armată mai rapid decât ciuma.

Wulf locuia pe o alee îngustă, nu departe de strada principală care ducea la poarta râului. A strigat înspăimântat

când a văzut ușa deschisă. M-am apropiat și am văzut că fusese scoasă din țâțâni și atârna de o singură balama.

— Am ajuns prea târziu, se văită Wulf și încercă să treacă pe lângă mine.

Am întins brațul și l-am oprit.

— Lasă-mă pe mine să intru primul. Așteaptă aici și ține-mi arcul.

Ştiam că nu ne va fi de mare folos în spațiul restrâns al casei.

Apropiindu-mă de ușa deschisă, am scos o secure de la brâu și am strâns cu putere mânerul scutului pe care îl luasem de pe câmpul de luptă. Încăperea era luminată de o torță pe care cineva o lăsase neglijent pe masă și de jarul din mica vatră aflată lângă peretele cel mai îndepărtat. Doi războinici – bărbați pe care nu i-am recunoscut, dar care erau danezi în mod evident – se aflau în cameră și căutau prin lucrurile lui Wulf. Adunaseră capetele unei pelerine în chip de boccea în care să-și care prada. Nu se mai vedea nimeni, deși, în dreapta vetrei, se zărea intrarea în altă cameră. Din întunericul acelei camere răzbătea un plânset firav.

Când am intrat în cameră, cei doi bărbați s-au întors, iar unul dintre ei și-a scos sabia din teacă. Războinicul cu sabia m-a privit cu răceală. Era înalt, cu păr lung și blond prins în două cosițe care îi atârnau pe umeri. Mustața lungă îi ajungea aproape până la piept.

— Această casă este a noastră, spuse el. Mergi în altă parte.

— Am fost trimis de către nobilul Hastein, i-am răspuns. Sunt unul dintre oamenii lui. Această casă aparține francului care ne-a ajutat să intrăm în oraș. Casa și toți cei care locuiesc sub acoperiș se află sub protecția nobilului.

Luptătorul blond și-a privit tovarășul și i-a făcut semn din ochi. Celălalt, care avea păr șaten și purta o vestă din blană neagră, a făcut un pas înapoi și a apucat scutul și sulița care se sprijineau de perete.

— Nu sunt obișnuit să primesc ordine de la un băiețaș căruia nici măcar nu i-au dat tuleiele, a zis bărbatul blond. Nu am de gând să mă obișnuiesc cu asta acum.

Bărbatul cu sulița a început să se miște în lateral, pentru ca el și tovarășul lui să mă poată ataca din unghiuri diferite.

Mi-am pus securea înapoi la brâu și am pornit spre ieșire, întinzând mâna înspre Wulf ca să-mi recuperez arcul.

Oboseala luptei mă amorțise, însă acum furia începea să mă cuprindă.

— Ați făcut două greșeli în această noapte, le-am spus celor doi care mă priveau. Fiecare dintre ele vă poate costa viața. Prima greșeală a fost că ați refuzat să plecați dintr-o casă aflată sub protecția nobilului Hastein. Nobilul i-a dat cuvântul acestui franc. Dacă jurământul său este încălcat prin acțiunile voastre, va trebui să muriți pentru a-i spăla onoarea. A doua greșeală a fost să mă insultați. În timp ce voi stăteați pe cai, dincolo de ziduri, eu m-am luptat ca să putem cuceri poarta. În noaptea asta, am omorât deja mai mulți oameni decât puteți voi număra pe degete. Credeam că voi omorî doar franci, dar aroganța voastră mă obligă să mă răzgândesc. Totuși vă mai dau o șansă. Plecați acum, fără să luați nimic, și vă las să trăiți.

Mergând cu spatele până în stradă, i-am dat scutul meu lui Wulf, am scos o săgeată din teacă și am pregătit arcul.

— Așteaptă! a strigat o voce dinăuntru. Bărbatul cu părul șaten apăru în dreptul ușii. Nu am știut că această casă se află sub protecția nobilului. Eu plec.

A luat-o tiptil în josul străzii. Câteva clipe nu s-a auzit nimic. Apoi, o femeie a început să țipe în casă. Wulf a exclamat speriat și s-a năpustit în casă.

— Bertrada! a strigat el.

— Rămâi pe loc! i-am spus și am pus o săgeată în arc. Nu te așeza în fața țintei mele. Eu pot s-o salvez. Tu nu poți.

Războinicul blond și-a făcut imediat apariția, luminat de torța care ardea pâlpâind pe masă. Ţinea o femeie îmbrăcată doar într-o cămașă albă, subțire. Cu un braț o apucase de mijloc, lipind-o cu putere de trupul lui, iar cu cealaltă mână ținea lama sabiei la gâtul ei.

Bărbatul a început să râdă.

— Așadar, asta s-a tocmit francul să salveze? Pe ea și pe plozii din cealaltă încăpere? Ascultă-mă, băiete, dacă vrei ca ea să trăiască. M-ai jignit. Nu știi cum să vorbești cu superiorii tăi. Lasă jos arcul, altfel îi tai gâtul în fața ta. Tu și cu mine ne vom lupta corp la corp și, înainte să mori, te voi învăța manierele.

M-a privit cu ochii lui albaștri, reci, așteptând o reacție. L-am privit și eu în ochi, fără să clipesc. În ochiul drept. Am dat drumul săgeții.

9. Mânia căpeteniei

— Trezește-te! Au venit din nou oameni la ușă!

Wulf mă scutura de umeri. I-am dat mâinile deoparte și m-am ridicat în picioare, străduindu-mă să-mi amintesc unde eram și ce se întâmplase.

Mai devreme, știind că alți jefuitori își vor face apariția, trăsesem cadavrul afară și îl așezasem lângă ușă, drept avertisment. Şezând pe pământ, cu picioarele întinse în față și cu spatele lipit de zidul casei lui Wulf, semăna cu un om care se așezase să se odihnească și adormise. Semăna. Ochiul distrus și pârâiașul de sânge care îi cursese pe față și pe piept transmiteau oricui trecea pe acolo că somnul era unul de veci.

Ori de câte ori se apropiaseră jefuitorii, stătusem în dreptul ușii, cu o săgeată pregătită în arc, și îi avertizasem.

— Această casă se află sub protecția nobilului Hastein. Mergeți mai departe.

Unii se uitau la cadavru și murmurau furioși, dar nimeni nu îndrăznise să mă provoace.

Odată cu ivirea zorilor, când străzile au fost năpădite de o lumină gri, tot mai puțini au început să treacă pe lângă casă. În cele din urmă, când primele raze ale soarelui au luminat acoperișurile, n-am mai văzut pe nimeni, nici franc, nici danez, mișcându-se prin oraș. Strigătele, râsetele și țipetele încetaseră cu totul. Până și prădătorii obosesc în cele din urmă și, atunci, victimele au și ele un răgaz.

Mi-am dat seama că nu mai puteam sta treaz.

— Scoală-mă dacă vine cineva, i-am spus lui Wulf și m-am ghemuit într-un colț, în prima cameră a casei sale.

Wulf procedase întocmai. De trei ori mă mai deșteptase, iar eu îmi reluasem poziția în dreptul ușii. Era tot mai greu să mă trezesc. Din fericire, trecătorii fuseseră doar războinici rătăciți, plimbându-se fără scop prin orașul asediat. Acordaseră foarte puțin interes casei ori mortului din fața ei.

De data aceasta însă lucrurile stăteau altfel. În timp ce mă frecam la ochi, încercând să alung ceața care-i cuprinsese, am auzit niște voci furioase afară. Mi-am ridicat arcul de pe jos și am pregătit o săgeată, ieșind în dreptul ușii și privind afară.

— El este! El este cel care l-a ucis pe Sigvid!

Era jefuitorul cu păr șaten, tovarășul celui pe care îl omorâsem. Arăta înspre mine și vorbea cu un grup de bărbați

care stăteau în stradă, în dreptul casei lui Wulf. Cu toții purtau coifuri și scuturi. Păreau furioși, gata de luptă.

— Înapoi! am strigat. Această casă se află sub protecția nobilului Hastein. A jurat că toți cei care locuiesc aici vor fi în siguranță. Voi ucide pe oricine încearcă să încalce jurământul nobilului.

Un războinic îndesat, cu fire albe în barbă, unul dintre puținii din grup care purtau cămașă de zale, a pășit în față.

— Cine ești tu de pretinzi că vorbești în numele nobilului Hastein? m-a întrebat el.

— Numele meu este Halfdan, am răspuns. Sunt una dintre gărzile lui.

Războinicul m-a privit în tăcere vreme de câteva secunde.

— Pari prea tânăr ca să te afli în slujba nobilului. Gărzile sale sunt războinici experimentați, aleși pe sprânceană.

Am ridicat din umeri. Nu-mi puteam schimba vârsta ori aspectul fizic. Acești oameni puteau să mă creadă sau nu.

— Îl servesc pe nobil, le-am spus. Sunt aici din ordinul său.

Bărbatul a arătat înspre cadavru.

— Numele acelui om este Sigvid. A făcut parte din echipajul meu și era din satul meu. Susții că nobilul a ordonat să ucizi un confrate danez?

— I-am spus omului tău că această casă se află sub protecția nobilului Hastein, dar a refuzat să plece și a amenințat că o omoară pe soția francului care locuiește aici. Dacă nu l-aș fi oprit, jurământul nobilului ar fi fost încălcat.

Luptătorul cu părul șaten a scuipat pe jos.

— Nu am venit aici ca să stăm de vorbă, s-a stropșit el. Sigvid era camaradul nostru. Am venit să-i răzbunăm moartea.

Bărbații au dat din cap în semn de încuviințare, fără să scoată nici un cuvânt.

— Mi s-a ordonat să apăr această casă, am repetat. Nu vă voi permite să intrați. Sunteți destui cât să mă ucideți, dar vă asigur că nu voi muri singur.

M-am dat înapoi în întunericul casei și mi-am ridicat arcul.

— Stați! a strigat războinicul cu barbă albă, întorcându-se spre oamenii săi. Eu sunt căpitanul aici. Eu decid dacă ne luptăm sau nu. Sau dorește vreunul dintre voi să mă provoace?

Nu a răspuns nimeni. Bărbatul cu păr șaten și-a întors privirea.

Căpitanul a arătat peste umăr, înspre mine.

— Acest războinic susține că este în slujba nobilului Hastein și că îi respecta ordinele. Poate spune adevărul. Dacă îl omorâți, nu se va înfuria nobilul? Nu va răzbuna oare moartea omului său?

— De unde va ști? a spus cel cu părul șaten. De unde să știe nobilul că l-am omorât? Eu nu îi voi spune.

— Nu voi ascunde un omor, a răspuns căpitanul. Ar fi comportament de Nithing. Noi nu suntem ucigași care pândesc pe întuneric și omoară atunci când nu îi vede nimeni. Trebuie să știu adevărul înainte să acționez. S-a întors cu fața spre mine. Această chestiune nu s-a încheiat, a spus. Îl vom găsi pe nobil și vom afla dacă ești cu adevărat omul lui. Dar, indiferent dacă îl servești sau nu, eu nu cred că ar fi trebuit să-l ucizi pe Sigvid. Numele meu este Gunulf. Ţine-l minte. Vei mai auzi de mine.

Arătând înspre cadavru, s-a adresat din nou oamenilor săi.

— Luați-l pe Sigvid. A fost camaradul nostru. Este datoria noastră să îl îngropăm.

Torvald și Tore m-au găsit după-amiază.

— Am căutat prin tot orașul casa lui Wulf, a spus Torvald. Ai creat probleme. Trebuie să te ducem în fața lui Ragnar, la palatul contelui de Ruda.

— Hastein va fi acolo? am întrebat.

— Da, a răspuns Torvald. Şi Ivar, și majoritatea căpitanilor. Flota a fost adusă în amonte, la Ruda.

— Ai fost acuzat de crimă, a spus Tore. Este cumva adevărat?

Întrebarea lui Tore m-a înfuriat. Era vina lui că mă aflam în această situație gravă. Dacă aș fi fost cu adevărat un ucigaș, în clipa aceea el s-ar fi aflat în pericol. L-am ignorat și am vorbit cu Torvald.

— Cineva trebuie să aibă grijă de Wulf și de familia lui, dacă eu trebuie să plec. Hastein a promis că vor fi protejați. Mi-a încredințat siguranța lor. Mie și lui Tore, am adăugat, privindu-l.

Torvald s-a uitat la Tore și a zâmbit. Acesta s-a înroșit la față.

— Nu te aștepta ca *eu* să rămân aici ca să fac pe dădaca francului și a familiei lui, se burzului arcașul.

M-am întors spre el.

— Este *datoria ta*, i-am replicat. Nobilul Hastein ți-a ordonat să-i protejezi, la fel cum mi-a ordonat și mie. Dacă ți-ai fi amintit acest lucru azi-noapte, poate că n-ar fi trebuit să-l omor.

— Deci este adevărat, a spus Torvald, scuturând din cap. Ai omorât unul dintre războinicii noștri.

— Nu sunt un criminal, am spus. Nu am avut de ales.

— Va trebui să-l convingi pe Ragnar de acest lucru, mi-a răspuns.

Contele de Ruda fugise din oraș de îndată ce aflase că nordicii străpunseseră poarta. Palatul lui, către care m-a condus Torvald, era cea mai mare clădire pe care o văzusem vreodată. Am pătruns printr-o ușă dublă, masivă, de stejar, am străbătut holul imens de la intrare pe care armata noastră îl transformase deja în grajd pentru caii capturați, și am urcat pe o scară grandioasă și unduitoare din piatră. Nu înțelegeam prin ce minune nu se prăbușea.

Am intrat într-o sală lungă, deschisă, luminată de soarele după-amiezii care pătrundea prin ferestrele înalte. O masă îngustă era așezată la un capăt. Hastein, Ivar și alți câțiva războinici – cu toții căpetenii, am presupus, de vreme ce căpitanii lui Hastein, Stig și Svein, se aflau printre ei – erau așezați la masă ori vorbeau în grupuri răspândite prin încăpere.

Ragnar pășea înainte și înapoi, în fața mesei. Corbul stătea pe umărul său stâng.

— Ştie vreunul dintre voi câți războinici am pierdut în atac? a întrebat Ragnar când ne-am apropiat. Ştie careva?

Nu a răspuns nimeni. Ivar părea plictisit și își scobea dinții cu unghia de la degetul mic. Hastein părea să se concentreze asupra celor două suluri de pânză întinse pe masă, în fața lui.

— Ah, Torvald, a spus nobilul, ridicând privirea, când ne-am apropiat. Te-ai întors și l-ai găsit pe Halfdan. Excelent! Uite ce a luat Stig din depozitul unui negustor azi-noapte. Aceasta este mătase. Am cumpărat-o de la el. Un sul de material era roșu-aprins, iar celălalt albastru-profund. Culorile sunt

minunate, nu găsești? a continuat el. Voi pune să se facă două tunici noi din ele.

Ragnar l-a ignorat pe Hastein.

— Ştiu eu câți au murit, a spus. Ştiu, pentru că sunt cel care conduce acest război și sunt responsabil pentru el. Douăzeci și șapte dintre războinicii noștri au murit și alți cincisprezece sunt răniți grav.

— A fost o victorie remarcabilă, a intervenit Ivar. Planul lui Hastein a fost înțelept și a funcționat bine.

— Echipajul *Pescărușului* a plătit un preț mare totuși, a spus Hastein. Opt dintre morți au fost oamenii mei. Şi avem și patru răniți.

Ivar a ridicat din umeri.

— Bărbații concurează între ei pentru a avea șansa de a naviga împreună cu tine, pentru că ești îndrăzneț. Ei știu că este adesea un mare risc, dar există și șanse mai mari de glorie.

Cuvintele lui Ivar mi s-au părut răutăcioase. Câți dintre morți nu aveau soții, acum rămase văduve, și copii, rămași orfani? Aceștia erau bărbați care îl serviseră pe Hastein cu loialitate și curaj. Nu crezusem că va accepta moartea lor atât de ușor.

Hastein s-a întors spre mine și a vorbit:

— Halfdan, tu vorbești limba francilor. Înainte de a pleca de la palat, în această după-amiază, vreau să îi chestionezi pe servitorii și pe sclavii contelui. Întreabă-i cine cosea veșminte pentru el. Voi pune aceeași persoană să îmi facă noile tunici.

— O victorie remarcabilă? îl întrebă Ragnar pe Ivar, nervos. Îți spun eu ce a fost remarcabil. Dintre cei douăzeci și șapte de morți, doar cincisprezece au murit în timpul bătăliei. Alți șapte au fost uciși pe la spate în timp ce erau prea ocupați să jefuiască și să violeze ca să apuce să-i zărească pe francii care i-au ucis. Şi cinci au fost uciși de oamenii noștri, camarazii lor, în certuri pentru comori sau femei.

Rostind acest ultim comentariu, Ragnar s-a întors spre mine și m-a privit. Am înghițit agitat și l-am privit pe Hastein, dar era ocupat să-și examineze sulurile de pânză. Oare nu știa de ce anume fusesem acuzat?

Ragnar și-a fluturat brațele spre pereții încăperii uriașe în care stăteam.

— Priviți acest palat! Priviți zidurile acestui oraș! Structuri admirabile, în întregime construite din piatră. Romanii le-au construit în urmă cu multe sute de ani și totuși stau în picioare, mai impunătoare decât orice casă ori palat al celor mai mari căpetenii ale noastre. Şi aceiași romani au luat în stăpânire numeroase ținuturi și popoare. O vreme, au condus lumea. Ragnar s-a oprit din mers și s-a întors spre Hastein și Ivar. Ce credeți că aveau romanii și noi nu avem? întrebă el. Ştie cineva? Îi pasă vreunuia dintre voi?

Ivar a privit pereții din jurul său, apoi tavanul înalt.

— Mulți sclavi? a sugerat el. Ar fi nevoie de sute de sclavi ca să construiești asemenea structuri.

— Disciplină! a urlat Ragnar. Corbul de pe umărul său a croncănit și și-a desfăcut aripile. Romanii aveau disciplină. Armata noastră nu are. Chiar înainte ca trupele francilor din acest oraș să fie eliminate, războinicii s-au răspândit și au început să jefuiască. A fost norocul nostru că francii nu s-au regrupat și nu au contraatacat. Lăcomia oamenilor noștri a fost atât de mare, încât unii și-au omorât propriii camarazi pentru pradă. Dar presupun că aceasta nu este nici o surpriză dacă până și cei mai mari căpitani ai mei sunt mai interesați să se ferchezuiască precum păunii decât să aplice disciplina printre războinici.

— Ştiu și eu câte ceva despre romani, a spus Hastein. Soldații lor erau doar sclavi forțați să servească în armată vreme de ani buni... sau până când mureau. Noi nu suntem romani. Noi suntem danezi. Toți războinicii noștri simt oameni liberi. Fiecare are libertatea de a risca totul și de a lupta în cadrul acestei armate în inima ținutului francilor. Ştii la fel de bine ca mine că ei nu vin aici ca să răzbune niște nelegiuiri străvechi pe care francii le-au comis contra poporului nostru. Vin pentru că speră să o ducă mai bine, ei și familiile lor, și pentru că speră să dobândească averi pe care nu le-ar avea niciodată dacă ar sta acasă, la ferma lor.

— O spui de parcă ar fi ceva nobil, a spus Ivar.

Cuvintele lui Hastein mă șocaseră. El ne spusese în noaptea aceea, pe țărm, că ne războim cu francii pentru a face din ținutul nostru un loc mai sigur. Oare nu credea cu adevărat acest lucru? Oare chiar îi atacam pe franci pentru câștigul nostru personal?

— După tine, nu suntem cu nimic mai buni decât căpeteniile irlandeze care cresc vite, își spun regi și povestesc despre eroismul hoților de oi, a spus Ragnar. Irlandezii nu fac nimic și se consolează cu povești glorioase. Romanii au cucerit lumea, iar faptele lor au supraviețuit în legendă și în aceste monumente de piatră. Şi noi am putea cuceri un imperiu. Nici un alt popor nu are războinici ca ai noștri și, cu toate acestea, ei nu vor fi niciodată grozavi dacă nu învață disciplina.

— Şi dacă am cuceri un imperiu, mă întreb cine l-ar conduce, a spus Ivar. Poate căpetenia de la cârma armatei cuceritoare?

— Mergi prea departe cu insolența, a sărit Ragnar. Dacă nu ai fi fiul meu...

— Da, a spus Ivar încuviințând din cap și aplecându-se în față. Şi dacă tu nu ai fi tatăl meu...

— Destul! a intervenit Hastein. Suntem conducătorii acestei armate. Nu trebuie să ne certăm între noi. La urma urmelor, Ragnar, a adăugat el, rânjind, ar fi o lipsă de disciplină și am da un exemplu prost oamenilor noștri.

Ivar a început să râdă în hohote și s-a lăsat pe spate în scaun. Hastein l-a ignorat și a continuat.

— Nu încerca să ne faci ceea ce nu suntem, Ragnar. Astăzi noi suntem cei victorioși. De ce ești nemulțumit? Ce dorești?

— Am adus o armată uriașă în ținutul francilor, a răspuns Ragnar. Avem șansa de a-i răni până în adâncul inimii. Nu vreau să prădăm câteva biserici și orașe, să furăm câteva femei și apoi să plecăm. Vreau ca francii să-și amintească multă vreme acest an, ca pe o epocă a războiului, a sabiei, un timp al lupilor. Vreau să se teamă de puterea danezilor și să nu mai îndrăznească niciodată să ne atace ținuturile. Nu pot tolera ca războinicii noștri să se omoare între ei. Trebuie să ne disciplinăm armata chiar acum.

Măcar Ragnar nu uitase de ce ne aflam acolo, dar ultimele lui cuvinte m-au înspăimântat.

— Ce propui? l-a întrebat Hastein.

— Trebuie să dăm un exemplu. Trebuie să le arătăm războinicilor noștri că nu vom tolera să se ucidă între ei. Vom spânzura pe cineva. Asta îi va face să se oprească.

Nu îmi plăcea direcția pe care o luau lucrurile.

— Ştii cine sunt ucigașii? a întrebat Ivar.

— Nu îi știm pe toți, a răspuns Ragnar. Patru dintre morți au fost uciși de alți danezi, potrivit camarazilor lor, dar ucigașii au fugit și nu au fost recunoscuți. Cunoaștem însă un ucigaș. Şi cred că asta e suficient. Dacă spânzurăm un om ca exemplu, întreaga armată va ști și va lua seama.

— Această discuție despre spânzurătoare este prematură. Presupui din start că moartea aceea a survenit în urma unei crime, a spus Hastein. Nu știm acest lucru.

— A fost un danez care a omorât alt danez, a răspuns Ragnar. Nu ne permitem să pierdem războinici în acest fel.

— Nu putem spânzura pe cineva așa, oricum, a protestat Hastein. Cazul trebuie mai întâi prezentat și dovedit.

— Nu avem timp de pierdut cu așa ceva, a exclamat Ragnar.

— Poate că tata are dreptate, a spus Ivar. La urma urmei, este vorba despre un singur om și ne aflăm la război, într-o țară străină. Poate că un asemenea exemplu va fi un lucru bun. Cine este ucigașul?

— Este unul dintre oamenii mei, a răspuns Hastein. Este Halfdan, care stă aici, în fața voastră.

Ivar s-a întors și a privit spre mine.

— Ah, acum înțeleg respectul tău brusc pentru lege, i-a zis lui Hastein.

Acesta și-a împins scaunul și s-a ridicat.

— Dacă îl execuți pe unul dintre oamenii mei pentru crimă, cazul trebuie discutat și judecat cum se cuvine. Te-am ales să fii căpetenia armatei noastre. Asta e tot. Nu am acceptat să ai putere de viață sau moarte asupra oamenilor mei. Nu m-ar urma dacă aș accepta așa ceva. Trebuie să respecți legea.

Fața lui Ragnar se făcuse roșie de furie. Corbul de pe umărul său croncănea agitat și îl ciugulea de ureche. Ragnar a înjurat și l-a pocnit, iar pasărea a protestat zgomotos.

— Francii nu au nevoie să ne atace, a spus el. Trebuie doar să aștepte, iar noi ne vom distruge propria armată din interior. Suntem doar o gloată. Nu merităm măreție.

— Suntem oameni liberi, a răspuns Hastein. Nu le dăm regilor noștri putere absolută. Chiar și ei trebuie să respecte legile. Asta este măreția noastră și nu ne vom preda.

Hastein și Ragnar au rămas în picioare, privindu-se în ochi. Mă temeam că, dacă discuția în contradictoriu va continua, s-ar putea ajunge la luptă. Mă temeam că întreaga noastră

campanie împotriva francilor se va încheia aici… și asta din vina mea.

— Nu am comis nici o crimă! am strigat. Nu este nevoie de ceartă. Chiar și Ragnar, când va auzi ce s-a întâmplat, va fi de acord că n-a fost o crimă.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dorit să le pot retrage. După cât de furios era, mă temeam că Ragnar ar fi fost fericit să omoare pe oricine, pentru aproape orice, iar spânzurându-mă pe mine ar fi fost cât se poate de mulțumit.

Ragnar, Ivar și Hastein s-au întors și m-au privit. Ivar a fost cel care a vorbit:

— Ei bine, atunci să auzim ce s-a întâmplat.

Ragnar s-a întors spre un grup mic de oameni care stăteau într-un colț al încăperii.

— Gunulf! a strigat el. Tu și omul tău, veniți imediat încoace!

Gunulf, căpitanul cu barbă albă pe care îl înfruntasem în acea dimineață, acasă la Wulf, s-a apropiat și s-a oprit alături de mine, în fața mesei lungi. Împreună cu el se afla bărbatul cu păr șaten.

— Spune-i nobilului Hastein și celorlalți căpitani de ce ai venit, i-a poruncit Ragnar.

— Am venit pentru că acest băiat, a spus Gunulf arătându-mă cu degetul, l-a ucis pe Sigvid, unul dintre oamenii mei. Pretinde că este una dintre gărzile tale.

Hastein s-a întors către mine și m-a privit un moment, apoi i-a vorbit lui Gunulf.

— Într-adevăr, este una dintre gărzile mele, spuse el. Vocea lui era blândă la început, dar a devenit tot mai vehementă, pe măsură ce a continuat să vorbească. Şi, în ciuda înfățișării sale, nu este un băiat. Este un războinic. S-a aflat alături de mine atunci când, împreună cu oamenii mei, am reușit să deschidem drumul pentru armata noastră, și a luptat foarte bine. De ce îl acuzi de crimă? Sper că nu irosești timpul căpeteniei noastre și al meu cu acuzații nefondate.

Cuvintele lui Hastein m-au mulțumit, dar m-a surprins tonul cu care le-a rostit. Căpitanii sunt în general oameni mândri și se simt ușor insultați. După culoarea de pe fața lui Gunulf, mi-am dat seama că se considera jignit. Furia îl făcea să arunce acuzații încă și mai vehemente împotriva mea.

— A fost o crimă! a răspuns bărbatul. O crimă comisă cu lașitate! Mi-a doborât omul cu un arc.

— Ne aflăm aici ca să aflăm ce s-a întâmplat, a spus Ivar.

Gunulf l-a privit, a inspirat adânc și apoi a continuat:

— Eu și jumătate din echipajul meu, inclusiv Sigvid, ne aflam printre călăreții pe care i-ați condus în atacul asupra Rudei din această noapte. Când am ajuns și am intrat pe poartă…

— O poartă pe care eu și războinicii mei, inclusiv Halfdan, aici de față, am asediat-o în timp ce tu așteptai în siguranță, în josul râului, a intervenit Hastein.

— Lasă-l să termine, s-a rățoit Ragnar.

Gunulf a continuat.

— Când am intrat în oraș, bătălia de la poartă se încheiase și, după sunetele care se auzeau, se mai dădeau lupte sporadice prin oraș. Echipajul meu s-a răspândit ca să caute pradă.

— Mie asta îmi sună a lipsă de disciplină, a spus Ivar sarcastic.

Ragnar l-a privit sever.

— L-ai văzut pe Halfdan omorându-l pe omul tău, Sigvid? a întrebat Hastein.

Gunulf a scuturat din cap.

— Eu nu mă aflam împreună cu Sigvid aseară, după ce a început jaful.

Ivar și-a dat ochii peste cap.

— Nu ai fost martorul faptei? a întrebat el. Atunci unde sunt dovezile care să sprijine acuzația de crimă?

— Eu nu, dar acest războinic a văzut-o, a spus Gunulf, indicându-l pe bărbatul cu păr șaten care stătea alături de el. Stenkil, aici de față, m-a căutat în această dimineață și mi-a spus că Sigvid era mort – ucis de un alt danez. Stenkil m-a condus până la o casă din oraș, unde am descoperit cadavrul lui Sigvid, în stradă. Acesta – Gunulf a arătat înspre mine – se afla acolo. L-am întrebat dacă el l-a omorât pe Sigvid și băiatul s-a lăudat cu asta. Drept căpitan al lui Sigvid, cer ca acest războinic să fie pedepsit și să se plătească wergild pentru familia celui ucis.

Ragnar s-a întors spre Hastein.

— Vezi? Omul tău a recunoscut. Nu este nevoie să mai pierdem timpul cu asta. Să aducă cineva o funie!

— A omorî nu înseamnă întotdeauna a comite crimă, i-a spus Hastein lui Ragnar. Eu am omorât mulți oameni, dar nu am comis nici o crimă. Nimic din ce ne-a spus Gunulf nu dovedește că Halfdan a comis o crimă.

Hastein l-a privit cu răceală pe Stenkil.

— Căpitanul tău spune că ai văzut ce s-a întâmplat. Spune-ne și nouă, ca să judecăm.

Stenkil i-a povestit lui Ragnar ce se întâmplase în noaptea de dinainte. Spre surprinderea mea, istorisirea lui era mai mult adevăr decât minciună – a recunoscut că le spusesem, lui și lui Sigvid, că acea casă se afla sub protecția lui Hastein și că le ordonasem să plece.

— Eu am plecat, a adăugat, dar Sigvid a rămas.

— Cuvintele acestui tânăr te-au convins să pleci? a întrebat Ragnar, părând surprins.

Ivar, care părea să vadă totdeauna lașitatea din alții, îl privea pe Stenkil cu dezgust.

— A amenințat că ne omoară pe amândoi cu arcul.

— Dacă ai plecat, atunci nu ai văzut crima, nu? l-a întrebat Hastein. Nu știi ce s-a întâmplat.

— Nu, a recunoscut Stenkil. Nu am văzut crima. Dar mai târziu în noaptea aceea am trecut din nou pe lângă casă și am văzut cadavrul lui Sigvid afară. Iar acest băiat a recunoscut în fața lui Gunulf, în această dimineață, că l-a omorât.

Hastein l-a privit pe Ragnar.

— Eu nu am auzit nici o dovadă cu privire la crimă, a spus el. Încă mai crezi că ar trebui să-l spânzurăm pe Halfdan?

Ragnar s-a uitat cu răceală la Hastein, apoi s-a întors spre mine.

— Ai ceva de zis? m-a întrebat.

— Recunosc, l-am omorât pe Sigvid, am spus, dar nu am comis o crimă. Nobilul Hastein își dăduse cuvântul căpitanului franc: dacă Wulf ne ajuta să intrăm în oraș, atunci el și familia lui primeau protecție. N-am făcut decât să urmez ordinele căpitanului.

— Cum a survenit omorul? a întrebat Ragnar.

— Sigvid mi-a spus că o va ucide pe nevasta lui Wulf dacă nu las arcul jos și nu mă lupt cu el bărbătește. Ţinea sabia la gâtul ei atunci când a rostit amenințarea.

— De ce nu te-ai luptat cu el? m-a întrebat Ivar. Îți era frică?

— Nu. Nu îmi era frică, dar nu eram sigur că îl pot înfrânge în lupta corp la corp, am răspuns. Ştiam că trebuie să protejez jurământul dat de nobilul Hastein lui Wulf. Am făcut ceea ce a trebuit pentru a păstra intactă onoarea nobilului. Dacă aș fi ales să mă lupt cu Sigvid, mi-aș fi plasat mândria înaintea datoriei față de stăpân.

Ivar s-a lăsat pe spătarul scaunului, amuzat.

— Înțeleg, a spus el, dând din cap. L-ai omorât pe Sigvid pentru că era cea mai sigură cale de a respecta un ordin pe care ți-l dăduse căpitanul tău. Apoi s-a întors spre Ragnar. Mie mi se pare că este un războinic disciplinat. Nu ești de acord, tată? Doar nu vrei să-l pedepsești pentru disciplină și obediență? Gândește-te la mesajul pe care îl transmitem armatei noastre.

Pentru o clipă, Ragnar a părut pe punctul de a da un răspuns mânios, dar a scos un oftat lung și a clătinat din cap.

— Ai dreptate, i-a spus lui Hastein. Aceasta nu a fost o crimă. A fluturat mâna spre mine. Pleacă, mi-a spus. Omori repede – poate prea repede –, dar, în aceste circumstanțe, nu ai făcut nici o greșeală.

Gunulf părea indignat.

— Cum rămâne cu familia lui Sigvid? a întrebat el.

— Halfdan nu a făcut nimic rău, dar ți-a omorât omul, a spus Hastein. Voi plăti eu wergild, iar tu o vei duce familiei sale.

Ragnar a scuturat din nou din mână.

— Așa să fie.

— Oamenilor mei nu le va plăcea asta, a spus Gunulf. Sigvid a fost camaradul lor.

— Nu-mi pasă dacă le place sau nu, i-a replicat Hastein. Lucrurile sunt stabilite. Căpetenia noastră a fost de acord, după cum ai auzit. Dacă vreunul dintre oamenii tăi rupe pacea din pricina asta, se va întâlni cu mânia lui… și a mea.

Am dat să plec. Hastein m-a chemat înapoi.

— Halfdan, nu uita să vorbești cu servitorii. L-am privit confuz. Servitorii contelui de Ruda, m-a lămurit și a arătat spre sulurile de mătase de pe masa din fața lui. Întreabă-i cine croia veșmintele. Pentru tunicile mele.

Torvald m-a însoțit până la casa lui Wulf. Am tăcut pentru o vreme, gândindu-mă la cele întâmplate. Pentru prima oară, Torvald părea mulțumit să meargă în tăcere.

În cele din urmă, am deschis gura.

— De ce îi urăște Ragnar pe franci atât de mult? am întrebat.

Torvald a părut surprins.

— Nu îi urăște, a spus el. Ei ne sunt dușmani. El este căpetenia noastră. Dorește ca armata noastră să câștige, iar a lor să piardă.

— Mi s-a părut plin de furie astăzi, am răspuns. Furie față de Hastein, față de Ivar. Şi furie față de franci. Mi se părea că nu dorește doar să-i învingă, ci să-i distrugă cu totul.

— Ragnar este tot timpul plin de furie, mi-a spus Torvald. Are sânge regal în vine și toți oamenii știu că este cea mai mare căpetenie a danezilor. Îl roade faptul că Horik este rege, iar el nu. Nu crede că Horik este mai bun ca el. Dar Ragnar este, mai presus de toate, un om de onoare și, atunci când Horik a fost numit rege, după moartea tatălui său, Ragnar a jurat să-l accepte și să-l respecte. Nu își va încălca jurământul, indiferent cât de mare îi este ambiția. Ragnar ar prefera să fie rege fără tron decât bărbat fără onoare.

Şi eu simțisem cândva o dorință care mă măcinase și îmi otrăvise inima. Fusesem sclav și tânjisem să fiu liber... și războinic. În cele din urmă, visul meu a devenit realitate. Mă întrebam dacă Ragnar avea să-și găsească vreodată regatul.

10. Sânge sau bere

La trei zile după ce am cucerit Ruda, Torvald a venit din nou acasă la Wulf, în căutarea mea.

— Vine Bjorn Coaste de Fier, mi-a spus, împreună cu restul flotei noastre din Limfjord. Unul dintre grupurile de războinici i-a văzut și a trimis un călăreț ca să-l anunțe pe Ragnar. El și Hastein se află chiar acum pe drumul spre poarta râului, ca să-i întâmpine. Eu merg să privesc. Vrei să vii și tu?

Îmi doream, dar Hastein îmi ordonase să-i protejez pe Wufl și pe familia lui și nu îmi spusese să renunț. Oare cât timp trebuia să îi păzesc? Nu mai fusesem niciodată responsabil pentru siguranța altora, iar această datorie atârna cu putere pe umerii mei. Mă săturasem de Wulf, de familia lui și de faptul că eram închis în casa aceea mică, lipsită de aer. Nu părăsisem locul nici măcar o clipă de când mă întorsesem de la palat, cu două zile înainte. De ce nu împărțea Tore această datorie cu mine?

Am privit cu regret cum Torvald pornea în josul străzii, picioarele lui lungi ducându-l departe de ochii mei. Apoi m-am întors în interiorul întunecat al casei lui Wulf.

Bertrada, soția lui Wulf, stătea aplecată peste un vas de fier agățat deasupra focului din vatră. Începuse pregătirile pentru cină. Focul îi lumina fața. O șuviță din părul negru, strălucitor i-a ieșit de sub bonetă, atârnându-i în fața ochilor. A vârât-o înapoi sub bonetă, plictisită. În cele trei zile de când mă aflam în casa ei, nu o văzusem niciodată zâmbind. Copilul ei cel mare, o fată de nouă ani pe nume Adela, stătea în genunchi pe podea, lângă vatră. Rareori se îndepărta de mama ei. Din când în când o vedeam privindu-mă cu ochi speriați.

Wulf stătea la masă împreună cu cel mai mic dintre copii, un bebeluș, pe care îl ținea în poală. Asemenea restului familiei, nici el nu ieșise din casă din noaptea în care orașul fusese asediat.

— Bere? i-am spus Bertradei. Poți să-mi dai niște bere? Mi-e sete.

Bertrada se ridică, mă privi înfricoșată, apoi se uită agitată spre Wulf. Am înjurat, amintindu-mi că, spre deosebire de soțul ei, femeia nu îmi înțelegea limba.

Am simțit un val de furie. Îi salvasem viața, probabil și pe ale copiilor ei, și, cu toate acestea, se temea de mine. Ce fel de recunoștință era asta?

— Bere! am spus, de data asta vorbind în latină. Vreau bere.

Wulf și-a ridicat privirea, vorbindu-i nevestei peste umăr.

— *Toarnă o cană de bere pentru Halfdan.*

— Mă vrei plecat de aici, nu? i-am zis. Plecat sau mort.

— Ești danez, mi-a răspuns furios. Te aștepți ca oaia să primească voioasă lupul în țarcul ei?

Bertrada a așezat o cană de pământ plină cu bere pe marginea mesei, apoi s-a îndepărtat de mine. Am luat o gură. Era bere slabă, care, după gust, părea să fi fost amestecată cu apă. Oare era tot ce aveau mai bun în casă ori era o băutură specială pentru musafirul lor nepoftit?

Simțeam cum furia clocotește în mine. Am încercat să o potolesc, dar îmi era greu, la fel cum îmi era greu să dau pe gât berea lui Wulf. Poate că, dacă ajungeam să ne cunoaștem mai bine, avea să vadă în mine un om, nu doar un danez.

— Soția ta este mult mai tânără decât tine, i-am spus lui Wulf, încercând să fac conversație. Iar copiii tăi sunt prea mici pentru un bărbat cu barba albă.

— Este a doua soție a mea, mi-a răspuns francul. Şi doar bebelușul este copilul meu. Primul soț al Bertradei a fost ucis ultima dată când danezii au asediat Ruda. A fost unul dintre soldații contelui. Eu mi-am pierdut prima soție atunci și cele două fiice. Amândouă erau mai mari decât Adela.

— Soția și fiicele tale au fost ucise?

— Nu am spus asta. Am zis că le-am pierdut. Danezii le-au luat. Dacă aș fi fost aici, poate că aș fi putut plăti o răscumpărare pentru ele, dar eram plecat la Dorestad. Când m-am întors, danezii părăsiseră deja orașul.

Fără îndoială că soția și fetele lui Wulf fuseseră vândute ca sclave. Nu era de mirare că inima acestui bărbat era plină de ură la adresa danezilor.

— Nu am făcut parte din flota care a asediat Ruda atunci, i-am spus.

— Ești danez, a pufnit el.

Iar el era franc. Ar fi trebuit să-l urăsc pentru ceea ce făcuseră strămoșii lui atunci când ei ne atacaseră ținuturile? Mă săturasem. Simțeam nevoia să fiu cu oameni care nu mă

dispreţuiau. M-am apropiat de colţul în care îmi aranjasem un pat şi am ridicat securea din grămada de arme şi echipament.

— Ce faci? a întrebat Wulf.

Simţeam frica din vocea lui. Oare credea că aveam să-l omor? Mi-am vârât securea în cingătoare, lângă pumnal, şi m-am întors spre el.

— Eu ies, i-am spus. Să nu-mi atingi lucrurile. Mă întorc mai târziu.

— Pleci? Cine ne va proteja?

— Mi se pare ciudat ca o oaie să pună o asemenea întrebare lupului, am răspuns. Blocaţi uşa după ce plec şi aveţi grijă de voi.

L-am ajuns pe Torvald din urmă când străbătea ultima parte a străzii care ducea la poarta râului. Acolo ne atacase cavaleria francilor, iar Tore, Odd şi cu mine le doborâserăm caii. Singurele semne ale bătăliei erau nişte pete întunecate pe jos.

— Credeam că nu vii, a spus Torvald.

— M-am răzgândit.

S-a întors spre mine şi m-a privit.

— Eşti furios, a remarcat.

M-a deranjat faptul că îşi dăduse seama.

— Nu sunt, i-am replicat. De ce spui asta?

— Te trădează faţa şi sunetul vocii. Am mers în tăcere câteva clipe, apoi Torvald a vorbit din nou. Sânge sau bere.

— Poftim?

— Sânge sau bere, a repetat el. Aşa tratez eu furia. Nu îmi face bine să o ţin în mine. E ca şi cum aş avea o ţepuşă înfiptă atât de adânc încât nu pot să o scot. Supurează şi otrăveşte. Îmi înceţoşează gândurile şi îmi blochează intestinele.

Nu îmi era clar dacă furia sau ţepuşele aveau acest efect asupra lui, dar eram mulţumit că nu reacţionam la fel la ele.

— Ce legătură au sângele şi berea cu toate astea? l-am întrebat.

— Eu sunt un om binevoitor, a explicat Torvald. De obicei, este greu ca cineva să mă înfurie. Dar dacă se întâmplă, scap de furie vărsându-i sângele.

— Iar berea?

— În unele cazuri, nu este posibil să scap de furie prin sânge. De exemplu, uneori mă înfurie Hastein. Nu pot să-i vărs sângele pentru că este prietenul şi stăpânul meu. În schimb,

beau. Berea are asupra mea efectul pe care îl are apa aruncată peste foc. Dacă beau destulă, mă simt întotdeauna mai bine. Cine te-a înfuriat?

Am scuturat din cap.

— Sunt supărat doar, am răspuns. Pe Wulf, pe familia lui, pe Tore... Chiar și pe Hastein.

— În mod clar sângele nu te poate potoli. Cred că ai nevoie de bere.

Când ne-am apropiat de tunel, am văzut că poarta din capăt era deschisă. Trei paznici – danezi, desigur – o păzeau de pe metereze.

Nu mă mai întorsesem la râu din noaptea în care atacasem orașul. În trei zile, zona din afara zidurilor fusese transformată. Chiar în aval, o insulă lungă, curbată într-o parte și dreaptă în alta, ca un arc, împărțea râul în două canale. Majoritatea vaselor flotei noastre erau ancorate pe malurile acesteia, iar corturile erau înghesuite pe ea. Mai multe bărci fuseseră legate în capătul de jos al insulei. Pe când priveam, o barcă a pornit spre chei, în fața porții râului.

Câteva corăbii, printre care *Pescărușul și Corbul* lui Ragnar, erau ancorate lângă malul de sub zidul orașului. Nu fuseseră ridicate corturi pentru echipajele acestor nave, deși velele fuseseră întinse deasupra punților. Pentru a încheia transformarea armatei noastre într-o fortăreață militară, fuseseră săpate șanțuri adânci de apărare, pornind de la zidul orașului și până la marginea apei, pentru a proteja de atac zona cheilor și vasele ancorate acolo. Din pământul și pietrele scoase pentru crearea șanțului fusese ridicat un zid de pământ în interiorul perimetrului fiecărui șanț de către francii din oraș, care lucraseră sub atenta supraveghere a gardienilor danezi.

— Insula pare mult mai confortabilă pentru campare, am remarcat. De ce vasul nostru a ancorat pe partea asta și de ce nu avem corturi ridicate încă?

— Doar câteva dintre vasele căpitanilor sunt ancorate aici, mi-a explicat Torvald. Ale lui Ragnar, Hastein, Ivar și ale altor câțiva. Majoritatea oamenilor de pe aceste vase stau în palatul contelui. Noi suntem noua garnizoană din Ruda. Doar un mic grup de paznici rămâne la bordul acestor vase. Torvald adăugă rânjind: Tore se ocupă de paza *Pescărușului*. Este pedeapsa

pentru că nu te-a ajutat să-i aperi pe Wulf și pe familia sa în noaptea asediului.

Am fost mulțumit să aflu că Hastein și-a dat seama că Tore îi ignorase ordinul. Mă așteptam însă ca pedeapsa să răcească și mai mult relațiile dintre mine și Tore.

— Privește! mi-a spus Torvald. Vin.

Un vas lung își făcu apariția de după cotitura râului. Vâslele se mișcau în ritm. Două coarne roșii, lungi țâșneau deasupra capului auriu care decora etrava. O clipă mai târziu, alte vase au apărut în urma acestuia, urcând pe râu cu aceeași viteză.

— Este *Taurul Auriu,* m-a lămurit Torvald. Vasul lui Bjorn.

În timp ce Bjorn și ceilalți își croiau drum spre țărmul de sub zidul orașului, Torvald și cu mine am urcat la bordul *Pescărușului*.

— Vom găsi bere aici, m-a asigurat Torvald. Hastein a trimis un butoi din oraș pentru Tore și pentru ceilalți care stau de pază.

Avea dreptate. Un butoi era așezat pe puntea pupei. Tore, care îi degustase conținutul, stătea alături.

— Hastein te-a trimis? l-a întrebat Tore pe Torvald, bălmăjind nițel cuvintele. Acum sunt eliberat din misiune?

— Da, l-a asigurat Torvald, scuturând cu putere din cap. M-a trimis pe mine. La fel și pe Halfdan. Vrea să gustăm berea și să ne asigurăm că este de calitate, de vreme ce tu vei sta aici timp îndelungat.

Torvald și cu mine am umplut o cupă și am trecut-o de la unul la altul. A fost nevoie să o umplem de mai multe ori ca să ne dăm seama de proprietățile băuturii aceleia maronii. Era mult mai puternică decât cea pe care mi-o oferise Wulf. Măcar unii franci se pricepeau să facă bere.

— Ai avut dreptate, i-am spus lui Torvald și am râgâit. Mă simt mai bine acum.

— Am auzit că Ragnar voia să te spânzure, mi-a spus Tore.

Şi el continua să evalueze calitatea berii. Băutura părea să-i fi schimbat dispoziția, de obicei ursuză. Mă bucuram. Mă așteptasem să fie furios pentru felul în care îi vorbisem ultima oară, dar aparent uitase… sau berea îi ștersese asta din minte.

— Doar pentru o scurtă vreme, l-am asigurat. Odată ce a înțeles că sunt un războinic disciplinat, s-a răzgândit.

Tore a încuviințat, puțin confuz, apoi și-a reumplut cupa.

Deja o mulțime de oameni coborâseră de pe vase și se strângeau în jurul fâșiei înguste de pământ dintre zidul orașului și râu.

— Priviți, a spus Torvald, arătând înspre poartă. Iată-i pe Hastein și Ragnar. E și Ivar cu ei.

Cârmaciul a străbătut puntea și s-a apropiat de proră. Tore și cu mine l-am urmat încet, având grijă să nu vărsăm băutura din cupele pline ochi.

— Bine ai venit, frate. Cum a fost călătoria de la Limfjord? spunea Ivar când noi am ajuns la proră.

El, Ragnar și Hastein nu se aflau departe de locul în care prora *Pescărușului* se odihnea pe malul râului.

Bjorn stătea în fața lor, cu mâinile în șolduri, privind zidurile orașului. Mulțimea tot mai mare de războinici din vasele proaspăt sosite se adunase în spatele lui. Nu mi-aș fi dat seama că Bjorn și Ivar sunt frați. Ivar era înalt, suplu și semăna la față cu tatăl său, în timp ce Bjorn era mai scund, avea piept robust, umeri puternici și o burtă rotundă, de parcă ar fi ascuns un butoi cu bere sub tunică.

— Am avut și călătorii mai proaste, dar și mai bune, i-a răspuns Bjorn. Am fost încetiniți de vântul potrivnic și ne-a prins o furtună dincolo de coasta Frisiei. Am pierdut un vas, dar am reușit să salvăm mai bine de jumătate din echipaj.

— Câte vase mi-ai adus? a întrebat Ragnar.

— Douăzeci și nouă, l-a lămurit Bjorn. Socotindu-l și pe al meu. Pe toți zeii, zidurile astea sunt înalte. Cum ați reușit să asediați orașul?

— Printr-un șiretlic, a spus Ivar. A fost de fapt ideea lui Hastein.

Bjorn a rânjit și l-a bătut prietenește pe umăr pe Hastein, spunându-i:

— Întotdeauna ai fost înțelept.

Vreo douăzeci dintre bărbații care stăteau în spatele lui Bjorn s-au întors și au luat-o spre poartă. Hastein și Ragnar au schimbat o privire.

— Stați! a strigat Ragnar. Nu intrați în oraș.

— De ce să nu intre? a întrebat Bjorn. Bărbații aceștia au petrecut mult timp pe mare și doresc să simtă pământul sub picioare și un acoperiș deasupra capului. Şi suntem pregătiți

pentru comorile pe care francii le vor împărți cu noi. Nu ne-am oprit pentru nici un atac pe drum.

— E totuna, a spus Ivar. Nu cred că grupurile noastre de războinici au lăsat prea multe comori pentru voi în josul râului.

— Armata noastră a campat pe insulă, i-a zis Ragnar lui Bjorn. Du-ți vasele și oamenii acolo. Orașul a fost jefuit în noaptea în care l-am asediat, dar acum este din nou calm. Îmi doresc să rămână astfel, pentru că s-ar putea să rămânem aici o vreme. Orașul va fi mai ușor de păstrat dacă locuitorii sunt lăsați în pace.

Decizia lui Ragnar a stârnit nemulțumirea războinicilor proaspăt sosiți. Un murmur, neclar ca un tunet, a început să se ridice dinspre mulțime.

O voce a strigat:

— Credeam că am venit aici ca să-i jefuim pe franci, nu ca să-i protejăm.

— Cine a spus asta? a întrebat Ragnar.

Nimeni nu răspunse, dar mai multe voci dădură de înțeles că erau de acord cu enunțul de mai devreme.

— Bjorn, controlează-ți mai bine oamenii, a murmurat Hastein.

— Nu sunt oamenii mei, a venit răspunsul. N-am făcut decât să-i aduc aici. Şi adevărul este că le dau dreptate.

Ragnar s-a adresat mulțimii de războinici, ridicând vocea:

— Acesta este un regat mare și bogat. Nici o armată nu a atacat inima acestui ținut de sute de ani. Vor fi destule comori pentru toți.

— Când? a strigat cineva, întrerupându-l.

După voce, era același bărbat care vorbise și puțin mai devreme.

— Îl văd, a spus Torvald, indicându-l. Se pitește acolo. Nu cred că un bărbat ar trebui să-și ascundă fața atunci când se adresează superiorilor săi.

A pus mâna pe marginea vasului și a sărit, nimerind între doi războinici care stăteau pe mal. Aceștia se dădură înapoi, speriați să vadă un uriaș apărând între ei.

Torvald a privit înspre mine și Tore.

— Voi nu veniți? a întrebat el, apoi s-a întors și a început să-și croiască drum prin mulțime.

— Trebuie să aveți răbdare! striga Ragnar. Răbdare și disciplină!

Mi-am așezat cu grijă cupa de bere pe punte și am urcat pe cea mai înaltă doagă a vasului, ținându-mă cu mâna de capul de dragon al *Pescărușului*, ca să mă echilibrez. Căutam un loc liber în care să sar. Venind amețit după mine, Tore mi-a lovit cupa cu piciorul și a azvârlit-o cât colo. Berea ne-a udat pe amândoi, iar cupa a zburat pe punte, rostogolindu-se cu zgomot. Arcașul a înjurat și s-a întins să o apuce, însă degeaba. Şi-a pierdut echilibrul și s-a împiedicat, lovindu-mă în spatele genunchilor cu umărul.

Pentru o clipă, am rămas acolo îngrozit, dând disperat din brațe ca să-mi recapăt echilibrul, apoi am sărit de pe proră înainte. Un bărbat înalt, cu părul negru, se afla chiar sub mine, privind în sus. Trebuie să se fi întors ca să vadă de unde apăruse Torvald. L-am izbit în plin, nimerind cu genunchii în pieptul lui. Burta mea i-a izbit fața și am căzut amândoi la pământ. Am rămas câteva clipe așa, el pe spate și eu cu fața în jos, peste el. Impactul îl zăpăcise mai mult decât pe mine pentru că, deși eu mi-am revenit rapid în fire și m-am ridicat în mâini și în genunchi, el a continuat să zacă acolo, cu gura închizându-i-se și deschizându-i-se fără un sunet, de parcă ar fi încercat să-și recapete suflul.

Era un bărbat foarte urât, cu un nas mare, coroiat și o barbă încâlcită, care arăta de parcă niște animale mici ar fi locuit în ea. O cicatrice lungă îi brăzda fața pe diagonală, pornind dinspre sprânceana stângă și coborându-i pe obraz, lăsând un loc gol în mustață, deasupra buzei, sub nas. Dinții din față îi lipseau, iar ochiul stâng, cel de sub sprânceana tăiată, era alb ca laptele.

Mi-am dat seama, șocat, că îl cunoșteam. Am sărit în picioare. Atunci el s-a ridicat în capul oaselor și a început să tușească.

— Criminalule! i-am strigat și l-am lovit în față, doborându-l din nou la pământ.

M-am aruncat asupra lui, încălecându-i pieptul, și am început să-l sugrum și să-l izbesc cu țeasta de pământ.

Mai multe mâini m-au cuprins și m-au îndepărtat, aruncându-mă la pământ. Bărbații au dat năvală, lovind cu pumnii și cu picioarele. Am apucat centura cuiva și m-am ridicat în

genunchi, dar un pumn m-a izbit în cap, obligându-mă să dau drumul centurii. Am căzut pe burtă. Cineva și-a pus talpa peste capul meu, lipindu-mi fața de pământ, apoi doi bărbați m-au apucat de brațe, m-au ridicat în picioare și m-au întors. Bărbatul pe care îl atacasem stătea în fața mea, cu un cuțit lung în mână.

— De multă vreme te caut, băiete, mi-a spus. Am auzit că un băiețandru s-a alăturat oamenilor nobilului Hastein și am sperat să fii tu acela. N-am visat însă că vei veni direct la mine și îmi vei ușura misiunea chiar așa de mult. Toke a promis o recompensă grozavă pentru dovada morții tale.

Am auzit un urlet ca de urs furios și l-am văzut pe Tore aruncându-se de pe prora *Pescărușului* în spinarea unuia dintre bărbații care mă țineau, făcându-l să dea drumul brațului meu. Când el și Tore au căzut la pământ, m-am întors și l-am lovit între picioare pe celălalt bărbat care mă prinsese.

— Halfdan! În spatele tău! m-a avertizat Torvald.

L-am apucat de umeri pe bărbatul pe care tocmai îl lovisem și l-am învârtit. Războinicul cu un ochi își ridicase cuțitul și, când m-am întors, lama acestuia a intrat în trupul bărbatului pe care îl țineam.

Hastein și Ivar au trecut, cu săbiile scoase, prin cercul de oameni format în jurul meu. Cel cu un ochi s-a dat înapoi, iar eu l-am împins după el pe omul pe care îl apucasem de umeri. A făcut câțiva pași, apoi s-a prăbușit cu zgomot, cu o mână la vintre și cu cealaltă acoperindu-și rana de cuțit.

Hastein părea furios.

— Ai multe explicații de dat, s-a răstit la mine, privindu-mă cu răceală.

Ragnar și-a făcut și el apariția, dând oamenii deoparte cu ambele mâini. Avea fața încă și mai roșie decât la ultima noastră întâlnire. Când m-a văzut, s-a oprit și a rămas cu gura căscată.

— Tu! Din nou?! a strigat.

Privea în jur mânios, de parcă ar fi căutat o sfoară cu care să mă spânzure pe loc.

L-am privit pe Hastein îngrijorat, apoi am arătat înspre bărbatul cu un ochi.

— Hastein, am spus pe un ton rugător, el este cârmaciul lui Toke. Îl cheamă Snorre.

— Ce tot bălmăjești acolo? a întrebat Ragnar.
— Acest om a ajutat la uciderea fratelui meu! am exclamat.

Mă dureau coastele în mai multe locuri, un ochi începuse să mi se învinețească și să se umfle și aveam pământ în gură și în nas. Hainele mele arătau îngrozitor, erau pline de noroi de pe malul râului. Dar, pentru moment, aceste probleme erau lipsite de importanță. Ceea ce mă îngrijora era faptul că din nou fusesem convocat în palatul contelui, în fața lui Ragnar Logbrod, ca să răspund pentru purtarea mea.

Din fericire, de data aceasta nu omorâsem pe nimeni, așa că nu mă puteau spânzura. Cel puțin așa îmi închipuiam. Pe de altă parte, acum și Hastein era furios. Ragnar și nobilul stăteau unul lângă altul la masa cea lungă. Bjorn și Ivar, ceilalți comandanți din armata noastră, erau de asemenea prezenți și erau așezați în stânga lui Ragnar. Bjorn părea enervat că trebuie să se afle acolo.

Ivar, în mod surprinzător, părea amuzat. S-a aplecat în față și a șoptit la urechea lui Bjorn, destul de tare încât până și eu am auzit de unde stăteam, în fața mesei.

— Pun pariu pe trei peni de argint la unul că tata va vorbi despre disciplină cel puțin o dată înainte să terminăm procesul ăsta.

Ragnar s-a prefăcut că nu aude, dar fața lui a devenit din nou roșie. Era o culoare care îi apărea frecvent pe chip.

— Cât ai băut? m-a întrebat Hastein. Se simte mirosul de aici.

— Halfdan nu a băut chiar așa de mult, a intervenit Tore. El, Torvald și Snorre stăteau de asemenea în fața mesei. Miroase așa doar pentru că eu m-am împiedicat de cupa lui și berea i s-a vărsat pe haine.

Am apreciat faptul că Tore îmi lua apărarea și am fost chiar și mai recunoscător pentru salvarea de mai devreme, totuși cred că ar fi fost un martor mai credibil dacă vocea nu i-ar fi tremurat din pricina băuturii.

— Vrei să spui că Halfdan a băut mai puțin decât tine? l-a întrebat Hastein, cu voce blândă.

— O, da, a răspuns Tore, încuviințând din cap viguros. Mult mai puțin. Eu deja beam de o vreme când el și Torvald au ajuns.

— Ţi-am lăsat în grijă vasul meu, a spus Hastein printre dinți.

Tore a făcut un pas în spate.

— *Pescărușul* se află în siguranță.

— Şi, în mod cert, este pe mâini bune, a adăugat Ivar.

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm cât beau sau cât nu beau oamenii tăi, i-a spus Ragnar lui Hastein. Suntem aici pentru că a avut loc o nouă încălcare a disciplinei în armată... Ivar l-a împuns pe Bjorn cu cotul.... Şi din nou acest membru al echipajului tău a fost implicat.

Când a terminat de vorbit, Ragnar a scuturat degetul în direcția mea.

— Pot să rezolv eu această problemă de disciplină, stăpâne Ragnar, a spus Snorre. Băiatul m-a atacat fără să-l provoc. Cer dreptul la duel. Îl voi omorî și atunci nu va mai crea probleme în cadrul armatei.

— Ei bine, asta pare a fi o cale simplă de a rezolva lucrurile, a spus Ivar. Şi vom avea parte și de distracție.

— Nu va avea loc nici un duel, a sărit Ragnar. Nu atâta timp cât ne aflăm în inima Franciei, înconjurați de dușmani. Un omor duce întotdeauna la altul și apoi la altul. Nu vreau ca dispute minore să-mi dezbine armata.

— Am fost lovit și am fost insultat, a protestat Snorre. Am dreptul să-mi apăr onoarea.

M-am întors spre el.

— Nu ai nici o onoare de apărat. L-ai ucis pe fratele meu. Ai omorât femei și copii nevinovați. Tu împreună cu Toke.

— Cunosc un Toke, a spus Ivar. O căpetenie din Dublin. Este vorba despre același bărbat?

Snorre și-a pus mâna pe mânerul sabiei, dar Torvald a pășit în față și l-a apucat de încheietura mâinii, oprindu-l.

— Am să te omor, băiete! a strigat bărbatul.

— Tăcere! a urlat Ragnar.

Torvald a dat drumul brațului lui Snorre și l-a împins. Cârmaciul lui Toke l-a privit pe Ragnar.

— Vezi, stăpâne Ragnar? Ai auzit? Am dreptul să-l provoc la duel.

— Nu aici, a răspuns Ragnar. Nu acum. Nu îmi pasă dacă vă omorâți între voi după ce părăsim Francia. Dar, atâta timp cât suntem aici, războinicii noștri nu se vor lupta unul cu altul și nu

se vor omorî. Dacă nu poți respecta această regulă, atunci ia-ți corabia și pleacă.

Snorre a privit căpitanii pe rând, sperând că măcar unul îl va contrazice pe Ragnar, însă aceasta nu s-a întâmplat. Ivar i-a zâmbit de sus.

— Nu voi încălca regula păcii, a spus Snorre într-un final. Voi rămâne.

Când s-a întors să plece, a murmurat spre mine:

— Va veni și timpul tău.

— Snorre, a întrebat Hastein, care este numele corăbiei tale? Şi câți oameni ai condus?

— De ce întrebi?

— Din simplă curiozitate. Aș vrea să știu câți oameni ai adus pentru armata noastră.

— Vasul meu se cheamă *Armăsarul Mării*, iar echipajul meu are douăzeci și șase de oameni, cu mine cu tot.

Ivar a plesnit masa cu mâna.

— *Armăsarul Mării*! Chiar este vorba despre acel Toke pe care îl știam eu în Irlanda. Așa se chema vasul. A venit și el aici?

Snorre a scuturat din cap.

— Toke are o corabie mai mare acum, a explicat. Vulturul Roșu. M-a privit și mi-a zâmbit cu răutate. *Vulturul Roșu* fusese vasul tatălui meu și apoi al lui Harald, după moartea tatei. Era trist că acum ajunsese pe mâinile ucigașului. Eu conduc *Armăsarul Mării* pentru Toke, a continuat. Este căpitanul meu. Dar nu a venit în această călătorie. A avut alte treburi de rezolvat. Înclinând capul spre Ivar, a adăugat: Când îl voi vedea, îi voi transmite că ai vorbit despre el.

Spunând acestea, se întoarse și ieși din încăpere.

— Da, îmi aduc aminte de Toke, a spus Ivar. Un om impunător. Foarte puternic și nervos, dar un bun războinic. Ce este discuția asta despre crimă?

— Nu este timpul și nici locul potrivit, a spus Hastein, apoi s-a întors spre Ragnar: Am terminat aici? Oamenii mei pot pleca?

— Ai de gând să te ocupi de el? a întrebat Ragnar, arătând spre mine.

— Am să mă ocup de el, l-a asigurat Hastein.

— Atunci am terminat.

Pe coridor, după ce am ieșit din sala de consiliu, Hastein i-a spus lui Tore:

— Întoarce-te la bordul *Pescărușului*. Vei rămâne de pază acolo până când primești alt ordin de la mine. Torvald, tu mergi cu el și adu butoiul cu bere. De acum înainte, oamenii mei vor bea doar apă atunci când sunt de pază.

După plecarea lor, Hastein s-a întors spre mine, mânios. Am deschis gura ca să-i explic cine era Snorre și ce făcuse, dar înainte să apuc să vorbesc, s-a răstit la mine:

— Dacă aș fi știut că ești predispus la un comportament atât de violent, nu ți-aș fi oferit un loc pe vasul meu.

Cuvintele lui Hastein m-au izbit cu putere, de parcă aș fi primit un pumn. Deodată, mi-am dat seama cum trebuie să-i fi părut lui comportamentul meu – cel mai nou membru al său, beat, luându-se la bătaie în fața căpeteniei.

— Îmi pare rău, am spus. M-am făcut de râs astăzi și v-am pus într-o situație stânjenitoare. Regret în special a doua faptă.

Hastein m-a privit în tăcere multă vreme.

Voiam să-mi mut privirea, dar am rămas cu capul sus și m-am uitat în ochii lui.

— Este lăudabil, a spus într-un final, faptul că nu cauți scuze pentru comportamentul tău. Nu suport bărbații care nu își recunosc greșelile.

Nu am spus nimic. Orice aș fi adăugat ar fi părut o justificare.

— Spune-mi mai multe despre acest Snorre, mi-a cerut nobilul.

— A fost cârmaciul și secundul lui Toke pe *Armăsarul Mării*.

— Poți să juri că s-a aflat printre bărbații care i-au atacat și ucis pe Harald și pe ceilalți?

— Trebuie să fi fost, am răspuns. La vremea aceea, Toke avea doar un singur vas. Iar Snorre se afla alături de el cu doar câteva zile înainte de atac.

— Hmmm... Ei bine, pentru moment, nu ne preocupă asta. Răzbunarea ta trebuie să mai aștepte. Suntem în război. Dar ține minte. Cauți o răzbunare sângeroasă, care va fi împlinită doar prin uciderea multor oameni, inclusiv a unei căpetenii renumite și periculoase. Nu o vei dobândi niciodată dacă îți pierzi din nou capul așa cum ai făcut astăzi.

— Nu o voi mai face, am promis.

— Sper că nu. Totuși, chiar dacă tu vei reuși să-ți ții firea, nu am încredere că Snorre va face la fel. Vreau să stai departe de el. Nu vreau să-l mai întâlnești. Întoarce-te acasă la Wulf și rămâi acolo până te chem eu. Vei suferi rămânând departe de restul echipajului, pentru că nu ne vei putea acompania atunci când va fi rândul nostru să pornim călare după comori prin ținut, dar este corect să plătești pentru că m-ai pus într-o situație stânjenitoare.

La aceste cuvinte, inima mi s-a strâns. Nu-mi păsa că ratam șansa de a participa la jafuri. Chiar dacă speram să strâng ceva avere în această campanie, nu îmi făcea plăcere să fur de la fermieri săraci și de la oameni ca Wulf. Mă îngrozea însă gândul că aveam să fiu din nou închis în casa negustorului.

Probabil că dezamăgirea mi s-a citit pe chip sau poate că felul în care arătam, murdar și rănit, l-a făcut pe negustor să-mi spună când am ajuns înapoi la el:

— Ce s-a întâmplat? Arăți îngrozitor. Vrei niște bere?

Suna tentant, dar l-am refuzat.

11. Înspre Francia

Exilul meu acasă la Wulf a fost curmat după doar cinci zile, când Torvald a apărut într-o dimineață cu un anunț.

— Hastein are de lucru pentru tine, a spus.

În ciuda întrebărilor mele, nu a vrut să-mi dea nici un fel de explicații.

— Hastein îți va spune.

Torvald m-a dus într-o încăpere mare, aflată la un capăt al celui de-al doilea nivel al palatului contelui. Mobila era compusă dintr-un pat, două mese, mai multe scaune sculptate și numeroase cufere, destul de mari cât să adăpostească un om înăuntru. Unul dintre cuierele lui Hastein – avea două și, pentru că era căpitanul, nimeni nu protesta pentru că ocupau mai mult spațiu la bord – se afla de asemenea acolo, la capul patului. Două scuturi, ambele pictate cu motivul în trei culori al lui Hastein, stăteau sprijinite de un perete.

— Bun venit în comandamentul meu, a spus Hastein când am intrat.

Era așezat la una dintre mese și avea un platou de lemn în față. Pe el erau o pâine, o bucată mare de brânză de culoarea fildeșului și un pui fript. Hastein ținea în mână un copan.

— Ai mâncat? m-a întrebat și a arătat înspre platou. Dacă nu, înfruptă-te.

Mâncasem, dar numai fiertură de orz. În casa lui Wulf nu se mânca atât de bine. Am folosit pumnalul ca să tai celălalt picior al păsării.

— Mulțumesc, am spus.

— Cullain! a strigat nobilul. Adu încă două cupe cu bere. Am invitați.

Torvald a tăiat cu cuțitul o felie de brânză și una de pâine.

— Credeam că tu ai mâncat înainte să pleci spre Halfdan, i-a spus Hastein.

Torvald a ridicat din umeri.

— Încă mi-e foame.

Hastein a dat din cap.

— Tot timpul îți este foame. Apoi s-a întors spre mine: Mănâncă bine. Nu vei mai avea parte de asemenea bucate acolo unde vei merge.

Având în vedere ultima noastră întâlnire, am fost plăcut surprins de această întâmpinare amicală. Totuși, ultimele sale cuvinte nu păreau de bun augur. Am privit copanul de pui pe care îl savurasem cu doar câteva clipe înainte și, brusc, m-am simțit asemenea unui porc pus la îngrășat pentru tăiere.

— Unde voi merge? am întrebat.

— În Francia, mi-a răspuns.

Nu înțelegeam nimic. Credeam că ne aflăm deja în Francia.

— Ragnar crede că regele franc și-a strâns în cele din urmă armata și a pornit, a continuat el. Mai multe trupe de călăreți de-ai noștri au văzut cercetași franci urmărindu-i călare, iar unul dintre grupuri nu s-a mai întors la Ruda. Douăzeci de oameni și caii lor lipsesc. Trupele francilor sunt de temut. Au arme și armuri bune. În plus, călăresc de parcă s-ar fi născut pe cai. Dacă va porni spre noi cavaleria francilor, va trebui să ne schimbăm tactica. Nu vom avea nici o șansă în fața lor.

Îi eram recunoscător lui Hastein pentru că îmi explica toate astea, dar tot nu înțelegeam rolul meu în această acțiune.

— Dar eu unde voi merge? am întrebat din nou.

— Trimitem opt cercetași ca să încerce să localizeze armata francilor. Tu vei fi unul dintre aceștia. Fiecare dintre voi va călători singur, pe jos. Ragnar și cu mine credem că, în felul acesta, vor fi șanse mai mici ca patrulele francilor să vă prindă.

— De ce m-ați ales pe mine? am întrebat.

De fapt, mă întrebam dacă fusesem ales drept pedeapsă pentru că îl pusesem pe Hastein în situația aceea stânjenitoare. Îmi părea că misiunea aceea era o modalitate prin care putea să scape de un membru nedorit în echipaj. Nu mă încânta perspectiva de a merge singur printr-un ținut necunoscut, în care orice om peste care dădeam era dușmanul meu... și cu siguranță dorea să mă omoare.

— Mi-ai spus că, după ce Toke a atacat ferma de la Limfjord și i-a omorât pe fratele tău și pe oamenii săi, ai scăpat din gheara celor care te vânau, ba chiar ai reușit să-i omori. Dacă poți face asta, tu, mai mult decât oricare altul, ai șansa de a găsi armata francilor și de a supraviețui ca să ne spui unde se află. Armata noastră este ca și oarbă, iar Ragnar și cu mine trebuie să știm unde ne sunt dușmanii.

Dacă pot face asta? Oare Hastein se îndoia acum de ceea ce îi spusesem? Era un test ca să vadă dacă puteam face cu adevărat ce pretindeam?

— Cum rămâne cu Wulf și cu familia lui?

— Vor fi în siguranță. În destulă siguranță. Orașul este liniștit acum și majoritatea oamenilor noștri își au tabăra pe insulă.

Am plecat în aceeași dimineață, îndreptându-ne în susul râului, în două corăbii. Cea a lui Ivar, *Ursul,* avea la bord patru cercetași pe care i-a lăsat pe malul stâng al râului. Eu mă aflam la bordul *Pescărușului*, împreună cu alți trei oameni selectați să cerceteze malul drept. Unul dintre ei era Einar.

— Mă bucur să te văd din nou, în sfârșit, mi-a spus când a urcat la bord. Hrodgar m-a rugat să-ți transmit salutări și din partea lui. Te căutăm de când am sosit la Ruda, însă părea că ai dispărut din armată. Când am auzit că se caută războinici ca să spioneze armata francilor, am sperat să te oferi voluntar.

M-am bucurat și eu să-l văd pe Einar. Speram să putem spiona împreună.

— Tu *te-ai oferit voluntar?* l-am întrebat.

— Desigur, a răspuns Einar. Cu toții ne-am oferit. Cel care va găsi armata francilor va câștiga mari onoruri.

Asta dacă nu dau francii peste el, m-am gândit.

— Am vești importante pentru tine, a continuat Einar. L-am văzut pe unul dintre oamenii lui Toke, acum două zile, pe insula unde și-a instalat tabăra armata. Este un om masiv, cu o cicatrice pe față. Îl cheamă...

— Snorre. Ne-am întâlnit deja, i-am spus.

Einar a făcut ochii mari.

— Sunt surprins că nu s-a lăsat cu vărsare de sânge în final.

— S-a lăsat. Sau a fost cât pe ce. S-a lăudat că Toke i-a promis o recompensă măreață dacă aduce dovezi că sunt mort. A vrut să mă provoace la duel, dar Ragnar a interzis duelurile atâta timp cât ne aflăm în Francia.

— Mai sunt și alte modalități prin care un om poate muri, a sugerat Einar. Pot avea loc accidente. Uneori, oamenii mor în somn.

Nu eram sigur dacă Einar mă avertiza ori îmi sugera să îl ucid în secret pe Snorre. Din câte îl cunoșteam pe Einar, putea însemna și una, și alta. Sau amândouă.

Echipajul *Pescărușului* a vâslit în susul Senei mai bine de o jumătate de zi înainte ca primul cercetaș să fie dus la țărm. Hastein insistase ca nici unul dintre cercetași să nu dea la vâsle.

— Odată ajunși la țărm, veți avea nevoie de toată puterea ca să înaintați cât mai repede. Odihniți-vă acum, cât puteți, ne instruise el.

În timp ce restul echipajului vâslea, mi-am tras cufărul în mijlocul punții și am scos lucrurile pe care aveam să le iau cu mine. Mi-am pus pumnalul și securea la brâu, apoi m-am lăsat pe vine în fața lăzii, privindu-i conținutul și încercând să-mi dau seama ce altceva îmi trebuia. Dacă voiam să supraviețuiesc acestei misiuni și să mă întorc, trebuia să călătoresc repede și să rămân nevăzut.

Armura n-ar fi făcut decât să mă încetinească. Dacă mă descopereau trupele francilor, singur și pe teritoriul lor, vesta de piele, coiful și scutul nu aveau să fie suficiente ca să rămân în viață. Am ales doar o tolbă – oricum după bătălia de la poarta orașului nu mai aveam săgeți bune decât pentru una. Am rulat cea mai groasă pelerină pe care o aveam, i-am legat capetele unul de altul și am așezat-o pe umăr.

O ploscă pentru apă și o pungă uzată din piele în care aveam carne sărată din provizia vasului, plus o pâine și niște brânză pe care le luasem din cămara lui Wulf îmi completau echipamentul. Împreună cu arcul, firește.

În timp ce vâslea, Tore m-a văzut scormonind prin cufăr.

— Nu ai nici o pradă încă, nu-i așa? m-a întrebat.

Am scuturat din cap. Dacă norocul meu o ținea tot așa, cu siguranță că nu aveam să strâng avere în călătoria asta.

— Dacă ești ucis, cui vrei să-i rămână posesiunile tale? a insistat.

Era o întrebare pe care nu o luasem în considerație până atunci. Acum îmi dădeam seama, cu o strângere de inimă, că nu aveam pe nimeni— nici familie, nici camarazi apropiați – căruia să-i încredințez cele câteva lucruri ale mele.

— Nu contează, am răspuns. Dacă sunt mort, nu îmi pasă.

— Nu ai pe nimeni? m-a întrebat Tore. Chiar pe nimeni?

Întrebările lui m-au făcut să mă gândesc la Harald și la mama, de care îmi era foarte dor. Am scuturat din cap și m-am întors, pentru ca Tore să nu-mi poată vedea fața. Atunci l-am văzut pe Einar, așezat cu spatele la catarg și ascuțindu-și o săgeată cu o tocilă.

— Dă-i-le lui, am spus, arătându-l pe Einar. Dacă el se întoarce și eu nu, dă-i lui lucrurile mele. Este prietenul meu.

Cel mai apropiat de un prieten, oricum.

Unul câte unul, cercetașii au fost lăsați la țărm, până când am rămas doar eu. Hastein mă ducea mult mai departe în inima Franciei decât pe ceilalți.

Se lăsa seara. *Pescărușul* înainta în aval și trecea tot mai des pe lângă umbre lungi, aruncate de copacii de pe mal.

— Ajunge, a spus Hastein într-un final.

Torvald a îndreptat corabia spre mijlocul râului, apoi le-a ordonat vâslașilor de la timonă să împingă vâslele în spate, iar celor de la babord, să împingă înainte. *Pescărușul* s-a răsucit pe loc. Atunci când a ajuns cu fața în aval, Torvald a cârmit spre țărm. Doi bărbați au sărit pe mal cu funii și au fixat corabia în loc.

Hastein s-a apropiat.

— Ne aflăm în inima ținutului francilor, a spus. Te-am ales special să cercetezi această zonă în căutarea armatei lor. Pericolul va fi mai mare aici, iar ajutorul se află mult mai departe de tine. Cred însă că tu, mai mult decât oricare alt cercetaș, ai șanse să supraviețuiești și să te întorci.

Dacă aceste cuvinte erau menite să mă înveselească, pentru că mă onorau, ei bine, și-au ratat ținta. Preferam să fiu mai puțin onorat, dar cu mai multe șanse de a trăi.

— Peste două zile, Ivar și cu mine vom porni din nou pe râu, în căutarea cercetașilor noștri. Vom rămâne cinci zile, dacă armata francilor nu ne obligă să ne grăbim și să ne întoarcem la Ruda. Dacă totul decurge bine, vei avea șapte zile ca să spionezi dușmanii și să te întorci aici. Dacă nu ajungi la râu înainte să revenim la Ruda în cea de-a șaptea zi sau dacă suntem nevoiți să plecăm înainte, vei fi pe cont propriu.

Înainte ca întunericul să învăluie pământul, am ajuns pe mal și am urcat în cel mai înalt copac din preajmă, ca să văd pe ce drum aveam s-o pornesc. Ramurile tocmai începeau să înmugurească – primăvara trezea la viață tărâmul Franciei.

Dincolo de râu se vedea o câmpie plină de iarbă, presărată cu pâlcuri de copaci și boscheți. Departe, la orizont, am văzut o linie întunecată ce semnala, am presupus, marginea unei păduri.

După ce am coborât dintre ramurile copacilor, Hastein și cu mine am mers până la marginea câmpiei. Noaptea se apropia cu repeziciune. Vântul se stârnise și iarba înaltă din jurul meu începuse să se legene și să foșnească. Dacă privea cineva de departe, speram ca întunericul să mă ascundă și să par doar o umbră bătută de vânt peste câmpie.

— Drum bun și noroc, mi-a urat nobilul. Şi să sperăm că vorbele lui Ragnar sunt adevărate.

M-am încruntat.

— Ce vorbe?

— Că o fylgja te călăuzește și te protejează.

Am părăsit pădurea și am pornit în pas vioi peste câmp. Iarba, care îmi ajungea până la șold, era maronie și fragilă din pricina frigului iernii, dar noi fire lungi și verzi începeau să răsară din pământ, creând o pernă moale sub picioarele mele.

O semilună răsărise și lumina câmpul, dându-i un aspect spectral. Nori înalți treceau cu repeziciune pe deasupra, umbrele lor acoperind din când în când pământul.

Ştiam că în ritmul în care mergeam aveam să parcurg o distanță mare. După o vreme, m-am oprit ca să mă odihnesc și am privit în urma mea. Nu mai vedeam linia copacilor care străjuiau râul unde se ascundea *Pescărușul*. Mă aflam de unul singur în inima Franciei și simțeam această singurătate. Am luat o gură de apă și am pornit din nou, mai repede. Nu voiam să mă prindă lumina zilei în câmpul acela deschis.

Trecuse de miezul nopții când am simțit miros de fum. Vântul, care bătea acum din stânga mea, purta cu el un miros vag de lemn amestecat cu iz de carne arsă. Acest din urmă miros m-a făcut să-mi schimb direcția. Unde era moarte, poate erau și soldații franci. M-am întors și am pornit cu fața spre vânt, după miros.

Izul greu devenea tot mai puternic. Într-un sfârșit, am zărit înainte o umbră ca un zid întunecat, marcând marginea unei păduri. Chiar în fața mea era o spărtură în acea linie. Forme

neclare erau răspândite pe pământ. Mirosul acela înțepător venea dinspre ele.

M-am oprit și mi-am încordat arcul, pregătind o săgeată, apoi am înaintat cu grijă. Pământul își schimbase forma și mi-am dat seama că merg pe o suprafață denivelată, pe un teren arat. Apropiindu-mă, am înțeles că formele neclare din fața mea erau rămășițele unui sat, compus din zece-douăsprezece case. Erau mult mai mici decât casa cea lungă în care crescusem, mai mici chiar și decât locuințele compacte din Hedeby. Unele abia erau cu puțin mai mari decât niște colibe.

Satul era așezat de-a lungul malului unui pârâu. Toate clădirile fuseseră arse. Rămăseseră doar mormane de cenușă din care ieșeau lemne arse, acolo unde fuseseră stâlpii de susținere. Când am atins scrumul, n-am simțit pic de căldură. Rămășițele unei singure colibe încă mai fumegau. Bârna principală a tavanului căzuse peste un trup. Nu îmi dădeam seama dacă era un bărbat sau o femeie. Hainele pe care le purtase cândva fuseseră distruse, iar pielea cadavrului era înnegrită și arsă.

Ştiam că acest sat trebuie să fi fost atacat de o ceată de războinici de-ai noștri. Pe pământul din jur se vedeau urmele copitelor. M-a surprins că se îndepărtaseră atât de mult de Ruda.

Mergând printre rămășițele caselor, am dat peste un alt cadavru, de data aceasta al unui bărbat. Doi câini care se hrăneau din el au mârâit spre mine, arătându-și colții, dar, văzând că nu îi atac, și-au reluat festinul. Alte cadavre erau răspândite în jur, și pe toate se vedea că serviseră drept hrană pentru câini și păsări de pradă. Am trecut pe lângă trupul unei femei bătrâne. Era întinsă pe spate, craniul îi fusese despicat, fără îndoială cu o sabie sau o secure, iar pământul din jurul capului ei era roșu. Ochii, acum orbite golite de corbi, stăteau ațintiți asupra cerului.

De ce fusese omorâtă? Nu mi-o puteam imagina pe această bătrână ca pe un dușman ce amenința pământul danezilor. Nici unul dintre acești simpli fermieri, masacrați printre ruinele propriilor case, nu reprezentase un pericol pentru poporul nostru. Aceștia erau dușmanii pentru care călătorisem atât de mult ca să-i înfrângem?

Un zgomot mă smulse dintre gânduri. Ceva sau cineva se mișca printre ruine. Era un om, un animal sau spiritul unui mort? Am simțit un nod în stomac și broboane de sudoare mi-au acoperit fruntea. Am apucat arcul.

Un pui de găină se ivi de după colțul uneia dintre casele distruse. Nu-mi dădeam seama cum le scăpase atacatorilor. Poate că, în confuzia generală din timpul atacului, zburase pe câmp. Mă întrebam dacă se apropia de mine din pricina singurătății sau pentru că îi păream mai puțin amenințător decât câinii sălbatici care bântuiau acum prin sat.

Mă judecase greșit. Eram și eu un prădător. Aveam nevoie de mai mult decât niște carne de porc sărată pentru a-mi continua drumul. Am țintit în biata pasăre, i-am scos măruntaiele și am agățat-o la brâu. Am așezat măruntaiele într-o grămăjoară, pe un stâlp ars din colțul unei case, și am adresat o rugăciune de mulțumire oricărui zeu sau spirit care trimisese pasărea aceea în calea mea. Poate că fusese fylgja.

Părăsind satul în ruine, am pornit pe urmele cetei de cotropitori. O luaseră printr-un vad, spre nord și vest, traversând ținutul spre Sena și Ruda. În pământul ud de lângă vad se vedeau, chiar și la lumina palidă a lunii, pe lângă semnele lăsate de copitele cailor, urme de vite, oi și porci. În plus, mai multe urme de oameni, majoritatea de dimensiuni mici, probabil lăsate de femei și copii. Mi-am dat seama că aceste urme reprezentau prada atacatorilor, care era dusă la baza noastră din Ruda.

Ca și Sena, pârâul pe care tocmai îl traversasem era străjuit de copaci. Dar, dincolo de ei, se întindea din nou un câmp. Am rămas pe marginea lui, întrebându-mă încotro s-o iau.

Privind în jos, mi-am dat seama că stăteam deasupra unor urme de cal. Veneau din direcția câmpiei și, în spatele meu, se uneau cu urmele atacatorilor. Oare cine fusese acest călăreț singuratic? Pitindu-mă, am pornit pe urmele lui, în direcția din care venise.

N-am mers prea mult că am și rezolvat misterul. Urmele lui se uneau cu cele ale unui alt grup de călăreți. Aceștia rămăseseră de partea cealaltă a râului, la mică distanță de drumul părăsit de danezi. Urma lor traversa câmpul, paralel cu drumul atacatorilor.

Inima a început să-mi bată repede. Acest al doilea grup de călăreți trebuie să fi fost compus din franci. Eram sigur de asta. Călărețul singuratic părăsise grupul lor și pornise după danezi. Ceilalți mergeau la o oarecare distanță, ca să nu distrugă urmele pe care pornise acesta.

Am ezitat. Cavaleria francilor se afla prin preajmă, așa că, până la ivirea zorilor, trebuia să străbat câmpul deschis și să-mi găsesc o ascunzătoare. Totuși, dădusem de primele semne ale cavaleriei inamice. Dacă porneam pe urmele lor, aveau să mă conducă, în cele din urmă, la armata principală. Şovăind, am luat-o în grabă după ele.

Pentru că aveau prizonieri și animale, danezii trebuie să fi înaintat cu greutate. Francii însă, fără poveri, se mișcaseră cu siguranță mult mai repede. Dar, chiar și așa, danezii aveau avans mare, căci vânătorii nu dăduseră prea rapid de prada lor. Mă întrebam dacă cercetașul francilor ar fi descoperit aceste urme dacă danezii n-ar fi dat foc satului, anunțându-și prezența cu fumul vizibil de la mile depărtare.

Cerul începea deja să se lumineze la est când am văzut primele semne că danezii își dăduseră seama că sunt vânați. Urmele de pe pământ erau martori tăcuți ai celor întâmplate. Odată ce îi zăriseră pe urmăritori, războinicii dăduseră dovadă de înțelepciune și aleseseră să-și abandoneze prada, pentru a-și salva viețile. Caii porniseră în galop, îndepărtându-se de prizonieri și animale. După urmele amestecate, mi-am dat seama pe unde o luaseră francii în urmărirea oamenilor noștri, trecând pe lângă prada părăsită.

Cerul se lumina tot mai mult. Am început să alerg pe urmele danezilor și ale francilor.

Majoritatea cailor pe care îi capturasem erau animale de fermă, crescuți mai mult pentru a trage plugul decât pentru viteză. Cu siguranță, caii francilor îi întrecuseră. Nu după multă vreme, am început să dau peste trupuri de danezi. Majoritatea erau străpunși de sulițe, în spate, dovada sumbră a îndemânării cavaleriei france.

Ca în majoritatea urmăririlor, era măcel într-o singură tabără. O singură dată am dat de pierderi în rândul francilor, însă era vorba despre un cal, tăiat cu sabia în zona capului. După harnașament, era al lor, cu siguranță. În plus, era mai suplu și mai înalt decât caii care creșteau în ținutul nostru.

Soarele se ridicase la orizont când am ajuns în locul ultimei lupte. Deasupra mea, pe câmp, am văzut o movilă întunecată. Apropiindu-mă, am înțeles că danezii, dându-și seama că vor fi ajunși din urmă, aleseseră să se lupte. Coborâseră de pe cai și îi omorâseră, tăindu-le gâturile sau înjunghiindu-i. Trupurile animalelor formau un cerc.

Ultimul lor scut fusese format din această baricadă. Speraseră că trupurile animalelor vor fi un obstacol care să împiedice cavaleria dușmană să vină peste ei. Optsprezece trupuri hăcuite și însângerate de danezi zăceau acolo. Francii nici nu se obosiseră să le îngroape trupurile.

Se părea că acești ultimi membri ai grupului de războinici danezi aleseseră să ia cu ei câțiva călăreți dușmani în lumea de apoi. Nu rămăsese nici un trup de războinic franc, dar petele de sânge de pe iarbă, din afara cercului, vorbeau de la sine. Patru dintre caii francilor zăceau la pământ. În plus, am găsit un coif franc, străpuns și murdar de sânge, și o suliță daneză, cu vârful înroșit. Două scuturi abandonate ale francilor fuseseră sfărâmate de lovituri puternice.

Ochii războinicilor danezi fuseseră mâncați de păsările de pradă, care le ciuguliseră carnea de pe fețe. Acești luptători muriseră departe de case și de familii, iar trupurile lor nu aveau să fie niciodată îngropate sau arse. Mă întrebam dacă spiritele lor erau condamnate să bântuie pentru totdeauna acest ținut străin.

Dincolo de locul bătăliei, la vreo trei aruncături de săgeată, se afla un pâlc de copaci. Mă întrebam dacă danezii încercaseră să ajungă acolo. Urmele francilor duceau în acea direcție. Oare își făcuseră tabăra acolo după confruntare, ca să aibă grijă de răniți? Mă întrebam dacă se mai aflau încă acolo.

Pentru câteva clipe, m-am gândit să mă arunc la pământ și să mă ascund printre cadavre. Însă imediat mi-am dat seama că ar fi un plan stupid. Dacă și-ar fi făcut tabăra acolo, cu siguranță ar fi plasat santinele. Oricine m-ar fi putut zări lângă grămada de morți, căci câmpia era acum puternic luminată de razele soarelui.

Pâlcul de copaci era singura ascunzătoare pe care o vedeam. Trebuia să merg acolo și să mă ascund pe timpul zilei. Dacă francii stăteau ascunși printre ierburi și așteptau – dacă aceasta era soarta pe care Nornele mi-o țesuseră atunci nu

aveam cale de scăpare. Mi-am pregătit o săgeată în arc și am pornit încet, precaut, spre copaci.

12. Cârnați periculoși

Francii trecuseră pe acolo, dar plecaseră. Pe pământ se vedea urme multe de oameni și de cai. Trei cercuri negre, înconjurate cu pietre, marcau locurile în care își făcuseră focul.

Eram epuizat, dar și flămând. Foamea a învins oboseala. Am jumulit puiul pe care îl adusesem cu mine, l-am tăiat și l-am fript bucată cu bucată deasupra unui foc mic. Am avut grijă să adaug doar câteva crenguțe pe foc, pentru ca fumul să nu mă dea de gol. Nu aveam de gând să repet greșeala care îi costase viața pe războinici.

Am mâncat jumătate din pui cât era cald, cu o bucată din pâinea lui Wulf. Am păstrat cealaltă jumătate pentru cină. Am dat pe gât câteva înghițituri de apă, tânjind după niște bere – acea bere fină pe care Hastein mi-o oferise în comandamentul său, sau chiar și berea slabă a lui Wulf.

Punga cu apă se golise primejdios de mult. Ar fi trebuit s-o umplu când traversasem râul de lângă satul în ruină. La venirea nopții, când aveam să pornesc din nou la drum, trebuia să găsesc apă.

După ce am mâncat, m-am urcat într-un copac și am privit câmpia din jurul meu. Singurul loc unde se vedea mișcare era cel în care își găsiseră sfârșitul danezii. Păsările se întorseseră și își reluaseră festinul.

Am coborât, m-am înfășurat în pelerină, m-am strecurat sub un tufiș ale cărui crengi mă ascundeau parțial și am încercat să mă odihnesc. Dar, deși eram obosit de atâta mers, m-am chinuit multă vreme să adorm. De fiecare dată când începeam să moțăi, un sunet – ciripitul unei păsări, bâzâitul unei albine – sau o mișcare – o muscă așezându-se pe fața mea – mă speria și mă trezea din nou.

În cele din urmă, epuizarea m-a făcut să cedez, în ciuda fricii. Dar, chiar și așa, somnul meu nu a fost odihnitor. În vis, am fost vizitat de spiritul bătrânei moarte din sat. Cu ochii minții, am văzut-o stând la marginea crângului în care dormeam. Deși am rămas nemișcat sub tufiș, sperând să plece, ea a intrat în pâlcul de copaci și s-a apropiat până când a ajuns deasupra mea. Sângele și creierul care îi ieșiseră din capul despicat îi încleiaseră părul. Îmi doream să fug, dar nu mă puteam mișca.

— Ştiu că ești acolo, dar nu te pot vedea, a spus, întorcându-se cu orbitele goale înspre mine. Nu-mi dau seama. Ești un om bun? Sau ești rău? De ce te afli aici? De ce ai venit în acest ținut?

Am încercat să vorbesc, să-i spun că îmi pare rău pentru atacul asupra satului ei, dar nu am reușit să rostesc nici un cuvânt. În cele din urmă, am scos un geamăt.

Sunetul m-a trezit din somn. Simțeam că mă sufoc și eram leoarcă de sudoare. Mai erau încă ore bune până la lăsarea întunericului, dar am abandonat orice efort de a dormi mai departe. Mă temeam că fantoma bătrânei va veni din nou, căci, până și în lumina strălucitoare a după-amiezii, nu reușeam să-mi alung din minte imaginea ei.

În timp ce așteptam lăsarea serii, am mâncat restul puiului și am terminat și pâinea. În punga cu mâncare îmi mai rămăseseră doar bucata de brânză și câteva felii de carne sărată de porc. Curând, foamea și setea aveau să devină problematice.

Mâncând, mi-am făcut planuri. Hastein și Ivar aveau să revină pe râu a doua zi, în căutarea cercetașilor. Mă întrebam dacă vreunul dintre ei fusese capturat sau ucis de franci deja. Oare unde se afla Einar și ce făcea?

M-am ridicat și am început să mă plimb prin crâng, întrebându-mă ce să fac. Când am trecut pe lângă locul în care jumulisem și prăjisem puiul în acea dimineață, un roi de muște negre, deranjate de mișcarea mea, s-au ridicat de pe grămăjoara de pene, oase și piele. Ar fi trebuit să îngrop rămășițele, dar fusesem prea obosit în dimineața aceea ca să scap de ele.

M-am întors brusc și am privit în jurul meu, cercetând fiecare bucățică de iarbă. Pământul nu fusese deranjat nicăieri. Același lucru era valabil și pentru iarba din jurul crângului. Totuși, eram sigur, după sângele pe care îl văzusem pe suliță și pe coiful străpuns, că cel puțin un franc – dacă nu mai mulți – pierise în lupta finală. Cu toate acestea, nu exista nici urmă de mormânt. Ce făcuseră francii cu morții lor? Dar cu răniții? Cu siguranță, fuseseră câțiva.

După ce am urcat din nou într-un copac, ca să văd dacă nu mă pândește vreun pericol, am ieșit în câmp și am examinat

urmele trupelor de cavalerie. Astfel, am găsit și răspunsul la întrebarea mea.

Printre numeroasele urme de copite, am descoperit patru perechi de șanțuri lungi, dar nu foarte adânci. Văzusem că francii tăiaseră puieți din pâlcul de pădure, dar greșisem crezând că îi folosiseră ca să prăjească mâncarea. De fapt, construiseră patru tărgi trase de cai pentru a-și transporta morții și răniții.

Dacă mergeau cu morți și răniți după ei, francii aveau să se întoarcă în tabăra armatei, speram eu. Urmele lor aveau să mă conducă acolo.

La lăsarea serii am pornit. Era ușor să mă iau după semnele lăsate, chiar și pe întuneric. Am călătorit întreaga noapte, ca o umbră tăcută pe urmele lor.

Pe la mijlocul nopții, am ajuns la un mic râu. Francii întorseseră acolo și urmaseră cursul apei. Am sperat că vor continua să meargă pe acel drum. De-a lungul râului, aveam acces la apă și mă puteam ascunde în timpul zilei, ba chiar puteam să găsesc niște vânat cu care să-mi refac proviziile.

Urmele francilor apăreau încă pe malul râului când lumina zorilor m-a obligat să-mi caut adăpost între copaci și tufișuri. Am rămas treaz cât am putut de mult, cu arcul pregătit, sperând că vreun animal ori vreo pasăre va face o vizită matinală la apă. Nici pomeneală. Fylgja mea – dacă aveam una – nu îmi furniza hrana proaspătă la care tânjeam și de care aveam nevoie. Poate că era la fel de obosită ca și mine, prea obosită ca să trimită norocul în calea mea. Măcar nu mi-a fost greu să adorm. Distanța mare pe care o străbătusem în ultimele două nopți mă epuizase, așa că am dormit fără vise.

M-am trezit aproape de lăsarea serii și am mâncat nițică brânză și carne sărată. Cercetând câmpul în lumina tot mai estompată, mi-am dat seama că ținutul devenise mai deluros, iar pâlcurile de copaci și tufișuri erau tot mai dese. Unde avea să mă poarte călătoria acum?

Mai era destul până la miezul nopții când am ajuns pe o creastă. Câmpul cu iarbă se termina la marginea unei păduri. Din locul în care mă aflam, am zărit linia întunecată a unui drum ce traversa câmpia. Francii cotiseră spre acel drum. Am

continuat să merg și urmele m-au condus până în pădure. Era prea întuneric ca să mai pot citi semnele, dar oricum nu mai conta. Însuși drumul era urma care îmi trebuia.

După două nopți petrecute în câmp deschis, mi s-a părut dificil să călătoresc prin pădure, cu lumina stelelor și a lunii acoperită de coroanele copacilor, incapabil să-mi dau seama ce distanță străbătusem sau cât timp trecuse. Nu știam dacă era încă începutul nopții sau dacă trecuse cu mult de mijlocul acesteia.

Deodată, în fața mea, la distanță, am văzut lumina pâlpâitoare a unui foc. Apoi o alta. Am ieșit de pe drum și m-am pitulat printre copaci, pregătindu-mi arcul, și am înaintat încet, ascunzându-mă în spatele trunchiurilor.

Curând mi-am dat seama că acele flăcări erau torțe purtate de oameni care patrulau. M-am apropiat și mai mult și mi-am dat seama că erau războinici franci, căci le vedeam coifurile și armurile. Doar partea de sus a trupurilor era vizibilă. Restul era ascuns sub o baricadă construită din trunchiuri de copac. Zidul de lemn bloca drumul, lăsând doar o deschizătură îngustă în mijloc, prin care putea trece doar un om sau un cal. Capetele zidului se curbau, îndepărtându-se de drum de ambele părți ale acestuia.

De ce construiseră francii această fortificație aici, pe drumul din pădure? Oare armata francilor se afla dincolo de ea? M-am strecurat printre copaci, îndepărtându-mă de drum. M-am lăsat în mâini și în genunchi, ca să mă furișez mai aproape.

Fortul proteja capătul unui pod scund de piatră. Râul al cărui curs îl urmasem mai devreme cotea spre vest, iar drumul îl traversa aici.

De partea cealaltă a râului, chiar dincolo de capătul podului, alte lumini străpungeau întunericul. M-am târât spre mal ca să cercetez.

Peste râu se afla un sat. Prin spațiile dintre clădiri am văzut un foc de tabără aprins în piața din centru.

Acest sat era mai mare decât cel pe care îl arseseră danezii. Mai multe corturi fuseseră ridicate în piață, iar caii erau priponiți de niște țăruși, într-o parte. Mulți bărbați – unii cu armuri, alții fără – patrulau. Alții stăteau în jurul focului.

Oare să se oprească urmele aici, la o biată garnizoană? În mod cert, aceasta nu era armata principală. Nu era ceea ce fusesem trimis să găsesc.

Podul era blocat, dar existau mai multe căi de a traversa un râu. După ce am mers destul de mult în amonte încât luminile satului și ale fortului să nu mai fie vizibile, mi-am scos hainele, le-am înfășurat în jurul armelor și – ținând bocceaua deasupra capului – am intrat în apa rece. Nu îmi trecea peste nivelul pieptului.

Drumul care trecea peste pod și străbătea satul continua. Când am ajuns din nou la el, în cele din urmă, am văzut că era acoperit cu urme. Oriunde ar fi dus, părea foarte folosit, așa că am pornit prin pădure, paralel cu el.

Oboseala și foamea m-au împiedicat să-mi continui drumul până în zori. Tălpile mă dureau și îmi simțeam picioarele grele, amorțite. Mă tot gândeam la mâncărurile din trecut. De mai multe ori am călcat pe crengi căzute, anunțându-mi prezența cu trosnete destul de puternice încât să fie auzite de orice om aflat prin preajmă. Era prea periculos să merg mai departe în aceste condiții.

Un deal, mai înalt decât majoritatea celor pe lângă care trecusem, se ridica printre copaci în dreapta mea. L-am urcat, mi-am croit drum până la un tufiș de lângă vârf și m-am întins recunoscător pe pământ, înfășurându-mă în pelerină. După câteva îmbucături de brânză, foamea mi s-a mai ostoit și am căzut într-un somn adânc.

Un bubuit puternic m-a trezit din somn. M-am ridicat imediat, vârându-mi capul în mijlocul tufișului. Am dat crengile deoparte, cu mintea încă încețoșată de somn, întrebându-mă unde eram. S-a auzit un alt bubuit, mai puternic decât primul, și un fulger a străbătut cerul. Stropi mari de ploaie au început să cadă.

Deși o întinsesem ca pe un cort, pelerina nu mă putea proteja multă vreme. Forța ploii era prea mare. Chiar și săgețile din tolbă păreau deznădăjduite, cu penele atârnând ude. Am rămas așa, trist, tremurând, întrebându-mă cât timp trecuse de când adormisem, căci norii negri de pe cer ascundeau poziția soarelui.

În cele din urmă, stropii s-au rărit și ploaia a încetat. M-am înfășurat în pelerină căci, deși udă, lâna groasă din care era făcută îmi oferea căldură. Cu toate astea, nu m-am oprit din tremurat. Nesăbuit, am mâncat și restul de brânză și carne uscată. Aveam nevoie de energia pe care mi-o dădea mâncarea.

Un zgomot de pe drum m-a trezit din starea aceea mizerabilă. M-am târât până la marginea tufișului și am privit afară. Un grup de călăreți – cel mult zece – trecea pe drumul de dedesubt, galopând spre satul și podul pe care le văzusem în noaptea de dinainte. Căpetenia lor purta o pelerină roșie-aprinsă, atât de scurtă încât de-abia îi ajungea sub talie. Flutura în jurul lui ca un drapel prins de umeri.

Deodată, ochii mei au descoperit un amănunt extraordinar. Pelerina francului era uscată, nu udă de ploaie ca a mea. Acești oameni – sau cel puțin căpitanul lor – se aflaseră la adăpost în timpul furtunii. Iar adăpostul lor nu putea fi prea departe, pentru că ploaia tocmai ce încetase.

Poate că prin preajmă se mai afla un sat ori o tabără militară. Dacă da, atunci la lăsarea nopții mă puteam strecura până acolo ca să fur niște mâncare. În clipa aceea, gândul că aș putea pune mânca pe un pui gras era mai plăcut decât găsirea întregii armate a francilor. Dacă rămâneam acolo, tremurând în noroi, mă temeam că nu voi mai avea destulă putere să merg mai departe.

M-am târât afară din tufiș, am curățat hainele cât de bine am putut și am coborât dealul, mergând prin pădure paralel cu drumul pe care venise cavaleria.

Am auzit zgomotele taberei – bărbați care strigau, cai nechezând, vaci mugind și topoare care despicau lemnul – cu mult timp înainte de a o zări, ceea ce m-a făcut să cred că era de dimensiuni mari.

Drumul îngust pe care îl urmam se termina la răscrucea cu un drum mult mai mare și mai folosit. Din ascunzătoarea mea am văzut un car tras de boi care se târa cu greu, venind dinspre vest. În spatele lui se afla un cioban care mâna cinci vite. Dinspre est venea o coloană dublă de soldați franci, întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Tot acest du-te-vino părea a avea o singură destinație: o tabără mare, fortificată, care se construia dincolo de răscruce, într-un luminiș pe care îl făcuseră francii în pădure. Un șanț

adânc fusese săpat de jur împrejur, iar copacii tăiați pentru a elibera locul erau folosiți pentru crearea unei palisade deasupra unui zid de pământ.

Mai era încă mult până să fie gata – rămăseseră multe zone neterminate în șanț și în zid dar sunetul târnăcoapelor și al ciocanelor vorbea despre amploarea muncii depuse pentru încheierea lucrării. Văzând dimensiunile taberei, mi-am dat seama că găsisem ceea ce căutam. Ascunsă în această pădure, armata francilor începea să se adune.

Tabăra era uriașă. Cu siguranță, și armata pentru care se construia era numeroasă. Oare Ragnar și Hastein nu calculaseră greșit șansele noastre de a învinge forța francilor?

Văzusem destul. Acum era timpul să fug cu informațiile pe care le dobândisem. Mai aveam încă cinci zile ca să ajung la râu, cinci zile pentru a reface drumul pe care îl parcursesem în doar trei nopți. Îmi permiteam să-mi acord răgazul necesar ca să caut de mâncare. Mă temeam însă că în pădure nu aveam să găsesc nimic, în ciuda îndemânării mele de arcaș. Mișunau prea mulți oameni prin această zonă, erau prea mult zgomot și prea multă activitate. Animalele fugiseră sau se ascunseseră.

M-am gândit la carul tras de boi pe care îl văzusem pe drum. Era plin cu mărfuri – provizii, am bănuit eu – care urmau să fie transportate armatei uriașe care începea să se adune. Dacă nu puteam găsi de mâncare vânând, atunci trebuia să fur.

Am pornit spre vest, urmând drumul principal, dar rămânând ascuns printre copaci. Călătorisem destul fără să întâlnesc pe nimeni, așa că obosisem și eram descurajat, când am simțit un miros.

Cineva prăjea cârnați. Era o acțiune periculoasă când prin preajmă se afla un om atât de flămând și de disperat ca mine.

M-am oprit ca să-mi pregătesc arcul, apoi m-am strecurat înainte, printre copaci. După o vreme, am auzit un murmur de voci. Încercând să-mi dau seama cât de departe se aflau acei oameni – și, mai important, acei cârnați, am ieșit pe marginea drumului și am privit precaut.

La mai puțin de douăzeci și cinci de pași în față, un car pe două roți, cu o copertină de pânză așezată deasupra, era oprit la marginea drumului. Cei doi cai priponiți de el pășteau iarba care creștea la marginea pădurii. Alți doi cai, înșeuați, erau

legați cu frâiele de una dintre roțile carului. Nu se vedea nici un om.

M-am pitit din nou printre copaci și am continuat să merg, strecurându-mă în spatele trunchiurilor. Când vocile au devenit destul de clare cât să le înțeleg, m-am lăsat în jos, târându-mă în mâini și în genunchi spre sunetele acelea.

Un bărbat vorbea în latina aceea amestecată pe care o folosesc francii:

— *Sper că nu ai de gând să mergi la fel de încet tot drumul, Genevieve. În ritmul ăsta, ne va lua o săptămână să ajungem la Paris.*

— *Vom ajunge când vom ajunge,* răspunse o femeie. *Ce contează câte zile durează călătoria?*

Mă strecurasem mai aproape, pe burtă, ca un șarpe, până într-un loc din care îi puteam zări pe cei care vorbeau. Corpul meu era ascuns îndărătul unui trunchi gros de frasin. Arcul meu, săgeata și tolba zăceau pe pământ, alături de mine. M-am împins în față doar cât să pot privi cu un ochi de după copac.

Două femei stăteau pe o manta care fusese întinsă pe jos, la umbra unui stejar mare. Un bărbat tânăr, complet echipat în armura cavaleriei francilor – cămașă de zale, coif și plăcuțe de fier la picioare – mergea în sus și-n jos în fața lor.

La câțiva pași de drum, un al doilea bărbat stătea pe vine în preajma unui foc mic. Vârâse două furci de fier în pământ, de o parte și de alta, și așezase pe ele o frigare. Un șirag de cârnați groși era răsucit peste frigare. Grăsimea care curgea din ei sfârâia când atingea flăcările. Stomacul mă rodea de foame.

— *Ce contează?* exclamă tânărul. *Ştii foarte bine! Tata mi-a ordonat să te escortez înapoi la Paris. Mi-a spus că nu mă pot alătura armatei până atunci.*

— *Câteva zile nu înseamnă nimic, Leonidas. Sunt sigură că nordicii nu își vor lua tălpășița în acest răstimp. Nici măcar tatăl tău și oamenii lui nu s-au alăturat încă armatei.*

Femeia care vorbise purta o rochie simplă, din lână gri, croită ca o tunică lungă până la glezne, acoperită de o glugă și o manta dintr-un material mai subțire și deschis la culoare – poate olandă. Nu îi puteam zări fața, căci stătea cu spatele la mine.

— *Tata și oamenii lui se vor alătura chiar mâine armatei,* răspunse tânărul pe care ea îl numise Leonidas. *Pentru că*

suntem din această parte a țării, tata crede că trupele lui vor fi trimise să-i atace pe nordici. Iar eu nu voi putea merge cu ei pentru că te am pe tine pe cap.

— *Mă ai pe mine pe cap?!Minunat. Încă de când eram copii aveai manierele unui porc,* spuse femeia. *Văd că vârsta nu te-a schimbat deloc.*

— *Iartă-mă, verișoară, dacă te-am jignit,* spuse tânărul, făcând o plecăciune batjocoritoare. Apoi se întoarse și porni spre foc. *Nu sunt gata cârnații*? se stropși el la bărbatul care îi avea în grijă.

Cea de-a doua femeie, care stătea parțial sprijinită de trunchiul stejarului, nu vorbise până acum. Când tânărul se îndepărtă, se aplecă și îi vorbi în șoaptă tinerei:

— *Este vina mea că Leonidas este furios, domniță Genevieve,* spuse ea. *Nu ar fi trebuit să ne oprim.*

— *Prostii, Clothilde,* răspunse femeia pe nume Genevieve*. Te simțeai rău. Păreai foarte slăbită și trasă la față. Fără îndoială, este din pricina stării în care te afli. Cea mai bună cale de a trata un stomac neliniștit este de a-l hrăni. Ia niște pâine cu brânză până se vor prăji cârnații.*

Spunând acestea, Genevieve luă o pâine din coșul aflat în fața ei, rupse o bucată mare și i-o oferi tovarășei sale.

Mi s-a părut dificil să mi-o imaginez pe Clothilde slăbită și trasă la față. Era robustă, avea obraji rotunzi și rumeni de la soare. Felul în care se purta sugera că era servitoarea tinerei. Dacă așa stăteau lucrurile, hainele Genevievei erau surprinzător de simple.

Crezându-și stăpâna pe cuvânt, Clothilde luă bucata de pâine, apoi scoase din coș un cuțitaș și o bocceluță învelită în pânză. Desfăcu bocceluța și scoase la iveală o bucată de brânză rotundă și plată. Tăie o felie strașnică și începu să o întindă pe pâine. Era moale și cremoasă, aproape ca untul. Îmi lăsa gura apă privind-o.

— *Unde a plecat Hugh?* întrebă Leonidas. *Cât îi ia unui om să se ușureze?*

Privind-o pe Clothilde cum mușca din pâinea cu brânză, m-am întrebat cine era Hugh. Gândurile mi-au fost întrerupte de vârful ascuțit al unei săbii care îmi împungea ceafa.

— *Ridică-te încet,* spuse o voce. *Foarte încet, altfel te pun la frigare ca pe un câine pândar ce ești. Şi nu te atinge de arc.*

13. Un premiu valoros

Fratele meu, Harald, mă învățase că, în cazul sabiei, ca și în al majorității armelor, păstrarea distanței potrivite este totul. Această lecție mă salvase acum. M-am ridicat încet în mâini și în genunchi, privind înapoi precaut. Bărbatul din spatele meu, un războinic franc îmbrăcat cu o cămașă de zale, dar fără coif, stătea lângă mine, ținându-și brațul întins. Vârful sabiei se odihnea acum între umerii mei.

Ar fi fost mai înțelept din partea lui dacă s-ar fi dat înapoi, pregătit să atace. Am strâns pumnul drept, umplându-l cu pământ, și m-am sprijinit în el, apoi mi-am azvârlit brațul stâng în spate și în sus. Apărătoarea groasă din piele pe care o aveam pe braț ca să mă protejeze de lovitura corzii arcului lovi lama sabiei și o doborî. Răsucindu-mă, am aruncat pământul în fața francului și m-am ridicat în picioare.

Bărbatul s-a dat înapoi, ștergându-și ochii cu mâna stângă și ridicând șovăielnic sabia pe care o ținea în mâna dreaptă. M-am mișcat cu repeziciune și i-am apucat brațul cu sabia, rotindu-l deasupra capetelor noastre. El mi-a apucat umărul cu mâna liberă și a încercat să mă îndepărteze ca să aibă loc să lovească. M-am repezit spre el și i-am izbit nasul cu fruntea, spărgându-i-l cu un zgomot puternic.

Francul a urlat de durere și s-a dat înapoi, în timp ce eu mă țineam disperat de brațul în care avea sabia. Sângele îi țâșnea din nas și în ochi i se citea frica. Am întins mâna liberă în spatele meu, apucând securea de la brâu și lovindu-l cu ea în față.

— *Ajutor!* a strigat el, cu sângele năvălind din rana pe care i-o făcusem în frunte.

Am fluturat din nou securea, de data asta înfigându-i-o în creștet. În spatele meu, femeile țipau.

— *Hugh!* a strigat o voce de bărbat.

În timp ce francul muribund se prăbușea la pământ, m-am întors și mi-am ridicat arcul și tolba cu săgeți de jos.

Francul care avusese grijă de foc alerga înspre mine cu un cuțit lung în mână. Nu avea armură. Celălalt franc, tânărul războinic pe nume Leonidas, tocmai dispărea din vedere, în spatele carului.

Am ridicat arcul și săgeata pe care o pregătisem când mă apropiasem de tabără. Ţinând arcul orizontal, l-am nimerit pe

francul care alerga fără să țintesc. Era o lovitură neglijentă, dar distanța fusese mică. Săgeata l-a nimerit în umăr. A scăpat cuțitul și a făcut câțiva pași înapoi, apucând săgeata, apoi a căzut în fund, cu surpriza citindu-i-se pe chip.

— *Gunthard! Gunthard!* a început servitoarea, Clothilde, să țipe, apoi a leșinat.

Leonidas a reapărut, stând pe vine în spatele unui scut. Își scosese sabia și se apropia de mine încet, precaut. Ar fi trebuit să fugă. Ar fi trebuit să se pregătească de atac. Așa, nu a făcut decât să-mi ofere timp să pun o săgeată nouă în arc.

— *Lasă sabia jos și n-am să te omor!* i-am strigat.

A părut surprins să mă audă vorbind latinește, dar expresia lui s-a schimbat rapid într-un rânjet batjocoritor.

Am tras de săgeată, iar francul s-a lăsat și mai jos, acoperindu-și trupul cu scutul. Ochii de-abia i se zăreau peste margine. Scutul era de metal. Săgeata mea nu îl putea străpunge, nici măcar de aproape.

Francul a continuat să se apropie de mine încet. Brațele începeau să-mi obosească. Picioarele îi erau protejate de genunchiere metalice, dar era încălțat doar cu cizme din piele neagră. Am țintit spre piciorul stâng, cel din față. Văzând mișcarea arcului meu, a lăsat scutul și mai jos, chiar când am dat drumul săgeții. Marginea de jos a scutului a atins pământul chiar cu o clipă înainte ca săgeata mea să ajungă la țintă. În loc să-i intre în picior, s-a izbit de fier și a ricoșat.

— *Ai grijă, Leonidas!* a strigat Genevieve.

Din nou – din pricina lipsei de experiență sau a fricii, tânărul franc a pornit încet spre mine, când ar fi trebuit, de fapt, să fugă.

Am scos o altă săgeată și am pregătit-o. Unul dintre noi trebuia să riște moartea pentru a-l omorî pe celălalt. Am pregătit arcul și am pornit spre franc, pas cu pas, țintind spre marginea de sus a scutului și spre ochii care mă priveau de acolo.

Francul s-a oprit surprins. Am continuat să înaintez încet, oprindu-mă, apoi înaintând, iar oprindu-mă, iar înaintând, privindu-i ochii și țintind. Cu fiecare pas pe care îl făceam, îi micșoram timpul de reacție. Dar dacă îmi para din nou săgeata...

Brusc, m-am repezit asupra lui, urlând. S-a speriat și s-a lăsat în jos, ridicând scutul ca să-și apere fața. Când a văzut că nu vine nici o săgeată, și-a dat seama că îl păcălisem și acum, ascuns după scut, nu mă mai putea vedea. Ridicându-și brațul cu sabia gata să lovească, tânărul franc s-a repezit spre mine, scoțând un urlet de furie amestecată cu frică.

Săgeata mea l-a nimerit drept în gură. A murit înainte să cadă la pământ.

— *Leonidas!* a strigat Genevieve.

Femeia s-a ridicat și a făcut câțiva pași spre trupul întins la pământ. Şi-a dat seama și ea că bărbatul era mort. S-a întors spre mine îngrozită.

— *Nu! Te rog, nu mă omorî!*

Nu aveam să omor o femeie. De ce credea asta?

Trebuia să-mi pun gândurile în ordine. Nu planificasem această luptă, dar Nornele o prinseseră în țesătura sorții mele. Supraviețuisem. Dar ce se va întâmpla când trupurile bărbaților pe care îi omorâsem vor fi găsite? Ce se va întâmpla când aceste femei vor povesti cum un singur războinic le omorâse escorta și apoi fugise în pădure? Întreaga armată a francilor se afla în josul drumului. Aveam să fiu vânat. Pădurile se vor umple de războinici franci care vor porni pe urmele mele.

— *Cine ești?* m-a întrebat femeia. *Ești un dezertor din armată? Un răufăcător?*

Întrebările ei m-au luat prin surprindere. Mă credea un răufăcător? M-am privit. Poate nu era chiar atât de surprinzător. Hainele, fața și părul îmi erau murdare după atâtea zile petrecute pe drum și după ce dormisem direct pe pământ. Mâinile îmi erau pătate de sângele omului pe care îl omorâsem cu securea. Mă întrebam dacă nu aveam sânge și pe față. Pesemne arătam ca un fugar disperat, cineva care trăia în sălbăticie.

— *Sunt danez,* am spus.

— *Dumnezeule*, a murmurat ea, făcând semnul crucii peste inimă. *Sfântă Maică a Domnului, ai grijă de mine acum, căci sunt pierdută cu siguranță.*

Începeam să îmi dau seama ce făcusem. Trebuia să-mi fac planuri, dar nu reușeam să mă concentrez. În schimb, revedeam cele întâmplate. Am văzut frica din ochii primului franc, l-am auzit strigând după ajutor și am simțit cum securea

i se înfige în cap. Nu era același lucru cu trasul săgeții de la distanță.

Am simțit cum mi se înmoaie genunchii brusc. M-am bălăbănit câțiva pași și m-am așezat pe mantaua femeii.

Genevieve s-a dat înapoi, alarmată.

— *Ce faci?* m-a întrebat.

Nu voiam să-mi recunosc slăbiciunea.

— *Mi-e foame,* i-am spus.

Am apucat pâinea, am rupt o bucată și am vârât-o în gură. Era proaspătă și avea un gust minunat. Am apucat brânza și am mușcat și din aceea.

— *Ne-a atacat, l-a ucis pe Hugh, l-a ucis pe Leonidas și toate astea doar pentru mâncare,* a murmurat Genevieve.

Am ridicat privirea spre ea. Privea în gol. Nu cred că își dădea seama că gândise cu voce tare.

Femeia asta vorbea prea mult. Aveam nevoie să tacă. Trebuia să-mi limpezesc gândurile.

— *Nu am atacat pe nimeni,* am spus. *Pur și simplu priveam de după copaci. Omul vostru m-a atacat. Cu toții m-au atacat. Nu am nici o vină pentru moartea lor.*

— *Ești nordic,* a spus ea, de parcă acesta ar fi fost un argument. *Ești un pirat și un criminal.*

Discuția era inutilă. Din fericire, mâncarea mă făcuse să mă simt mai bine. Măcar picioarele își recăpătaseră forța. M-am ridicat, m-am apropiat de foc și am tăiat un cârnat. Mâncându-l, am analizat scena dezastrului.

Doi bărbați zăceau morți, iar al treilea era rănit. Stătea încă pe pământ și mă privea precaut. Femeia pe nume Clothilde zăcea în continuare inconștientă.

M-am întors spre Genevieve, apoi am arătat spre servitoare cu mâna în care țineam cârnatul pe jumătate mâncat.

— *Trezește-o!* am spus.

Genevieve s-a dat în spate câțiva pași, îndepărtându-se de mine. A privit spre Clothilde, apoi spre drumul din spatele acesteia. Cu siguranță nu era atât de proastă încât să încerce să fugă.

— *Ce ai de gând cu noi? Ia-ne mâncarea și pleacă.*

Frica îi răzbătea în voce. Ceea ce sugera era tentant. Mi-aș fi dorit să pot pleca, dar nu îmi permiteam. Cineva avea să treacă în curând pe aici. Mă miram că nu se întâmplase deja.

Nu puteam lăsa ca cineva să le spună francilor pe cine să vâneze. Nu puteam nici măcar să las morții acolo. Carul urma să fie găsit – era prea mare ca să îl pot ascunde. Aveam să las misterul celor întâmplate să fie dezlegat de franci. Rezolvarea lui îmi va câștiga timp prețios.

Mi-am ridicat săgeata de la pământ – cea care nimerise în scutul lui Leonidas – și m-am apropiat de locul unde zăcea acesta. Genevieve mă privea îngrozită.

— *Nu te uita,* i-am spus.

Mă temeam că va leșina și ea. Nu mai aveam nevoie de încă o femeie inconștientă de care să mă ocup. Am arătat spre Clothilde.

— *Ţi-am spus s-o trezești. Fă ce îți spun și nu vei păți nimic. Dar dacă nu mă asculți...*

Am lăsat fraza suspendată în aer, lăsându-i imaginația și teama să o ducă până la capăt.

Genevieve s-a întors și a alergat cu pași mărunți spre Clothilde, s-a lăsat în genunchi lângă ea și a început să-i scuture umerii.

— *Clothilde, trebuie să te trezești*.

Femeia căzută a gemut, dar nu și-a putut deschide ochii.

Capul ascuțit al săgeții trecuse cu totul prin gâtul tânărului franc, retezându-i spinarea. Avea încă ochii deschiși, uluiți. Mă întrebam dacă, după ce îl nimerise săgeata, mai trăise destul cât să-și dea seama de propria moarte. Mi-am scos săgeata, am șters-o de poalele mantiei sale și am așezat-o la loc în tolbă.

— *Ai de gând să mă omori?*

Bărbatul rănit era cel care vorbise.

— *Doar dacă nu am încotro*, i-am răspuns. *Cum te cheamă?*

— *Gunthard,* a răspuns el.

— *Fă ce îți spun, Gunthard, și vei trăi. Nu încerca să scapi și nu mă ataca din nou.*

— *Ce ai de gând să faci cu noi*? m-a întrebat*. Ce ai de gând să faci cu domnița Genevieve și cu Clothilde?*

— *Mergem în pădure*, am spus. *Cu toții. Morții, viii și caii. Dacă suntem descoperiți, vor muri mai mulți. Probabil că tu vei face parte dintre ei. Poate și femeile.*

Ultima propoziție era falsă. Nu aveam să omor femei lipsite de apărare, dar el nu trebuia să știe asta.

— *Ce vrei să fac?* m-a întrebat.

Mai întâi, a trebuit să-mi scot săgeata din umărul lui. Era un bărbat curajos și nu a strigat de durere. Din fericire, pentru că fusesem nevoit să-l lovesc în grabă, nu trăsesem arcul de tot, așa că săgeata nu intrase adânc. Dar pierdea sânge.

M-a ajutat să dezleg caii. Am așezat câte un cadavru pe spinarea fiecăruia. I-am legat cu sfoara pe care o găsisem în car, apoi am legat frâiele între ele.

Gunthard se făcuse deja alb ca varul, iar mâneca tunicii îi era îmbibată în sânge. Am oftat, exasperat din pricina întârzierii. Nu aveam timp să-l bandajez. Scoțându-mi pumnalul, am tăiat mâneca tunicii și i-a scos rana la iveală.

— *Du-te la femei,* i-am spus*. Pune-le să te bandajeze până termin eu aici.*

Femeia cea grasă gemea ușor, dar tot nu-și deschidea ochii. Nu exista timp pentru așa ceva. M-am apropiat de ele, am scos plosca de piele și i-am turnat apă pe față. S-a ridicat brusc, a deschis ochii și a început să țipe când m-a văzut.

— *Ajutor! Genevieve! Gunthard!*

— *Potolește-o!* m-am răstit la Genevieve. *Sau măcar fă-o să tacă. Dacă n-o faci tu, o fac eu.*

— *Taci, Clothilde,* a spus ea înfricoșată. *Nu-l înfuria. Este nordic. Te va omorî. Ne va omorî pe toți.*

Ţipetele încetară. Reputația de criminal sângeros are unele avantaje.

— *Bebelușul meu,* s-a văicărit Clothilde.

Am privit carul neîncrezător.

— *E un copil acolo?* am întrebat-o uimit pe Genevieve.

— *Este în burta ei*, a răspuns Genevieve.

M-am uitat la ea și la Clothilde. Chiar nu aveam nevoie de așa ceva.

— *Ridic-o și pregătește-o de drum*, m-am rățoit. *Şi pune un bandaj pe rana lui. Leagă-l strâns, ca să nu mai sângereze. Grăbește-te! Trebuie să plecăm curând.*

Am pus restul de brânză și pâine în punga pentru mâncare. Căutând rapid prin car, am dat peste două ploști cu apă și un vas de lut cu dop. Am ridicat dopul și am mirosit. Era vin. Am pus toate cele trei recipiente în coșul femeilor și am adăugat cârnații. În coș mai erau și alte bocceluțe – cu mâncare, speram eu – dar n-am pierdut vremea cu cercetările. Am pus coșul pe

șaua unuia dintre caii pentru călărie, apoi i-am condus pe amândoi până la caii de tracțiune pe care se aflau morții.

Mai erau puține de făcut. Am stins focul, împrăștiind cărbunii, am ridicat scutul și săbiile războinicilor morți, apoi le-am așezat pe spinările cailor. Pământul era pătat de sânge acolo unde muriseră cei doi. Am împrăștiat niște pământ și niște frunze deasupra. Dacă francii aveau un cercetaș priceput cu ei, nu aveau să fie păcăliți multă vreme. Numai că dura să aduci un cercetaș aici.

M-am apropiat de locul în care stăteau cei trei prizonieri ai mei. Genevieve și Clothilde înfășuraseră o fâșie de pânză albă – ruptă de la poalele cămășii pe care Clothilde o avea pe sub rochie – în jurul umerilor lui Gunthard. Sângele începuse deja să treacă prin material.

— *Ridicați-vă*, am ordonat. *Plecăm*.

Am adus un cal și i-am dat frâiele lui Gunthard.

— *Voi doi veți călări pe calul acesta*, i-am spus, arătând-o cu capul pe Clothilde. Apoi am vorbit către servitoare. *Tu călărești în spatele lui. E slăbit din pricina rănii și va fi din ce în ce mai rău. Nu îl lăsa să cadă de pe cal.*

Şeile francilor nu aveau scări. Gunthard a încercat să urce pe spinarea calului, dar era prea slăbit. M-am apropiat și m-am ghemuit lângă el.

— *Pune-ți piciorul pe genunchiul meu*, am spus.

Când a făcut așa, m-am săltat. A apucat șaua cu mâna sănătoasă și a reușit să se așeze. S-a clătinat câteva clipe, apoi mi-a făcut semn din cap.

M-am întors spre Clothilde și mi-am unit mâinile. M-a privit alarmată și a făcut un pas înapoi.

— *Pune piciorul în mâinile mele,* i-am spus pe un ton răstit. *Acum!*

A procedat întocmai, așa că am săltat-o și pe ea în spatele lui Gunthard. Era o femeie masivă. Dacă cineva trebuia să o salte pe cal de mai multe ori pe zi, cu siguranță depunea mare efort.

Am luat frâiele calului rămas și m-am întors spre Genevieve.

— *Tu vei călători cu mine pe acest cal,* i-am spus.

— *Nu vreau să călătoresc împreună cu tine,* a răspuns ea.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce era în neregulă cu femeia asta? Nu înțelegea că era prizonieră?

— *Nu îmi pasă,* i-am spus.

Mi-am unit mâinile, dar ea s-a dat înapoi. M-am îndreptat enervat și am privit-o. Era o femeie foarte mică de statură. Nu-mi dădusem seama de asta până atunci. Am întins mâna brusc, am apucat-o de talie cu mâinile și am așezat-o pe șa. Rochia i se ridicase, scoțându-i la iveală picioarele subțiri. A scos un țipăt și a început să tragă de material, ca să se acopere.

— *Să nu mă atingi! Să nu mă mai atingi vreodată!* mi-a strigat.

M-am aplecat, am ridicat arcul de unde îl lăsasem și am sărit pe cal în spatele el. A scos un strigăt când m-am aplecat în față, peste spatele ei, și am întins mâinile ca să apuc frâiele.

Am întors calul cu fața spre Gunthard și Clothilde, apoi le-am vorbit cu voce tunătoare:

— *Ascultați-mă toți trei! Luați aminte la cuvintele mele. Când vă spun să vă opriți, vă opriți. Când vă spun să mergeți, mergeți. Dacă vă spun să tăceți, nu scoateți nici un sunet. Nu ieșiți din cuvântul meu și nu mă înfuriați. Ţineți minte, sunt nordic. Dacă voi fi nevoit, vă voi omorî. Vă voi omorî pe toți, începând cu stăpâna voastră.*

Genevieve scoase un țipăt, iar Clothilde își închise ochii și începu să murmure o rugăciune. Gunthard doar mă privea în ochi. Probabil că se întreba dacă mi-aș duce la îndeplinire amenințarea.

Urma noastră nu avea să fie greu de găsit. Din fericire, ziua era pe sfârșite. Cu puțin noroc, chiar dacă francii descopereau carul înainte de lăsarea nopții, tot nu aveau timp să aducă un cercetaș înainte ca adăpostul întunericului să ne ascundă urmele.

Am pornit spre nord-vest. Speram să traversăm râul, mai sus de fortificația de lângă pod, înainte să ne oprim pentru odihnă.

După căderea întunericului însă, a devenit tot mai greu să-mi dau seama încotro să o luăm. Deși copacii nu înfrunziseră cu totul, crengile lor reușeau să ascundă stelele. Pe măsură ce înaintam în noapte, întunericul pădurii părea să devină tot mai profund, mai gros, încât uneori aveam impresia că este ceva fizic, ceva care îmi atinge cu blândețe fața și mâinile. Dacă nu aș fi legat caii între ei, cu siguranță că ne-am fi rătăcit unii de alții prin întuneric.

Pentru că nu puteam vedea nimic, până la urmă am dat drumul frâielor și am lăsat calul să-și aleagă singur drumul printre copaci. Speram să nu ne poarte în cerc, înapoi la drum.

O bufniță țipa prin preajmă. Genevieve a tresărit în brațele mele și s-a ridicat în șa – cu timpul alunecase tot mai mult, sprijinindu-se de pieptul meu. A împins capul în față.

— *Unde ne aflăm?* a șoptit, înspăimântată.

— *Suntem în pădure*, am răspuns.

Mai mult de-atât nu știam nici eu.

Auzindu-ne vocile, Clothilde a deschis gura:

— *Domniță Genevieve, sunt îngrijorată din pricina lui Gunthard. Este inconștient de ceva vreme. Iar spinarea și picioarele... mă dor atât de tare!*

— *Nu ne putem opri?* s-a rugat Genevieve. *Măcar puțin, ca să ne întindem oasele și să ne odihnim?*

Pădurea părea mai puțin deasă și întunecată aici. Începusem să urcăm de ceva vreme și zăream în dreapta creasta unui deal. Un petic de cer se vedea deasupra lui. De pe deal aș fi putut sta cu ochii pe urmăritori. Şi adevărul era că și pe mine mă apucase oboseala.

Am arătat spre vârful dealului și i-am răspuns Genevievei, dar destul de tare cât să fiu auzit și de Clothilde.

— *Vom urca până acolo. Ne vom opri pentru odihnă în vârful acelui deal.*

Pe când urcam panta, o formă neclară răsări în fața noastră. Era mai înaltă decât statura unui bărbat și se întindea cât vedeam cu ochii, pe ambele laturi ale dealului, blocându-ne. La început am crezut că este o stâncă uriașă, dar, când ne-am apropiat, mi-am dat seama că era un zid din piatră, construit de mâna omului.

— *Ce este locul acesta?* murmură Genevieve.

Era ținutul ei, nu al meu. De ce mă întreba pe mine?

— *Nu știu*, am răspuns.

Orice ar fi fost, părea foarte vechi și nu părea să locuiască nimeni acolo acum.

Ne-am întors și am pornit spre stânga, încercuind vârful dealului, chiar sub zid. În spatele meu, Guthard a gemut. Ca pentru a-i răspunde, ceva a foșnit printre frunzele moarte aflate de partea cealaltă a zidului. Calul meu a ciulit imediat urechile. I-am simțit mușchii încordându-i-se sub picioarele mele.

— *Ați auzit?* a întrebat Genevieve în șoaptă. *Ce a fost asta?*

— *Doar un animal. Probabil o vulpe,* am răspuns, mai mult ca să mă liniștesc pe mine, pentru că mi se ridicase părul la ceafă.

Mă întrebam dacă fantomele bântuiau acest loc străvechi. Probabil că simțiseră mirosul de sânge al lui Gunthard.

Am ajuns în dreptul unei spărturi din zid. Am ezitat, întrebându-mă dacă să intrăm. În dosul acestor ziduri aveam să fim la adăpost, ascunși. Puteam să-i urmăresc pe cei porniți după noi, rămânând nevăzut. Dar dacă erau fantome?

Am scuturat capul, dezgustat de propria-mi frică. Nu văzusem nici o fantomă până atunci, cu excepția celor din vis, iar acelea nu îmi făcuseră niciodată rău. În schimb, oamenii mă hăituiseră și știam că francii aveau să fie pe urmele mele în curând. Acela era un pericol real, din pricina căruia puteam să mor. Am strunit calul și am trecut prin spărtura zidului.

M-a trezit ciripitul păsărelelor. Soarele de sus, de pe cer, îmi lumina fața. Era aproape de prânz. Dormisem mult mai mult decât intenționasem.

M-am ridicat și mi-am frecat ochii. La câțiva pași depărtare, Genevieve stătea cu spatele lipit de trunchiul copăcelului de care o legasem. Mă privea cu ochi împăienjeniți. În spatele ei, de partea cealaltă a copacului, Clothilde alunecase pe o parte și sforăia zgomotos. Gunthard se culcușise în brațele ei.

Înainte să adorm, le așezasem pe cele două femei spate în spate, lipite de copac, și le legasem mâinile și picioarele, apoi trecusem o sfoară peste mijlocul lor și în jurul trunchiului de copac. Nu mă obosisem să-l leg și pe Gunthard. Nu își recăpătase cunoștința nici măcar când îl trăsesem jos de pe cal și îl întinsesem pe pământ. Clothilde insistase să-l așez astfel încât să stea cu capul în poala ei. Bărbatul pierduse mult sânge. Nu știam ce talente avea Genevieve, dar cu siguranță bandajatul nu se afla printre ele.

Văzând că mă trezisem, Genevieve a vorbit:

— *Sforile astea sunt prea strânse. Nu-mi mai simt picioarele. Şi trebuie să mă ridic.*

Îmi era ușor să mi-o imaginez ca stăpână de sclavi. Era obișnuită să dea ordine care să-i fie îndeplinite fără crâcnire. M-am ridicat și am pornit spre locul în care legasem caii, la

adăpostul zidului de piatră. Coșul cu mâncare era acolo, încă prins de șa.

— *Te rog,* a spus din nou, de data aceasta cu disperare în glas. *Trebuie să mă ridic. Nu mai pot să aștept.*

M-am întors spre ea, înțelegând brusc.

— *Trebuie să te ușurezi*? am întrebat-o.

S-a înroșit, a lăsat capul în jos și a încuviințat.

— *Nu te îndepărta,* i-am spus.

După ce am dezlegat-o, s-a ridicat, clătinându-se din cauză că îi amorțiseră picioarele.

— *Rămâi unde te pot vedea*.

— *Ai de gând să te uiți*? m-a întrebat, șocată.

Acum eu eram cel jenat.

— *Nu*, am răspuns sec și am întors privirea.

Mi-am făcut de lucru și am cercetat conținutul coșului cu mâncare. În afară de ploștile cu apă, ulciorul cu vin și cârnați, am dat peste alte bucăți de brânză – una moale, ca aceea pe care o gustasem deja, și trei tari –, două pâini și șase mere. Cel mai mare premiu a fost însă un pui gras, deja fript, învelit în pânză și legat cu un șnur. Nu avea să țină mult, așa că urma să-l mâncăm acum.

Genevieve s-a apropiat. Avea chipul obosit – presupun că dormise foarte puțin sau deloc. Pentru o tânără nobilă, a dormi pe pământ, sub cerul liber, reprezenta cu siguranță o experiență nouă.

Am privit-o și mi-am dat seama că era mult mai tânără decât mi se păruse la început. Probabil că nu era mai mare decât mine.

— *La ce te holbezi?* m-a întrebat ea agitată.

— *Nu mă holbez*, i-am spus. *Trezește-i pe ceilalți. O să mâncăm.*

Gunthard părea să aibă febră, dar măcar Genevieve și Clothilde reușiseră să-l trezească. Nu avea poftă de mâncare, dar a băut cu plăcere din ulciorul cu vin pe care i l-am oferit. Împărțind mâncarea între noi patru, am terminat puiul, restul din pâinea începută și roata de brânză din care mâncasem ieri. Clothilde mai voia. I-am dat un măr și am pus restul de mâncare în coș. Nu știam cât timp trebuia să ne ajungă.

Pe când strângeam merindele, l-am văzut pe Gunthard privindu-mă fix.

— *Ești singur, nu-i așa, nordicule?* m-a întrebat.

L-am ignorat și mi-am continuat treaba.

— *Credeam că ai venit cu atacatorii, că ne duci la ei,* a continuat, *dar m-am înșelat. Nu mai există alții. Ești singur.*

Genevieve s-a întors și m-a privit surprinsă.

— *Ești condamnat,* a adăugat Gunthard. *Nu vei scăpa niciodată de unul singur.*

S-a lăsat din nou pe umărul Clothildei, gâfâind din pricina efortului de a vorbi. Nu a mai spus nimic. Era prea slăbit. Era mai mult decât evident. Acum nu mai avea nici un sens să-i car după mine. Câștigasem avantaj cât se putuse, luându-i de la scena luptei și lăsându-i pe francii care descoperiseră carul abandonat să se întrebe ce era cu el. Odată cu venirea zorilor însă, urmăritorii ne puteau găsi urmele. Acum trebuia să mă mișc mai repede decât ei. Acești prizonieri n-ar fi făcut decât să mă încetinească.

Am mers până în vârful dealului. Era plat, de parcă ar fi fost nivelat cândva, în trecut. Mă întrebam dacă nu cumva aici se aflase casa unei căpetenii, cu mult timp înainte. La lumina zilei, era clar că zidul de piatră fusese cândva un fort. Sute de ani trebuie să fi trecut de când nu mai fusese folosit, căci mai mulți copaci maturi crescuseră în interiorul zidurilor, natura cerându-și pământul pe care oamenii îl curățaseră cândva.

Privind înspre pădure, am văzut că, în timpul nopții, străbătusem o distanță mult mai mare decât îndrăznisem să sper. Printre copaci, sub latura abruptă a dealului, am văzut sclipirea unei ape. Trebuia să fie râul.

Am coborât în locul unde legasem caii. Fusesem prea obosit în noaptea de dinainte ca să dau jos încărcătura de pe ei. Am desfăcut acum cele două cadavre, le-am tras pe pământ și am început să le cercetez, să văd dacă au asupra lor ceva ce îmi putea fi de folos.

Francul pe care îl ucisesem cu securea era, în mod cert, un soldat obișnuit. Armura era făcută din plăcuțe de metal cusute de o vestă din piele – eficientă, dar mai grea decât zalele. Sabia lui nu era demnă de remarcat.

Echipamentul lui Leonidas, tânărul nobil, era cu totul diferit. Cămașa lui de zale era foarte bine lucrată. Era mai lungă decât majoritatea celor purtate de războinicii nordici – mânecile ajungeau sub cot, iar marginea de jos trecea de coapse. Era și

foarte suplă, căci zalele erau mai mici decât orice văzusem până atunci. Sabia era, de asemenea, de calitate. Era făcută din mai multe metale, ca a lui Harald. Mânerul era decorat cu argint. În plus, avea un balans foarte bun.

Mortul părea de statura mea. Am început să-i scot cămașa de zale și vesta de dedesubt. Nu era ușor lucru, căci, în timpul nopții, trupul devenise țeapăn, dar m-am gândit că merită efortul. Speram să ajung la *Pescărușul* înainte ca urmăritorii să dea de mine. Era doar o speranță, și probabil una deșartă. Alesesem să nu-mi iau armura cu mine în această misiune pentru că nu avusesem de gând să mă lupt. Acum eram hăituit și existau șanse tot mai mari să fiu nevoit să îi înfrunt pe franci. În acest caz, armura și sabia omului mort mă puteau ajuta să supraviețuiesc.

După ce mi-am pus vesta și cămașa de zale, prinzându-mi centura cu sabia în jurul taliei, am agățat coiful și scutul lui Leonidas în spatele șeilor, apoi am condus cei doi cai de tracțiune la gaura din zid și le-am dat drumul, lovindu-i ușor cu palma pe spate. Poate că drumul pe care îl alegeau avea să-i zăpăcească pe urmăritori, pentru o vreme.

M-am întors în locul în care erau așezați cei trei prizonieri ai mei. Mă priveau agitați.

— *Dă-mi coșul cu mâncare*, i-am spus Clothildei.

Acesta se afla pe pământ, între ea și Genevieve.

— *Presupun că, dacă suntem morți, nu vom avea nevoie de mâncare. Şi nici de cai,* spuse Gunthard, privindu-mă în ochi.

— *Ce vrei să spui?* întrebă Clothilde.

— *Nu ai de gând să ne duci mai departe, nu-i așa?* a întrebat el, privindu-mă îndeaproape.

— *Ai dreptate. Nu am de gând*, am răspuns.

Genevieve a scos un strigăt.

— *Te rog, nu ne omorî*, s-a rugat. *Dacă îmi cruți viața, tatăl meu te va plăti bine. Este un om bogat și puternic.*

— *Așadar, tatăl tău va plăti răscumpărare pentru tine?* am întrebat dezgustat. *Cum rămâne cu Gunthard și Clothilde? Viața lor nu valorează nimic? Pe ei să-i omor?*

Clothilde a scos un vaiet, apoi, plângând, a apucat brațul lui Gunthard, trăgându-l înspre ea și lipindu-și fața de umărul lui. El a gemut de durere, dar și-a pus brațul sănătos în jurul ei, ca să o liniștească.

Eram un om cumsecade. Îmi era rușine pentru gluma mea crudă.

— *Credeți că aș fi irosit mâncarea pe voi dacă aș fi avut de gând să vă omor?* am întrebat, scuturând din cap. Apoi am întrebat-o pe Genevieve*: Cine este omul puternic și bogat care îți este tată?*

— *Este conte, unul dintre cei mai influenți ai regelui Carol. Conduce multe orașe și ținuturi pentru rege.*

Fata era o pradă valoroasă. O pradă foarte valoroasă, cu adevărat. Descoperisem, de când sosise armata noastră în Francia, că nu aveam puterea de a jefui oamenii simpli de puțina lor avuție. Acum însă Nornele îmi oferiseră o cale diferită de a ieși în avantaj din această călătorie – dacă aveam să supraviețuiesc.

— *Ce ai de gând să faci cu noi, dacă nu ne omori?* întrebă Gunthard.

— *Am de gând să vă las aici,* am răspuns. *Lipsa fiicei unui conte atât de mare va fi cu siguranță simțită. Războinicii armatei voastre vor porni în căutarea ei, după ce vor descoperi carul abandonat. Fără îndoială că deja sunt pe urmele noastre. În cele din urmă, vă vor găsi aici. Sau, dacă nu vreți să-i așteptați, râul se află acolo,* am adăugat, arătând spre deal. *Dacă porniți în aval, veți ajunge la un sat. O parte din armata voastră se află acolo.*

— *Îți mulțumim pentru că ne-ai cruțat viețile,* spuse Genevieve. *Mulțumim că ne-ai lăsat aici.*

— *Îi las doar pe ei,* i-am răspuns. *Tu vii cu mine.*

14. Prins în capcană

— *Vreau să transmiteți un mesaj pentru mine*.

Stăteam pe cal, ținând frâiele pentru ca Genevieve să poată urca. Plângea încetișor. Era un progres față de rugămințile, argumentările și văicărelile de dinainte. În cele din urmă, ca s-o determin să tacă și să coopereze, fusesem nevoit să o ameninț că-i pun căluș și o așez pe cal așa cum așezasem cadavrele în noaptea de dinainte.

Gunthard stătea jos, sprijinindu-se de Clothilde. Şi ea plângea.

— *Spuneți-i tatălui ei că a fost capturată de danezi,* am continuat. *O voi elibera în schimbul unei răscumpărări. Asigurați-l că ultima oară când ați văzut-o era teafără și că voi face tot ce îmi stă în putință pentru ca să rămână astfel, atâta timp cât nu încearcă să scape.*

— *Cât va costa eliberarea ei?* a întrebat Gunthard.

Nu aveam habar cât valora fata. Nu mai primisem recompense până atunci.

— *Va primi veste de la mine,* am spus, apoi am întors calul și am trecut prin gaura din zid, conducând animalul lui Genevieve, care se afla în spate.

— *Te vor vâna, nordicule!* a strigat Gunthard după mine. *N-ai să scapi! Ai încredere, domniță Genevieve! Te vor găsi!*

Trebuia să ne mișcăm rapid, altminteri predicțiile lui Gunthard aveau să devină realitate. Chiar dacă armata francilor nu reușise să ne dea de urmă până de dimineață, ore bune de lumină trecuseră în timp ce dormisem. Dacă aveau un cercetaș iscusit și se grăbeau, avansul meu trebuia să se fi micșorat considerabil. Dacă doar alergam de urmăritorii noștri, mă temeam că ne vor ajunge din urmă. O urmă lăsată de doi cai nu este greu de găsit pentru un cercetaș cu experiență. Trebuia să găsesc o cale de a-i păcăli.

Am străbătut apa călare. M-am oprit în mijlocul râului și am studiat canalul. Mai fusesem o dată vânat și atunci îmi ștersesem urmele în apă cât putusem de des, făcându-i pe urmăritori să piardă vremea căutând locul pe unde revenisem pe uscat. Însă atunci eram pe jos și singur.

Nu credeam că această tactică putea funcționa în cazul de față. Mersul prin apă era periculos pentru cai. În plus, încetineam prea mult, iar urmele copitelor erau ușor de găsit în

pământul umed de pe mal. Am îndemnat calul să meargă înainte și am traversat râul, luând-o prin pădure.

Stabilisem să mă îndrept spre nord-vest, sperând să rămân sub ascunzătoarea pădurii cât mai mult timp posibil. În cele din urmă, aveam să fiu nevoit să traversez câmpia pentru a ajunge la râul Sena, dar voiam să amân cât mai mult acest moment periculos.

Genevieve se oprise din plâns la scurt timp după ce părăsisem fortăreața din vârful dealului. În mod clar, nu era o călăreață experimentată, fiind nevoită să-și concentreze toate forțele ca să rămână pe cal. Totuși, după-amiaza târziu a început să se vaiete din nou.

— *Ce s-a întâmplat?* am întrebat-o.

— *Sunt epuizată*, a răspuns. *Mă doare spatele, iar carnea de pe picioare parcă mi-ar fi fost zdrobită. Nu mai pot continua.*

Îmi era ușor să-mi imaginez cum se simțea. Şi eu simțeam oboseală și durere. Faptul că puteam călări, în loc să merg, era o chinuitoare binecuvântare.

— *Ne vom odihni,* am spus. *Dar nu pentru multă vreme.*

Speram să continuăm să călărim în restul zilei și întreaga noapte sau măcar o parte din ea. Bineînțeles că nu i-am spus acest lucru Genevievei. Nu voiam să o apuce disperarea.

După ce am ajutat-o să descalece, fata s-a îndreptat șchiopătând spre trunchiul unui stejar, s-a lăsat ușor la pământ și s-a sprijinit de copac. A rămas acolo, respirând încet, cu ochii închiși. Era palidă și trasă la față. Am rămas din nou uluit cât de tânără părea, așa murdară și obosită cum era.

Am dezlegat coșul cu provizii de pe șa, ducându-l în locul în care stătea. Am scos dopul ulciorului cu vin și i l-am întins.

— *Poftim, bea din ăsta. Şi mănâncă. O să mai prinzi ceva puteri.*

A privit suspicioasă butelca – poate pentru că, fiind o domniță elegantă, nu băuse niciodată direct din așa ceva –, apoi a dus-o cu grijă la buze. După ce a gustat, a luat două înghițituri mari. Când am tăiat pâinea, brânza și cârnații și i-am împărțit cu ea, a mâncat cu mare poftă.

— *De ce nu mă lași să plec*? m-a întrebat oftând, după ce și-a potolit cât de cât foamea. *Ai călători mult mai repede fără mine. Nu pot ține pasul.*

— *Vii cu mine,* i-am spus ferm. *Fără tine, aș fi mult mai sărac la sfârșitul călătoriei. Tu ai spus că tatăl tău va plăti o răscumpărare generoasă în schimbul tău.*

— *Mă temeam că mă vei omori. De-asta am spus-o.*

A ridicat capul spre mine, dar când mi-a întâlnit privirea, n-a putut să mă înfrunte și s-a uitat imediat în altă parte. Desigur, mă gândeam, nu mințise în privința răscumpărării.

— *Tatăl tău este conte?* am insistat eu.

— *Da, este.*

— *Şi va plăti răscumpărare pentru recuperarea ta?*

A ridicat privirea, dar apoi a mutat-o iar. A durat mult până mi-a răspuns, atât de mult încât am început să mă tem că pierdusem degeaba timp prețios aducând-o cu mine. Oare îmi riscam viața pentru o recompensă care nu avea să fie plătită?

— *Nu va dori să o plătească,* spuse ea în cele din urmă, *dar sunt sigură că o va face. Altminteri, imaginea lui ar avea de suferit, iar tatăl meu este foarte atent în ceea ce privește propria-i onoare.*

Răspunsul mi s-a părut ciudat. De ce nu ar fi dorit tatăl ei să plătească răscumpărarea? Am întrebat-o.

— *Nu vreau să discut despre asta,* a răspuns ea. *Este o chestiune privată. Este suficient să știi că va plăti. Totuși, dacă voi păți ceva rău – indiferent ce – nu va da la fel de mult. Şi ar mai trebui să știi ceva. Sunt o femeie sfântă. Mi-am dedicat viața Dumnezeului meu, Domnului Iisus Hristos. Dacă îmi faci rău, vei fi blestemat. Nu încerca...* Rostind aceste cuvinte, s-a oprit pentru câteva clipe, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite. Când a continuat, vocea îi tremura, iar ochii ei mă ocoleau: *Nu încerca să mă iei cu forța, căci îl voi chema pe Dumnezeul meu să se răzbune, iar El te va omorî.*

M-am uitat la ea uluit, apoi am izbucnit în râs.

Atunci și-a ridicat privirea spre mine și lacrimile i-au umplut ochii. Râsul meu, se pare, îi confirmase cele mai mari temeri.

— *Îmi pare rău,* i-am spus. *Nu vreau să îmi bat joc de tine. Trebuie să știi ceva. Mama mea nu a fost daneză. A fost capturată de către tatăl meu într-un atac asupra ținutului ei. Mama mi-a povestit cât de îngrozită a fost la gândul că va fi violată. Nu trebuie să te temi pentru asta în ce mă privește.*

Genevieve a părut sceptică.

— *Am auzit atâtea povești despre femei capturate de nordici*, a spus.

Fără îndoială că auzise. Deși tatăl meu nu o violase pe mama, femeile capturate de alți războinici în același atac nu fuseseră la fel de norocoase.

— *Femeile despre care ai auzit povești nu au fost capturate de mine,* i-am spus*. Tot ce vreau de la tine este bogăția pe care mi-o va aduce răscumpărarea ta.*

Încă părea sceptică.

— *De ce ai râs?* m-a întrebat ea.

— *Mama mea l-a venerat toată viața pe Hristul cel Alb*, i-am explicat. *Rugăciunile ei n-au protejat-o. Tu încercai să mă sperii cu amenințări deșarte. Nu am văzut nici o dovadă că zeul vostru are puterea de a-și proteja oamenii, cu atât mai puțin de a omorî pe cineva.*

Fața ei a devenit roșie, iar privirea i-a coborât din nou în pământ. M-a surprins că se simțea stingherită pentru că fusese prinsă spunând minciuni unui dușman. Nu mi se părea nimic dezonorant în ceea ce făcuse.

— *De cât timp ești preoteasă*? am întrebat-o.

— *Nu sunt preoteasă, sunt călugăriță,* a răspuns ea.

— *Ce înseamnă asta?*

— *Noi... călugărițele,* a spus, *ne dedicăm viața rugăciunii și slujirii Domnului. Suntem miresele lui Hristos, nu ale bărbaților.*

Dacă ești căsătorită cu un zeu, atunci cu siguranță ești o preoteasă, m-am gândit, indiferent dacă îi spui așa sau nu. Mă întrebam cum se poate căsători cineva cu Dumnezeu, când nu poate fi nici văzut, nici atins.

— *Şi cum a fost?* am întrebat-o*. Ceremonia prin care te-ai căsătorit cu Dumnezeu?*

A ezitat.

— *Nu a avut loc nici o ceremonie,* a spus ea într-un final. *Nu încă. Mă pregătesc să devin călugăriță.*

Măcar ce-mi spunea explica hainele ciudate, simple, pe care le purta. Pesemne era veșmântul unei preotese. Mi se păruse ciudat ca fiica unui conte să nu fie îmbrăcată mai bine.

— *Ai spus că îl slujești pe Dumnezeu. Cum îl slujești și unde? Locuiești într-un templu? Există vreun anumit preot mai mare căruia i te supui?*

A scuturat cu putere din cap.

— *Nu înțelegi. Noi, creștinii, nu avem temple, avem biserici. Iar călugărițele nu locuiesc în biserici. Nimeni – nici femeie, nici bărbat – nu locuiește acolo. Biserica este casa Domnului.*

— *Dar unde locuiești? Unde stau călugărițele?*

— *Locuim departe de lume, în comunitățile noastre. Îl slujim pe Dumnezeu acolo, ducând o viață de rugăciune și devoțiune.*

Avea dreptate. Nu înțelegeam. Care era scopul preoților și al preoteselor, dacă nu locuiau printre oameni? Cum puteau interveni pe lângă zei în folosul oamenilor?

Un gând mi-a trecut atunci prin minte. Dacă aceste călugărițe locuiau departe de lume, ce căuta ea pe drum în compania soldaților?

— *Unde se află acest loc, această comunitate în care locuiești tu?* am întrebat-o.

— *În abația Sfintei Genevieve din Paris,* a zis.

— *De ce călătoreai pe drumul acela?*

— *Soția unchiului meu, mătușa mea Therese, era bolnavă. Îmi este foarte dragă, e ca o a doua mamă pentru mine. O vreme, unchiul s-a temut că va muri. M-a rugat să vin ca să o liniștesc și să am grijă de ea. Stareța mi-a permis să plec.*

— *Când te-am găsit eu te aflai în drum spre ea?* am întrebat-o.

Surprinsă de întrebarea mea, a scuturat din cap.

— *Nu,* a răspuns. *Ne întorceam la Paris. Drumul acela duce din orașul Dreux, unde locuiește unchiul meu, până la Paris. Mătușa mea s-a făcut bine, iar eu mă întorceam la abație.*

Mă întrebam dacă această informație – încotro ducea drumul și unde se aflau orașele prin care trecea – era dorită de Hastein și Ragnar. Speram că nu. Cu siguranță nu se gândeau să aducă armata noastră atât de departe de siguranța Senei și a corăbiilor noastre.

Drumurile și râul... Poate pentru că mă gândeam la amândouă în același timp, în mintea mea a început să se contureze un plan. Folosindu-mi degetul, am desenat o linie pe pământul dintre noi.

— *Acesta este drumul pe care ne-am aflat,* i-am explicat. *Tu spui că te întorceai din orașul unchiului tău și mergeai spre Paris?*

Fata a încuviințat. Am pus niște pietricele în fiecare capăt al liniei desenate.

— *Acesta este Parisul,* i-am spus. *Iar acesta este orașul unde locuiește unchiul tău.*

S-a uitat la pietre, apoi la mine.

— *Dacă spui tu.*

— *Există vreun drum care duce în această direcție?* am întrebat-o arătând deasupra liniei desenate. *Un drum care duce spre nord?*

Genevieve a ridicat din umeri.

— *Nu știu în ce direcție este nordul*.

Am privit-o neîncrezător. Nu vedea soarele ridicându-se la est dimineața și apunând la vest? Cum putea călători cineva fără să știe în ce direcție se îndreaptă?

M-a privit cu o expresie goală pe chip.

— *Ce este? De ce te uiți la mine așa?* s-a mirat.

— *Există vreun drum care duce în orice altă direcție din orașul unchiului tău, în afară de cel care merge la Paris?* am întrebat-o exasperat.

— *Nu știu,* a răspuns, părând la rândul ei exasperată. *De unde să știu? Mi-am petrecut întreaga viață la Paris. Am călătorit doar de câteva ori la Dreux ca să-i văd pe unchiul și pe familia lui de acolo, dar niciodată mai departe.*

Trebuia să existe o cale de a afla ceea ce voiam să știu.

— *Cunoști orașul Ruda*? am întrebat-o.

S-a încruntat și a scuturat din cap. Am murmurat o înjurătură. Ruda era numele pe care îl foloseau nordicii pentru orașul de pe Sena. Nu era o denumire francă. Nu-mi aminteam cum îi spusese Wulf.

— *Orașul de pe râul Sena, unde și-au făcut tabăra nordicii... Trebuie să-l fi auzit pe tatăl sau pe unchiul tău vorbind despre el.*

— *Ah, făcu ea,* dând din cap cu putere. *Te referi la Rouen.*

Asta era!

— *Da, mă refer la Rouen. Există vreun drum între Dreux și Rouen?*

A ridicat din nou din umeri. Gestul mă obosea deja.

— *Nu am fost niciodată la Rouen.* Ştiam că va spune asta. *Dar,* a continuat ea, *după ce starea mătușii s-a îmbunătățit și am început să vorbesc despre întoarcerea la Paris, ea i-a spus*

unchiului meu că nu trebuie să mă lase să plec. Spunea că e prea periculos acum, că nordicii sunt aici. El i-a răspuns că nu este nici un pericol, pentru că nici un nordic nu fusese văzut la sud de orașul Evreux. A făcut o pauză scurtă, apoi a mijit ochii și m-a întrebat: *De ce mă întrebi aceste lucruri?*

— *Ştii unde este Evreux?* am continuat, ignorându-i întrebarea.

— *Nu,* a răspuns oftând. *Nu am fost niciodată acolo*. Am oftat și eu. *Dar, a adăugat, cred că se află între Dreux și Rouen. De fapt, sunt sigură de asta. Contele de Rouen s-a oprit la Evreux după ce a plecat de la Rouen spre Dreux. L-am auzit spunând asta. A rămas acasă la unchiul meu mai bine de o săptămână, până când a venit convocarea regelui, apoi a plecat să se alăture armatei.*

Dacă ar fi spus așa de la început! Totuși aflasem ceea ce aveam nevoie să știu. Aceste orașe – Dreux, Evreux și Rouen – erau conectate de un drum care pornea spre nord, către râu. Acolo se afla speranța mea de a scăpa de urmăritori și de a ajunge la Sena și la *Pescărușul* în siguranță. Drumul acela ne va ascunde urmele. Vom călători noaptea. Circulația din timpul zilei va șterge urmele lăsate de caii noștri.

— *Acum încearcă să te odihnești*, i-am spus. *Dormi, dacă poți. La căderea nopții vom porni din nou.*

Când soarele a început să apună, devenind rozaliu înainte de a dispărea la orizont, i-am observat poziția și am închis ochii, încercând să mi-o fixez în minte.

La apus, am pornit spre vest. Voiam să găsesc drumul acela cât mai repede posibil. Când s-a lăsat de tot întunericul, mai mult am ghicit decât am știut direcția în care trebuia să mergem. Din când în când, închideam ochii și încercam să-mi amintesc poziția soarelui la apus. Danezii, îmi spusese fratele meu, Harald, erau marinari atât de pricepuți pentru că aveau un simț natural al direcției, mai fin decât al altora. Am sperat că moștenisem simțul de orientare de la tatăl meu danez și nu de la mama mea irlandeză.

Pământul de sub picioare era acoperit cu frunze, așa că trecerea noastră nu producea sunete, exceptând pocnetul copitelor pe câte o piatră, din când în când. În spatele nostru, la distanță, s-a auzit un urlet de lup. Câteva clipe mai târziu,

alți doi lupi au răspuns. Am sperat că francii care ne vânau îi vor găsi pe Gunthard și Clothilde înaintea lupilor.

Trecuse mult de miezul nopții când un drum a apărut în fața noastră. Era mai mult decât o potecă prin pădure – era lat cât să încapă două care unul lângă altul, și, din câte puteam zări în lumina palidă, era drept ca o săgeată. Mă întrebam dacă fusese construit de romani. Tărâmul francilor părea că abundă de lucrările străvechi și măiestrite ale acestui popor, cândva atât de puternic.

Am făcut o oprire scurtă printre copacii de la marginea drumului, ascultând și privind. Pădurea era tăcută, cu excepția țipetelor unei bufnițe. Nu vedeam nimic în afara trunchiurilor copacilor care se estompau în întuneric, de o parte și de alta a drumului. Am îndemnat calul Genevievei și am ieșit pe suprafața prăfoasă, luând-o spre nord.

Cu trecerea nopții, mi-a venit tot mai greu să rămân treaz. Deși Genevieve dormise câteva ore în timpul opririi de la amiază, eu nu avusesem parte de somn. Rămăsesem de pază, temându-mă de francii aflați pe urmele noastre. Dar acum, legănarea monotonă a calului și oboseala acumulată în ultimele zile și nopți mă făceau incapabil să rămân în alertă.

Nu știu de cât timp dormeam. O ușoară exclamație a Genevievei m-a trezit. Calul ei mersese alături de al meu de când găsisem drumul.

În fața noastră, într-o parte a drumului, printre copaci, se zărea lumina pâlpâitoare a unui foc. Silueta unui bărbat – o santinelă pesemne – a ieșit pe drum. Râdea și stătea cu fața la foc, discutând cu o persoană pe care nu o puteam vedea.

— *Repede!* am șoptit. *Ieși de pe drum!*

Am îmboldit ambii cai și am apucat frâiele, ghidându-l pe al meu în dreapta și apucând căpăstrul animalului ei. Intrând în pădure, Genevieve a privit cu alean spre lumina focului, apoi s-a uitat la mine înspăimântată. Mă temeam că va striga.

Chiar atunci am auzit o voce în depărtare.

— *Heeei, e cineva acolo?*

— *Nu scoate nici un sunet,* i-am șoptit fetei. *Nu-ți va folosi la nimic. Până să-și înșeueze caii și să vină după noi, vom fi dispărut în pădure. Nu vor reuși să ne găsească pe întuneric. Dar dacă încerci să-i strigi, îți voi face rău. Jur.*

A rămas tăcută. Nici un sunet nu s-a mai auzit din direcția taberei francilor. Probabil că santinela nu era sigură că văzuse ceva. Era o prostie din partea sa că stătuse atât de aproape de foc, privind spre el, când ar fi trebuit să stea de pază. Lumina focului trebuie să fi făcut întunericul să pară mult mai dens.

Am călătorit printre copaci, intrând mai adânc în pădure și îndepărtându-ne de drum. Mă întrebam dacă francii pe care îi văzusem erau urmăritorii noștri sau doar un grup de soldați peste care dădusem din întâmplare. Mă întrebam dacă să îndrăznesc să mă întorc pe drum sau să continui să merg prin pădure. Am ales ultima variantă, pentru că era mai sigură.

Gândurile mi-au fost întrerupte de un plânset care venea din spatele meu. Întorcându-mă în șa, am șoptit spre Genevieve:

— *Ce s-a întâmplat? De ce plângi?*

Nu mi-a răspuns. Am văzut-o ducând mâna la gură, ca să acopere sunetul. Am tras de frâiele calului, încetinindu-l, și am așteptat să ajungă în dreptul meu.

— *Ești rănită? Te doare ceva?*

— *Îmi este rușine. Sunt dezgustată de mine însămi. Sunt o lașă.*

— *Ar fi fost o prostie să strigi,* i-am spus. *Nu ai dat dovadă de lașitate alegând calea înțeleaptă.*

N-a mai spus nimic, dar plânsetul a continuat o vreme.

Trebuie să fi adormit din nou, călare prin noapte, chiar dacă ochii mi-au rămas deschiși, căci mi-am dat seama că pădurea devenise mult mai luminoasă. Se apropia dimineața. Zăream fiecare copac în parte, acolo unde înainte vedeam doar umbre.

Am privit în spatele meu. Genevieve era trează și mă privea sfidătoare.

În față, spre dreapta, lumina părea mai puternică. Nu era un luminiș, ci marginea pădurii. Câmpia din fața noastră era îmbăiată în lumina de dinainte de răsărit.

O parte din mine tânjea să traverseze câmpul și să ajungă la râu și la siguranța *Pescărușului*. Mă obosise încercarea de a rămâne vigilent tot timpul, temându-mă că în spatele fiecărui copac se află un franc gata să-mi ia viața. Dar știam că nu putem îndrăzni asta. Ne-ar fi luat o jumătate de zi, dacă nu mai mult, să traversăm câmpul călare. Mai mult, am fi lăsat urme clare în iarba înaltă, vizibile de la distanță, într-o zonă masiv

patrulată de franci. Trebuia să ne întoarcem la adăpost și să ne ascundem până la lăsarea nopții.

Soarele strălucea cu putere deasupra noastră, iar pădurea se trezise deja la viață. O râpă își făcu apariția brusc. Marginile fiindu-i ascunse de tufe, fusese invizibilă până când am ajuns la ea. Un pârâiaș curgea în vale. Dacă cineva venea pe urmele noastre, ne putea găsi aici, dar râpa era destul de adâncă încât să ne ascundă caii de posibilii trecători.

Am făcut un dig din pietre și am creat un mic bazin din care să se adape caii. I-am legat de un puiet aflat pe marginea apei și i-am lăsat să se miște în voie. Mi-aș fi dorit să le dau și ceva de mâncare, căci aveam de gând să-i muncesc tare la căderea nopții.

Ştiam că, de data aceasta, nu voi reuși să rămân treaz. Dacă francii ne găseau urmele, trebuia să mă bazez pe fylgja să mă trezească și să mă avertizeze de venirea lor.

Am strâns un morman de frunze, mi-am pus pelerina deasupra și am strigat-o pe Genevieve, care stătea lângă cai și mânca pâine și brânză.

— *Vino aici!* am strigat-o.

S-a uitat la pelerină, apoi la mine, îngrijorată.

— *De ce? Ce vrei de la mine?* m-a întrebat.

— *Trebuie să dorm. Sunt prea obosit ca să rămân treaz.*

— *Şi vrei să mă întind lângă tine?* a exclamat.

— *Doar ca să dormi, am asigurat-o. Ţi-am dat deja cuvântul că n-am să îți fac rău și jur din nou că n-am s-o fac. Printre oamenii mei, dacă un om își încalcă jurământul, nu are onoare. Poți avea încredere că vei fi în siguranță.*

— *Nu vreau să mă întind lângă tine. O să dorm aici.*

— *Dacă dormi lângă mine, nu va trebui să te leg atât de strâns. Îți voi lega doar mâinile și le voi prinde de încheietura mâinii mele. Dacă te ridici, dacă vrei să fugi, asta va fi destul ca să mă trezească. Dar dacă alegi să nu dormi aici, îți voi lega mâinile și picioarele, te voi prinde de copac și îți voi pune căluș. Va fi o zi lungă și câtuși de puțin confortabilă.*

Încă stătea acolo, privindu-mă cu suspiciune.

— *Îți ofer asta din bunătate*, i-am spus. *Pentru mine nu contează. Este decizia ta.*

Şovăielnică, s-a ridicat și a venit spre mine.

Am adormit lângă o sursă de răscumpărare, o speranță de a face avere, dar m-am trezit lângă o femeie.

Era după-amiaza târziu. La un moment dat, în somn, ne rostogolisem, iar spinarea ei se lipise de pieptul meu și picioarele mele, de ale ei. Cu brațul îi cuprinsesem trupul.

Am ieșit treptat de sub vraja somnului. Era plăcut să simt căldura trupului Genevievei lipit de al meu și ritmul blând al respirației sale în brațele mele. Își scosese gluga și mantaua înainte să adoarmă, iar părul ei îmi mângâia obrazul. Senzația trupului ei lipit de al meu mi-a dat fiori.

Ne-am trezit amândoi de-a binelea în același timp și ne-am rostogolit departe unul de altul. M-am ridicat, privind în altă parte, și am desfăcut funia din jurul încheieturii.

— Trebuie să mă ușurez, am murmurat și am pornit prin râpă.

Am mâncat împreună cârnații rămași, felii de brânză, rămășițele de pâine și câte un măr. Nici unul dintre noi nu a vorbit. Evitam să ne privim. După ce am terminat de mâncat, la lăsarea serii, mi-am tras vesta și cămașa de zale peste tunică, mi-am pus noua sabie la brâu și am înșeuat caii.

O broască râioasă neagră se strecurase dintr-o văgăună și îmi privea pregătirile. I-am zâmbit, apoi m-am aplecat și am luat apă din bazinul pentru cai în căușul palmelor. Am aruncat stropii pe spinarea ei. A scos limba și a șters cu ea o picătură de apă care sclipea pe o frunză.

Iubeam pădurea și creaturile ei. Aici mă simțeam ca acasă, eram încrezător în forțele mele. Animalele sălbatice duceau o viață simplă, pură. Atunci când omorau, o făceau doar ca să se apere pe ele ori pe puii lui sau ca să se hrănească pentru a putea supraviețui. Creaturile pădurii nu înțelegeau sensul războiului. Mi-aș fi dorit să pot duce o viață la fel de simplă.

Îmi era groază să mă întorc pe câmp. Mă întrebam dacă francii vor da peste noi acolo și dacă va trebui să mă lupt.

— *În noaptea asta vom traversa câmpia, spre râul Sena,* i-am spus Genevievei. *Vom îndemna caii să se grăbească și vom încerca să străbatem distanța asta cât mai repede.*

— *Nu sunt o călăreață iscusită,* a protestat ea.

Era adevărat. Nici eu nu mă consideram un călăreț bun, dar ea se descurca mult mai prost decât mine.

— *Nu voi impune un ritm în care să nu poți merge,* am asigurat-o.

— *Ce se va întâmpla la râu?*

Mă întrebam același lucru. În zori avea să fie a cincea zi în care Hastein și Ivar se aflau pe râu— ultima pe care planificau să o petreacă în acel loc – în căutarea cercetașilor.

Oare *Pescărușul* și Ursul se mai aflau acolo? Sau francii năvăliseră pe malurile râului obligându-i pe Hastein și Ivar să se întoarcă la Ruda mai devreme?

— *Acolo ne va aștepta un vas*, i-am spus apoi Genevievei.

Speram să am dreptate.

După estimările mele, ne aflam la o distanță considerabilă în susul râului de locul în care mă lăsase *Pescărușul*, dar nu știam cât de departe. Mă întrebam dacă Hastein sau Ivar s-ar fi aventurat până aici în căutarea mea. Mi s-a părut mai înțelept să o iau spre nord și să ajung la râu în aval decât să traversez câmpul direct, deși o asemenea strategie îmi mânca mult mai mult timp.

Traversarea a fost lipsită de incidente, chiar dacă a necesitat întreaga noapte. Am ocolit pâlcurile de copaci. Într-unul mi s-a părut că văd sclipiri, ca și cum un foc de tabără ar fi ars în centru, parțial ascuns de tufișuri. Mă întrebam dacă o patrulă a francilor își făcuse tabără acolo, dar eram departe și, în lumina palidă a lunii, trebuie să fi devenit una cu umbrele care străbăteau câmpul.

Întunericul nopții începea să se risipească atunci când am ajuns, în sfârșit, pe malul Senei. După fiecare dâmb sperasem să văd râul. Când, în cele din urmă, s-a ivit în fața noastră, nu am simțit nici o ușurare. Nu mai văzusem bucata asta. Eram sigur. Ne aflam încă în amonte – cât de departe încă nu știam – față de locul în care mă lăsase *Pescărușul*.

— *Unde este vasul tău?* mă întrebă Genevieve.

— *Într-acolo,* am mințit eu plin de speranță, arătând în aval.

Am călărit în ritm alert până când soarele s-a ridicat la orizont și a luminat câmpul. Niciodată nu mă bucurasem mai puțin de ivirea zorilor. Nu îmi folosea. Nu mai puteam rămâne acolo, pe câmpie, expuși vederii. Văzusem deja patru urme separate de cai. Trebuia să ne ascundem.

Am trecut pe lângă mai multe pâlcuri de copaci aliniate pe malul râului. Am ales, în schimb, o porțiune unde malul era acoperit cu tufișuri și sălcii.

Pâlcul de copaci și tufe nu era mai lung de trei aruncături de suliță. Trebuia să ne ajungă. Speram ca orice patrulă a francilor să considere acest loc atât de expus vederii, încât nimeni să nu se poată ascunde în el.

Am oprit caii în câmp. Eram și așa în primejdie, nu aveam nevoie ca urmele cailor să îi conducă pe franci direct în ascunzătoarea noastră.

— *Dă-te jos de pe cal*, am instruit-o pe Genevieve, *și mergi spre copacii de acolo.*

M-a privit o clipă, încruntată, dar nu a spus nimic. După ce a descălecat, i-am dat coșul cu mâncare.

Mi-am luat coiful și scutul agățate de șa. Mi-am pus coiful și m-am lăsat la pământ. Calul meu își întorsese capul spre mine, privindu-mă și pufnind, apoi a mușcat din iarba uscată, maronie, și a început să mestece.

— Ştiu că ești ostenit, i-am spus. M-ai purtat drum lung și mi-ai fost credincios, chiar dacă eu nu ți-am oferit hrană și te-am lăsat să te odihnești prea puțin. Îmi pare rău, dar trebuie să-ți mai cer ceva.

O patrulă a francilor ar fi găsit acești cai. Era inevitabil. Puteam însă face în așa fel încât să interpreteze greșit ceea ce găseau.

Lăsându-mi scutul să atârne în spate, mi-am pregătit arcul și am scos două săgeți din tolbă. Am privit umărul calului și am întins coarda doar pe jumătate. Nu voiam să omor bietul animal și nici să-l rănesc mai mult decât era necesar. Apoi am tras.

Calul a nechezat din pricina surprizei și a durerii. A ridicat capul, privind în jur, încercând să-și dea seama ce anume îl atacase fără avertisment.

Am strigat spre el, fluturându-mi brațul și arcul. Calul a făcut doi pași, apoi s-a oprit, lovind din copite și nechezând furios.

Am așezat a doua săgeată în arc – din nou, trăgând coarda numai pe jumătate – și am lansat-o spre calul lui Genevieve. Speriat deja de reacția tovarășului și de strigătele mele, s-a întors și a luat-o peste câmpie în galop. Calul meu a pornit în grabă pe urmele lui.

Am pornit cu spatele, pas cu pas, spre pâlcul de sălcii. Trecând, am ridicat iarba cu mâna, acolo unde se îndoise ori se turtise, încercând să șterg orice urmă a trecerii noastre.

Genevieve stătea la marginea copacilor, privindu-mă cu oroare și dezgust. Am trecut pe lângă ea, am pus scutul și coiful pe pământ și mi-am desfăcut arcul.

— *Ești un monstru!* exclamă ea. *Cum poți fi atât de crud?*

Ştiam că se referea la cai. Mă simțeam vinovat pentru durerea pe care le-o pricinuisem, chiar și fără cuvintele ei.

— *Nu am dorit să le fac rău*, i-am spus. *Iar rănile lor nu sunt mortale. Am făcut doar ce a trebuit să fac.*

— *Ce a trebuit să faci?!*

Din vocea ei sfidătoare răzbătea neîncrederea.

Nu știam de ce simțeam nevoia să îmi justific acțiunile în fața ei. Era o sursă de venit, nimic mai mult.

— *Trupele voastre patrulează prin zona asta în mod regulat,* i-am explicat. *Le-am văzut urmele. Vor găsi caii, iar săgeata mea îi va face să creadă că acești cai au aparținut unor soldați atacați de danezi. Este mai bine să creadă asta decât să suspecteze că sunt caii pe care am mers noi.*

Am lăsat-o la marginea pădurii, unde stătea privind în zare, și am pornit să cercetez ascunzătoarea.

Cândva, salcia cea mare trebuie să fi crescut chiar pe marginea apei, cu rădăcinile înfipte în mâl, ca să poată sorbi direct apa. Cu timpul, rădăcinile se amestecaseră cu nisipul și pietrișul, formând stratul inferior al plajei, lat de doar câteva picioare și dispus dincolo de marginea primei albii a râului. Dacă ne ghemuiam acolo, în spatele trunchiului sălciei, aveam să fim bine ascunși, în caz că inspecta cineva locul.

Mi-am dus scutul și coiful pe plajă și am așezat alături arcul și tolba cu săgeți.

— *Vino!* am strigat-o pe Genevieve. *Şi adu și coșul cu mâncare! Vom aștepta corabia aici.*

— *Nu există nici o corabie, nu-i așa?* a spus ea, după ce mi s-a alăturat. *A plecat. Ești prins în capcană aici și nu ai scăpare.*

Nu i-am răspuns, căci, în inima mea, mă temeam că avea dreptate. *Pescărușul* nu va veni. Ne aflam prea în amonte.

Soarele a ajuns la zenit, iar sufletul meu, la nadir, când i-am zărit. Cincisprezece călăreți franci se apropiau încet de noi dinspre amonte. Păreau să vină după urmele lăsate de caii noștri, căci călărețul din față se apleca periodic și studia pământul. Presupun că era căpitanul lor, deoarece un mic drapel cu dungi albastre și albe îi flutura prins de sulița lungă.

Patrula se opri în partea opusă pâlcului de copaci unde ne ascunsesem, ghemuiți pe fâșia joasă de plajă. Oare ne zăriseră urmele de pași? Nu le ștersesem bine? Căpitanul și mai mulți dintre oamenii săi erau angajați într-o discuție. Privindu-i, mi-am pregătit arcul și am tras tolba lângă mine.

În cele din urmă, un franc își struni calul în direcția noastră și se apropie cu pas lent. Nu se uita pe jos după nici o urmă de picior. Nu părea să se aștepte nici la probleme – își lăsase scutul să-i atârne în spate, iar sulița i se odihnea pe umăr. Francii nu își dădeau seama că suntem aici. Războinicul acesta nu făcea decât să verifice crângul înainte ca patrula să meargă mai departe.

Poate că avea să arunce doar o privire superficială peste marginea pădurii, fără să ne vadă. Poate.

— *Stai jos!* am avertizat-o pe Genevieve în șoaptă. Îi privea cu mult interes pe franci. *Nu te mișca și nu scoate nici un sunet!*

Când călărețul se apropie de marginea tufișului, Genevieve scoase un mic țipăt.

— *Ce e?* am șuierat spre ea.

— *Îl cunosc pe șeful lor,* șopti ea mai mult pentru sine. *E căpitanul Marcus, iar oamenii aceia fac parte din armata unchiului meu.* Brusc, țâșni de lângă mine și porni în goană pe plajă. *Ajutor!* începu ea să strige, dând din mâini. *Căpitane Marcus! Sunt aici!*

Surprins, francul din apropiere și-a dat calul înapoi, și-a așezat scutul în față și a coborât vârful suliței.

Dând drumul arcului, am fugit după ea. După trei pași, am ajuns-o din urmă. Când am apucat-o din spate a țipat.

— *Este domnița Genevieve*! a strigat francul și și-a mânat calul spre marginea tufișului.

M-am dat într-o parte și am aruncat-o pe Genevieve la pământ, în timp ce bărbatul a tras de frâie, ca să oblige calul s-o evite. Şi-a aruncat sulița spre mine cu putere, țintindu-mi

gâtul. M-am aruncat la pământ, iar vârful suliței a trecut peste umărul meu, zgâriindu-mi cămașa de zale.

Şi-a îmboldit calul din nou, încercând să-l determine să treacă peste mine. M-am rostogolit cu repeziciune, înnebunit, dându-mă din calea suliței.

Francul s-a întors cu fața spre câmpie, și-a ridicat sulița peste cap și a fluturat-o înainte și înapoi.

— *Căpitane Marcus! Fata e aici!* a strigat. Şi-a așezat scutul în spinare și a pornit călare spre Genevieve, aplecându-se și întinzându-i brațul. *Vino!* i-a spus.

Fata s-a clătinat pe picioare și a făcut un pas spre el. Mi-am scos sabia din teacă și m-am repezit înainte, înfigând-o în burta calului.

Calul a nechezat și m-a lovit cu picioarele. Pe când mă dădeam înapoi, francul s-a răsucit în șa și a încercat să mă izbească în cap cu mânerul suliței. Mi-am ridicat sabia și am parat lovitura, apoi am țâșnit din nou înainte și am retezat până la os piciorul din spate al calului.

Calul s-a clătinat și a dat să cadă. Apucând cu disperare de căpăstru, francul și-a scăpat sulița și a încercat să zorească bietul animal afară din raza sabiei mele. Calul a încercat să se ridice, dar greutatea care îi apăsa piciorul rănit l-a făcut să se clatine din nou, izbindu-se de o salcie.

Mi-am vârât sabia în teacă și am apucat sulița căzută. Alergând în spatele calului, am aruncat sulița cu ambele mâini, înfigându-i lama lungă în spinarea francului.

— *Nu!* a zbierat Genevieve.

Bărbatul urla de durere. I-am scos sulița din trup și s-a aplecat în față, alunecând de pe cal. Animalul a trecut de marginea tufișului clătinându-se și a căzut pe câmp.

Restul francilor se apropiau de pâlcul de copaci, mergând în linie. M-am întors și am alergat spre Genevieve. Ca și primul călăreț, căpitanul s-a repezit spre marginea tufișului și a scos sulița ca să o arunce. Apucând-o pe Genevieve de umăr, am răsucit-o, astfel încât a ajuns între mine și franc.

Ţinând-o strâns lipită de pieptul meu, cu brațul în jurul taliei, am ridicat-o de jos și am început să mă dau înapoi din fața căpitanului francilor. Fata a început să dea neajutorată din mâini și din picioare, în timp ce eu porneam spre mal, folosind-o ca scut și ținând sulița pregătită în cealaltă mână.

— *Rămâneți în spate!* am strigat, în timp ce un al doilea războinic intra în crâng, apoi un al treilea. *Rămâneți în spate sau, dacă sulițele voastre nu o vor ucide, atunci o voi face eu!*

Deja întreaga trupă de războinici se îndrepta spre copaci. Majoritatea s-au oprit la margine, neștiind ce să facă. Doar primii trei călăreți, inclusiv căpitanul, intraseră în crâng. Unul dintre ei a coborât de pe cal și a alergat spre camaradul care zăcea la pământ și gemea. Așezând brațul rănitului după umărul său, l-a ridicat în picioare. Cel de-al doilea bărbat intrat în tufiș s-a apropiat călare, m-a privit precaut, apoi și-a agățat scutul în spate și s-a aplecat, întinzând brațul ca să-l urce pe rănit pe cal.

Ajunsesem la marginea râului. Lăsând sulița să cadă, am coborât pe plajă și m-am ascuns în spatele sălciei masive. Aruncând-o pe Genevieve la pământ cu putere, cât s-o las fără suflare, m-am răstit la ea:

— *Nu te mișca!*

A rămas acolo, tușind și gâfâind, iar eu mi-am ridicat arcul și tolba cu săgeți.

Tremuram de furie din cauza faptei fetei. Gestul ei nesăbuit aproape mă costase viața. Francii aveau să plătească cu sânge.

Am pregătit o săgeată și am tras de coardă, făcând câțiva pași în lateral și ieșind din ascunzătoarea sălciei.

Căpitanul își mânase calul mai în față, încercând să vadă unde eram eu și Genevieve. Se afla la doar o aruncătură de suliță de mine. Când m-a văzut, a făcut ochii mari și a dat să-și avertizeze oamenii. Săgeata mea a intrat chiar în gura lui deschisă.

Bărbatul a căzut pe spate și a început să alunece din șa. Înainte să se izbească de pământ, o altă săgeată îl nimerise deja pe francul care își ajutase camaradul rănit să descalece. Ghemuindu-se la pământ, francul rămas în crâng, care își ținea brațul în jurul tovarășului lovit, și-a întors calul și l-a strunit cu putere. Tocmai când ieșea din tufiș, cea de-a treia săgeată l-a nimerit între umeri. Calul a continuat să alerge, dar călărețul și bărbatul pe care îl ducea au căzut.

Atacul meu brusc și mortal i-a panicat pe cei rămași. Şi-au îndemnat caii și au ieșit în galop pe câmpie, în afara razei arcului meu.

Patru dintre franci, inclusiv căpitanul, zăceau la pământ, morți sau muribunzi. Unsprezece erau încă în picioare și puteau trimite după întăriri. Eram prins în capcană. Nu puteam părăsi crângul, iar francii aveau timpul de partea lor.

Genevieve se ridicase și își ștergea nisipul de pe față.

— *Ce s-a întâmplat?* a întrebat.

— *Francii s-au retras*, i-am răspuns. *Probabil doar pentru moment.*

O lacrimă i-a curs pe un obraz, lăsând o dâră pe nisipul pe care mâna ei nu reușise să-l șteargă.

Nu o puteam elibera. Asta era limpede. Trebuia să mă asigur că nu va interveni în lupta mea, atunci când francii aveau să atace din nou, dar lăsasem sfoara cu care o legasem mai devreme pe șaua calului.

Scoțând coarda de rezervă din punga de la brâu, am pășit spre ea. A tresărit și s-a dat înapoi. Am împins-o cu putere, lipind-o de o rădăcină groasă care pornea de la baza trunchiului sălciei și se întindea spre plajă. Cu timpul, ploaia și apa măcinaseră pământul de dedesubt, așa că rădăcina stătea ridicată. Am înfășurat coarda arcului de mai multe ori în jurul gâtului Genevievei și în jurul rădăcinii și am fixat-o bine. Dacă nu stătea liniștită, o putea strangula.

— *Nu mă atinge!* a protestat ea, în timp ce o legam. *Ești un porc. Ești un laș. Ce fel de războinic se ascunde în spatele unei femei?*

Cuvintele ei m-au înfuriat și mai tare, împingându-mă la cruzime.

— *Felul de războinic ce omoară franci. Şi îi voi mai omorî și pe alții înainte de încheierea acestei zile. Ai spus că îl cunoști pe căpitanul acestor oameni? Asta l-a costat viața. Zace mort de partea cealaltă a acestui copac. Dacă nu ai fi strigat, acum ar fi trăit.*

Şi-a închis ochii și a început să plângă. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz.

Mi-am apucat tolba și am agățat-o pe umăr. Douăzeci și una de săgeți rămăseseră în ea. Alte trei se aflau în trupurile francilor doborâți. Speram să nu fie rupte. Mă așteptam să am nevoie de toate și să-mi doresc să am mai multe, înainte ca ziua să se sfârșească.

Căpitanul și oamenii pe care îi țintisem în piept erau morți. Cel de-al treilea franc, căzut în afara crângului, încă mai respira. Din fericire, era inconștient și nu părea să se mai trezească vreodată. După ce mi-am recuperat săgețile, m-am ridicat și am privit câmpul. Restul călăreților franci stăteau pe cai și mă priveau de la o distanță sigură. I-am numărat. Mai erau doar zece. Îl trimiseseră deja pe unul dintre ei după ajutor.

Întorcându-mă, am supravegheat crângul. Ceea ce sperasem să fie o ascunzătoare trebuia să fie fortăreața mea acum. Mă întrebam dacă soarta pe care Nornele mi-o țesuseră avea să se încheie aici. Dacă da, atunci ce rost avea totul? De ce îmi dăduseră voie, în ciuda tuturor vicisitudinilor, să devin om liber și războinic, dacă mă aduceau în acest ținut străin ca să mor?

Alungându-mi gândurile, m-am pus pe treabă. Tufișurile pipernicite răspândite printre copaci fuseseră folositoare drept paravan, ascunzând malul râului și micuța plajă de privirea oricui s-ar fi aflat în câmpie. Acum erau în linia mea de ochire. Am scos securea de la brâu și am început să tai tufișurile din preajma sălciei, apoi le-am dus într-o parte a desișului. Am ridicat o moviliță de frunze uscate și crengi dedesubt și am aprins cu amnarul și cremenea o bucată de iască. Nu puteam să le las acolo, ca un atacator să se poată ascunde în spatele lor. Arzând, lemnul verde și frunzele au scos un fum gros, înțepător.

Dimensiunile mici ale pâlcului de copaci aveau să reprezinte un avantaj pentru mine. Salcia bătrână de pe malul apei era singurul copac destul de gros încât să se poată ascunde un om în spatele lui. Restul copacilor erau puieți – cel mai mare avea tulpina de grosimea brațului unui om. Aveam să ripostez de pe plajă, protejat de această acoperire. Apropiindu-se, francii aveau să fie expuși. Totuși, dacă erau destul de mulți și dacă erau dispuși să piardă o parte din oameni, puteau învinge.

După-amiaza târziu a sosit o a doua trupă de călăreți. Unindu-se cu ceilalți zece care așteptaseră pe câmp, s-au așezat într-o linie extinsă și au pornit spre desiș.

Călăreții s-au oprit chiar dincolo de raza arcului meu. Un călăreț – căpitan, judecând după drapelul prins de suliță – a continuat să înainteze.

— *Nordicule!* a strigat, apropiindu-se. *Nu trage! Dorim să negociem cu tine.*

L-am privit apropiindu-se și am rămas jos, ascuns, privind cu un ochi de după trunchiul sălciei, fără să răspund. Mă gândeam să-l omor dacă se mai apropia mult. Nu știam de câte ori aveam să nimeresc ținta fără greș.

— *Ai luat-o prizonieră pe una dintre femeile noastre, nu-i așa*? a continuat francul. *Este domnița Genevieve? O ai pe fiica contelui Robert?*

Tot nu am răspuns.

— *Vorbește cu mine, nordicule!* a strigat francul. *Nu te va costa nimic să negociezi. Poate ajungem la o înțelegere.*

M-am ridicat și am înaintat până unde putea să mă vadă. Francul se afla deja aproape de marginea crângului.

— *Nu veni mai aproape*, am spus. *Vom sta de vorbă. Ce oferi?*

— *Lasă-mă să o văd pe domniță,* a răspuns. *Trebuie să mă asigur că este vie și nevătămată.*

— *Vorbește cu el!* i-am strigat Genevievei. Nu aveam de gând să o dezleg doar ca să o vadă francul. *Spune-i cine ești și că nu ai fost rănită.*

— *Mă auzi?* a strigat ea. *Sunt Genevieve! Tatăl meu este Robert, Conte de Tours, Autun și Paris!*

Nu mă gândisem să o întreb pe Genevieve peste ce orașe și ținuturi stăpânea tatăl ei. Părea mult mai puternic – și era, speram eu, mult mai bogat – decât contele care stăpânea peste Ruda. Fata era un premiu mai valoros decât îmi imaginasem.

— *Ești sănătoasă, domniță?* a întrebat francul.

— *Sunt obosită, flămândă și îmi este frică, dar nordicul nu mi-a făcut nici un rău.*

— *Nu i-am făcut nici un rău încă!* am strigat. *Dacă oamenii tăi atacă, îi voi tăia gâtul.*

Am auzit-o pe Genevieve scoțând un țipăt.

— *Dacă o omori, nimic nu ne va mai opri,* a spus bărbatul. *Te vom omorî.*

— *Voi sunteți mulți, eu sunt doar unul. Dacă mă atacați, unii dintre voi vor muri, dar eu voi fi ucis cu siguranță, știm amândoi asta. Ce va spune tatăl ei, ce va face dacă fata va muri din cauză că m-ați atacat?*

Speram ca tatălui ei să-i pese, deși, din ce-mi spusese Genevieve mai devreme – că nu avea să plătească recompensa cu bucurie nu eram sigur că se va întâmpla așa. Speram ca acest franc să nu știe că relația dintre tată și fiică era tensionată.

— *Eliberează-o,* mi-a cerut căpitanul. *Îți voi da un cal și te voi lăsa să pleci în pace. Îți dau cuvântul că nici unul dintre oamenii aflați sub comanda mea nu te va urmări.*

Mi s-a părut o ofertă deșartă. Eram convins că restul patrulelor fuseseră alertate deja și că aveau să mă intercepteze cu mult înainte să ajung la Ruda.

— *Am obosit să tot călăresc pe caii voștri*, i-am spus. *Oferta voastră nu mă încântă. Aduceți-mi un vas. Unul cu vâsle, mic, care să poată fi manevrat de un singur om. Apoi vom mai vedea. Până atunci, nu mai avem nimic de discutat.*

— *Așteaptă, nordicule,* a protestat francul.

Mi-am ridicat arcul și am scos o săgeată din tolbă.

— *Am fost de acord să te apropii ca să discutăm. Discuția noastră s-a încheiat. Pleacă acum, cât mai poți.*

Bărbatul și-a strunit calul și a pornit în galop spre câmpie.

Genevieve mă privea înspăimântată.

— *M-ai omorî? Mi-ai tăia gâtul?* m-a întrebat.

— *Am amenințat că o fac ca să îi împiedic să atace.*

— *L-ai ucis pe căpitanul Marcus. L-ai ucis pe vărul meu, Leonidas. I-ai omorât și pe ceilalți soldați.*

Am încuviințat.

— *Da, așa este. Erau războinici, ca și mine. M-au atacat, iar eu am ripostat. Așa merg lucrurile. Asta fac războinicii. Dacă nu m-ar fi atacat, nu i-aș fi omorât. Ei au ales calea care i-a condus spre moarte.*

— *Ești un ucigaș,* a spus ea, *un criminal fără milă.*

Am scuturat din cap.

— *Sunt un războinic.*

— *Şi care este diferența?* m-a întrebat cu un aer disprețuitor.

— *Dacă aș fi fost un ucigaș, te-aș fi omorât. Dar n-am s-o fac. Dacă mă atacă soldații, am să mă lupt cu ei și am să ucid câți am să pot. Apoi mă vor omorî ei pe mine, iar tu vei fi liberă.*

Începea să se lase întunericul. Francii postaseră santinele în jurul crângului, destul de departe cât să nu le pot nimeri cu

arcul, în timp ce restul războinicilor se retrăseseră pe câmpie și își instalaseră tabăra. Deja începuseră să ardă focurile pentru pregătirea mâncării. Eram mulțumit că vântul bătea dinspre râu. Singura hrană rămasă în punga mea era o bucată de brânză tare și niște apă. Nu voiam să fiu chinuit de mirosul mâncării lor proaspăt prăjite.

Trebuia să rămân treaz în timpul nopții, pentru că francii se puteau strecura în apropiere, la adăpostul întunericului, ca să mă atace pe neașteptate. Avea să fie dificil, pentru că nu dormisem întreaga zi și în nopțile precedente. Ultima oară avusesem parte de somn în râpă, alături de Genevieve. Am închis ochii pentru o clipă și mi-am amintit mirosul părului ei, care îmi mângâia obrajii.

— *De ce zâmbești?* m-a întrebat.

Am deschis ochii și am văzut-o din nou privindu-mă fix. Am scuturat din cap.

— *Mă gândeam la alt loc și la alt timp.*

Deodată, am auzit zgomot pe câmp. M-am ridicat și am văzut un călăreț franc înaintând dinspre josul râului. Mergea în galop spre tabără. După ce a ajuns, războinicii au început să mișune care încotro. Așezau șeile pe cai și își puneau armurile.

— *Ce se întâmplă?* m-a întrebat Genevieve.

— *Nu știu,* i-am zis. *Francii de pe câmpie își pun armurile. Cred că vor ataca.*

Cu inima strânsă, mi-am pregătit arcul, am aruncat tolba cu săgeți pe umăr și mi-am pus repede coiful pe care îl luasem de la vărul mort al Genevievei. Pe când îmi prindeam cureaua sub bărbie, am auzit un sunet ușor venind dinspre râu, din aval.

Era un corn. Când a sunat din nou, mai tare de data aceasta, mi-am dat seama că mai auzisem acest sunet. Era cornul lui Ivar.

Ieșit din minți, am căutat pe jos o bucată de iască, orice putea arde. După ce am adunat destule ierburi și frunze uscate, mi-am scos pumnalul și m-am apropiat de locul în care stătea Genevieve, lipită de rădăcina sălciei.

— *Ce faci?* a întrebat îngrozită. *Ai spus că nu mă omori.*

— *Am nevoie de o bucată de pânză,* i-am explicat.

M-am lăsat în jos și am tăiat o fâșie îngustă de pânză din cămașa ei. Am folosit-o ca să leg iasca de un capăt al săgeții

mele, apoi am aprins-o cu cremenea și amnarul. Când flacăra a ars cum trebuie, am pus săgeata în arc și am țintit spre cer.

Săgeata aprinsă a țâșnit deasupra râului, lăsând scântei în urmă, și a coborât asemenea unei stele căzătoare. Din josul râului, cornul a sunat din nou, de trei ori, rapid și scurt.

— Ce este? a întrebat Genevieve.

Lacrimile îmi curgeau pe față când m-am întors și i-am răspuns. Nu le puteam opri, dar nu îmi păsa. Din nou, Nornele aleseseră să continue urzeala sorții mele.

— *Este un vas,* am spus. *Sunt salvat.*

Disperarea s-a așternut pe chipul Genevievei. A început să verse lacrimi amare.

Lista personajelor

Bertrada

Soția lui Wulf, căpitan franc de vas și negustor din Ruda (sau Rouen).

Bjorn Coaste de Fier

Unul dintre fiii lui Ragnar Logbrod și căpetenie vikingi, unul dintre conducătorii atacului danezilor asupra Franciei de Vest.

Carol

Regele regatului vestic al francilor, care corespunde aproximativ teritoriului Franței moderne.

Clothilde

Femeie francă, servitoarea personală a Genevievei, fiica contelui Robert de Paris.

Cullain

Servitorul personal al nobilului Hastein, fost călugăr irlandez capturat și făcut sclav în timpul unui atac viking asupra Irlandei.

Derdriu

Femeie irlandeză de viță nobilă, capturată de către căpetenia daneză Hrorik într-un atac în Irlanda, care a devenit sclavă în casa lui Hrorik și care, ca amantă, i-a născut un fiu ilegitim, pe nume Halfdan.

Einar

Războinic danez și cercetaș priceput dintr-un sat de pe Limfjord, din nordul Iutlandei, care se împrietenește cu Halfdan.

Genevieve

Tânără nobilă francă, fiica contelui Robert de Paris.

Gunhild

Cea de-a doua soție a căpeteniei daneze Hrorik și mama, dintr-o căsătorie anterioară, a fiului vitreg al lui Hrorik, Toke.

Halfdan

Fiul lui Hrorik, o căpetenie daneză, și al lui Derdriu, o nobilă irlandeză care devine sclava lui Hrorik.

Harald

Fiul căpeteniei daneze Hrorik și al primei soții a acestuia; fratele vitreg al lui Halfdan și fratele geamăn al lui Sigrid.

Hastein

Un nobil danez care se împrietenește cu Halfdan, unul dintre conducătorii atacului danezilor asupra Franciei de Vest.

Horik

Regele danezilor.

Hrodgar

Căpetenia unui sat de pe Limfjord, din Iutlanda, și căpitan al unei corăbii cu războinici care ia parte la atacul din Francia.

Hrorik

Căpetenie daneză, cunoscut și sub numele de Secure-Puternică; tatăl lui Halfdan, Harald și Sigrid și tatăl vitreg al lui Toke.

Ivar Cel fără Oase

Unul dintre fiii lui Ragnar Logbrod și căpetenie a vikingilor, unul dintre conducătorii atacului danezilor asupra Franciei de Vest.

Leonidas

Tânăr ofițer de cavalerie franc; vărul lui Genevieve și nepotul contelui Robert de Paris.

Odd

Membru al echipajului de pe corabia lui Hastein, *Pescărușul*, și arcaș priceput.

Ragnar

Conducătorul atacului danezilor asupra Franciei de Vest, cunoscut sub porecla Logbrod sau „Pantaloni Păroși”.

Robert

Nobil franc de rang înalt, contele care stăpânește peste mai multe orașe și ținuturi din Francia de Vest, incluzând Parisul; tatăl Genevievei.

Sigrid

Fata căpeteniei daneze Hrorik de la prima soție, Helge; sora geamănă a lui Harald și sora vitregă a lui Halfdan.

Snorre

Războinic danez, secundul căpitanului Toke.

Stenkil

Războinic danez, tovarășul unui om pe care îl ucide Halfdan.

Stig

Slujitor al nobilului Hastein și căpitan al vasului Şarpele.

Svein

Slujitor al nobilului Hastein și căpitan al vasului Lupul de Mare.

Toke

Căpetenie daneză, fiul Gunhildei din prima căsătorie, fiul vitreg al căpeteniei daneze Hrorik și ucigașul lui Harald, fratele vitreg al lui Halfdan.

Tore

Membru al echipajului de pe corabia lui Hastein, *Pescărușul*, și șeful arcașilor.

Torvald

Cârmaciul de pe vasul lui Hastein, *Pescărușul*.

Wulf

Căpitanul vasului comercial franc pe care îl capturează flota daneză.

Glosar

Adunare: Întrunire care se ținea periodic în culturile scandinave și în care oamenii prezentau cazuri asupra cărora urma să se decidă prin vot, potrivit legii. Adunările sunt precursoarele și originea a ceea ce a devenit, secole mai târziu, conceptul de proces cu jurați în cultura engleză.

Berserki: Războinici din Scandinavia, remarcabili prin ferocitatea și cutezanța în luptă, dar și pentru dispoziția schimbătoare, capricioasă, la vreme de pace.

Birka: Oraș de coastă din Suedia, unul dintre principalele centre de negoț vikinge. Birka reprezenta capătul nordic al unui lung drum comercial care traversa mai multe fluvii, trecând prin teritoriile Rusiei moderne și ajungând, în cele din urmă, la Marea Neagră. Folosind Drumul de la Răsărit, așa cum era denumit, vikingii au făcut schimburi comerciale cu Imperiul Bizantin și cu regatele maure din Orientul Mijlociu.

Corabie lungă: Vas lung și îngust folosit la război de scandinavi pe vremea vikingilor. Vasele lungi erau joase, ceea ce le permitea să fie trase pe plajă sau să urce de-a lungul râurilor, și erau proiectate să fie propulsate rapid fie cu ajutorul pânzelor, fie de vâsle. Uneori li se mai spunea vase-dragon, pentru că multe dintre ele aveau prora decorată cu capete de dragon cioplite în lemn.

Danevirke: Mare zid de pământ construit de-a lungul bazei peninsulei Iutlanda din Danemarca, zid care ducea de la o coastă la cealaltă, pentru a proteja teritoriile daneze de invazia francilor.

Dorestad: Port și centru comercial franc, situat la confluența dintre Rin și râul Lek, în zona care astăzi face parte din Olanda. Dorestad era unul dintre cele mai mari centre comerciale ale Europei Evului Mediu Timpuriu.

Francia: Ţinutul francilor, care corespunde în mare parte zonei unde astăzi se află Franța, Belgia, Olanda și vestul Germaniei. Până în 845 e.n., locul de desfășurare a acțiunii din

Dragonii mărilor, fostul imperiu franc, se împărțise în trei regate: Francia de Vest, care corespunde aproximativ teritoriului Franței moderne, Regatul Franciei de Est, care se întinde de la Rin spre est, prin teritoriile care compun Germania modernă, și Regatul de Mijloc, care se întindea din Frisia, în nord, până la coasta mediteraneană a Franței, incluzând și părți din nordul Italiei.

Frisia: O regiune de coastă a Franciei, care corespunde în mare parte ținuturilor care compun astăzi Olanda.

fylgja: Un spirit benefic ce se atașează de o persoană și îi aduce noroc. Unele erau vizibile și luau forma animalelor, adesea reflectând o caracteristică a omului pe care îl urmau, cum ar fi un corb care simboliza înțelepciunea sau un lup care reprezenta ferocitatea. Altele erau invizibile, dar erau în general considerate spirite protectoare feminine.

Hedeby: Cel mai mare oraș din Danemarca secolului al IX-lea și un important centru comercial viking. Hedeby se afla la baza peninsulei Iutlanda, pe latura estică, pe un fiord care pornea dinspre coastă spre interiorul teritoriului.

hnefatafl: Un popular joc de masă viking, al cărui nume s-ar traduce aproximativ prin „Masa Regelui”. Se juca pe o placă divizată în pătrate, asemănătoare celei de șah. Un jucător își punea piesele în centrul plăcii și încerca să le mute spre margine. Celălalt jucător înconjura piesele „regelui” cu ale sale, încercând să-l captureze înainte ca acesta să scape.

Hristosul cel Alb: Numele dat de vikingi Dumnezeului creștin, termen peiorativ insinuând că este o divinitate lașă pentru că a acceptat să fie capturat și omorât fără să-i înfrunte pe cei care au făcut asta.

Iutlanda: Peninsulă, cea mai mare întindere de pământ din Danemarca modernă și antică, numită după Jute, un trib danez antic.

Jul: Festival germanic păgân în mijlocul iernii, cunoscut în Anglia drept Yule.

Limfjord: Fiord uriaș care traversează vârful nordic al peninsulei Iutlanda, oferind o trecere protejată între Marea Baltică și Marea Nordului.

Niddingsvaark: Infamie; faptele lipsite de onoare ale unui Nithing.

Nithing: Cineva care nu mai era considerat om pentru că nu avea onoare.

Norne: Trei surori care, conform scandinavilor păgâni, stăteau împreună sub copacul lumii și urzeau soarta tuturor oamenilor la războiul lor de țesut.

Nordici: Scandinavii care locuiau în zona Norvegiei moderne. La mijlocul secolului al IX-lea, mari suprafețe din pământurile lor erau, cel puțin nominal, conduse de regele danez. Uneori, alte popoare foloseau termenul „oameni din nord” pentru a descrie orice atacator viking de pe pământurile scandinave.

Odin: Zeul scandinav al morții, războiului, înțelepciunii, răzbunării și poeziei; zeul zeilor.

Pantaloni Păroși: Pantaloni Păroși este traducerea pentru „Logbrod”, porecla lui Ragnar, un faimos conducător viking din secolul al IX-lea.

Ribe: Un oraș de pe vremea vikingilor, centru comercial de pe coasta de vest a peninsulei Iutlanda din Danemarca.

Ruda: Numele viking pentru Rouen, un oraș franc de lângă gura Senei.

Rune: Alfabet folosit pentru scrierea vechilor limbi scandinave și germanice. Literele runice, formate din

combinații de linii simple, erau ușor de cioplit în piatră sau lemn.

Schliefjord: Un fiord lung de pe coasta de est a peninsulei Iutlanda, aproape de baza acesteia, unde se afla orașul Hedeby.

strandhog: Practica echipajelor vaselor vikinge de a se aproviziona cu vite și alte lucruri necesare venind pe mal și furându-le.

Thor: Zeul scandinav al tunetului și al recoltelor bogate, al puterii, onoarei și jurămintelor; cel mai puternic dintre zeii scandinavi.

Wergild: Suma care trebuia plătită drept compensație pentru uciderea unui om.

Mulțumiri

Atunci când ajunge, în cele din urmă, în mâinile cititorilor, fiecare carte este rezultatul unui efort de echipă. Deși nu pot ști în ce fel și cât de mult au muncit atâția oameni – multora nici măcar nu le știu numele – pentru a aduce Saga Arcului Lung și această carte la lumină, aș dori să profit de ocazie și să le mulțumesc tuturor pentru efortul lor uriaș.

Mulțumiri speciale pentru Sarah Thomson, care a editat *Dragonii mării* și care, prin munca asiduă și ideile excelente, a jucat un rol extrem de important în obținerea versiunii finale a acestui roman. îi mulțumesc, de asemenea, Maestrului Nathan, pentru ochiul vigilent.

Note istorice

Denaturările produse de trecerea multor secole au dus la opinia larg răspândită și greșită că vikingii erau niște barbari nemiloși, spaima țărilor europene considerate mai civilizate. Nu este foarte cunoscut faptul că, în timpul secolelor al VIII-lea și al IX-lea, francii – astăzi priviți drept modele de perfecțiune a civilizației și a culturii în vremurile întunecate – erau cei care își terorizau vecinii. În ultimele decenii ale secolului al VIII-lea, regele franc Carol cel Mare sau Charlemagne a pornit un război sângeros și de lungă durată împotriva triburilor saxone care trăiau mai jos de baza peninsulei Iutlanda. Francii au masacrat mii de prizonieri saxoni, au vândut alte mii ca sclavi și i-au gonit pe cei rămași de pe pământurile lor în zone sălbatice, de-a lungul coastei estice a imperiului franc.

Charlemagne și-a întors privirea și spre danezi, iar la începutul secolului al IX-lea a lansat o campanie fără succes asupra lor. Ca răspuns la amenințările francilor, Godfred, regele danezilor din acea vreme, a reparat și a extins Danevirke, un zid de apărare masiv, construit din pământ, care se întindea de-a lungul bazei peninsulei Iutlanda, inima Danemarcei, și a atacat Frisia cu o flotă din corăbii lungi, rapide, pentru a elimina armatele francilor. Francii au atacat din nou Danemarca – fără succes – în timpul domniei lui Ludovic cel Pios, fiul lui Charlemagne.

Până în anul 845 e.n., când are loc acțiunea din romanul *Dragonii mării,* Ludovic cel Pios fusese deja urmat la tron de cei trei fii ai săi, care împărțiseră imperiul franc în trei regate. Deși vikingii hărțuiseră vreme de mai mulți ani coasta francă cu atacuri pe scară mică, în anul 845 două asalturi de proporții au fost lansate de către danezi împotriva francilor.

O flotă, posibil condusă de însuși Horik, regele danezilor, a lovit în susul râului Elba și a atacat orașul-fortăreață Hamburg. Cealaltă, compusă din 120 de corăbii vikinge, a pornit în susul Senei, invadând regatul lui Carol cel Pleșuv. Potrivit surselor france, căpetenia acestei armate se numea Ragnar.

Ragnar Logbrod, fiii săi Ivar Cel fără Oase și Bjom Coaste de Fier și căpetenia Hastein au fost cu toții conducători vikingi reali, care au influențat multe dintre evenimentele celei de-a doua jumătăți a secolului al IX-lea. După toate probabilitățile, acel Ragnar care a condus atacul în susul Senei în 845 a fost

Ragnar Logbrod. Cititorii care își doresc să afle mai multe despre acești oameni, despre faptele lor și despre lumea în care este plasată Saga Arcului Lung sunt rugați să viziteze www.strongbowsaga.com, un website educațional dedicat vikingilor și epocii lor de glorie.